2015-03 • MART 2015 • 6 TL. (KDV dahil) • (KKTC: 7 TL)

/LeManyakDergi #manyakdergi

LE MANYAK

"KADINLAR VARDIR!"

ISSN 0-1301-0242-4

meltem & baysal & uzay çöpü

içindekiler

Can Barslan - Tolga Hırsova
Uzay Çöpü - Mesut Yar
Atilla Atalay - Nuri Çetin
Ozan Önen - Bahadır Boysal
Kutlu Esendemir - Siminya
Derya Sayın - Metin Fidan
Behiç Pek - Karolin Fişekçi
Aylin Aslım - Selçuk Yöntem
Sumru Yavrucuk - Yalçın Çakır
Ayça Şen - Ferhan Şensoy
Felat Delibalta - Pınar Özel
Mem Coş - Gonca Vuslateri

Fotoğraf Liriya Lee

Mart 2015
MANYAK
Aylık yerel süreli yayındır

● **İmtiyaz Sahibi:** Tuncay Akgün ● **Yayımcı:** LM Basın Yayın Ltd. Şti. ● **Mizah Yönetmeni:** Bahadır Boysal ● **Yazıişleri Müdürü:** Zafer Aknar, Serkan Kölük ● **Grafik & Sayfa Düzeni:** Murat Yüceşan, Cebrail Okçu ● **Renklendirme:** Fikret Özdemir ● **Kaligrafi:** Fatih Kaan ● **Müessese:** Ali Yavuz ● **Satış Müdürü:** Şener Küçükkaptan ● **Muhasebe Müdürü:** Gülsüm Ünlü ● **Tel:** (0212) 292 95 65 (4 Hat) ● **Fax:** 245 38 06 ● **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No:14 Beyoğlu/İst. ● **Baskı:** LeMan Matbaası Adres: Alüminyumcular Sanayi Sitesi C-5 Blok No: 7-8 Hadımköy/İST. ● **Tel:** 0212 858 00 93 (95-96) ● **Genel Dağıtım:** D.P.P. A.Ş

kozmik nazar

yaz\çiz : uzay çöpü

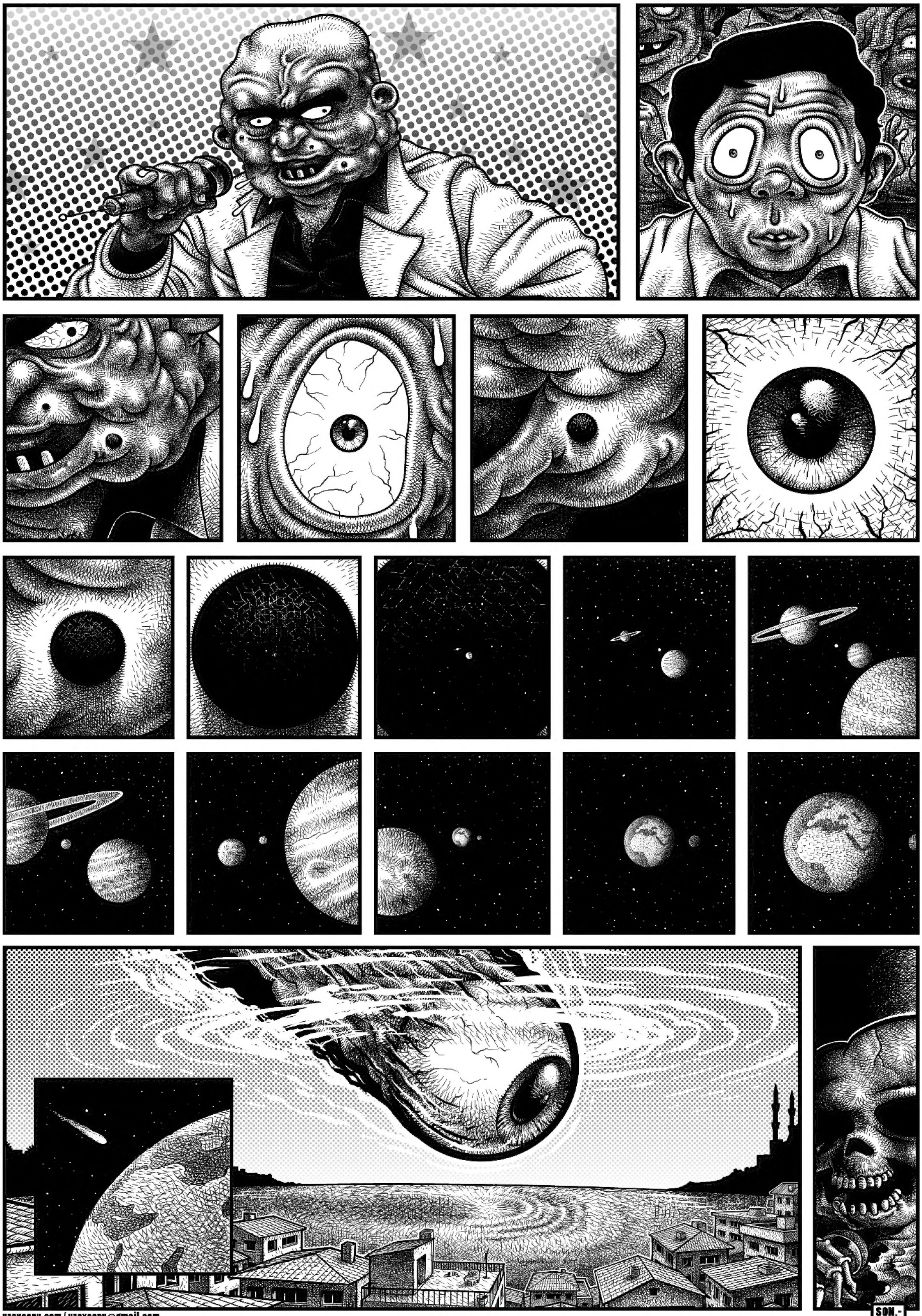

uzaycopu.com / uzaycopu@gmail.com

LŞPXCZZZZZZZZZZZZ
kedi klavyeye oturdu

AYÇA ŞEN

Selamlar sevgili şeyler, Manyak okurları.

Ne güzel isim değil mi; Manyak!

Ben bu Leman kültürünün hastasıyım. Gırgır mırgır sonrası gelen ve ne de olsa kuralcı (aslında kuralcı değil de, yaşlı diyelim) nesilden sonra gelen anarşit eğilimli, ağzını bozan, toplum kurallarına neredeyse ilk kez karşı çıkan çocukların çıkardığı bir dergiydi Leman. Ama saygılıydılar ustalarına.

Şimdi artık onlar da (ve maalesef ben de) godoş olduk. Sözüm meclisten dışarı. Aslında sözüm **"O"** meclisten içeri. Hepsi godoş. Ama Levent Kırca kafası olur diye uzatmıyorum. Yoksa bizim godoşluğumuz kartlıktan ibaret.

Valla sevgili dostlar o kadar bunaldım ve yoruldum ki, diyelim başıma ajanlar ekşidi, **"Sizin de ve topunuzun da mınako"** diyecek ve **"Keşke ekşiseler de daha fazlasını desem ve ne olacaksa olsa"** kıvamındayım.

Şöyle söyleyeyim; şu anda Gülden Karaböcek'ten **"Kimsenin işine karışmam artık, küstüm sana dünya, barışmam artık"** şarkısını dinliyorum ve ripiite almış durumdayım. Yani olay tamamen koptu. Oldum ben yani. Bu yazıyı da tekstilde çalışma kafasıyla yazıyorum tabiyatiyla. Zira yazı yazma, basında çalışma, sanat icra etme, ressamlık, yazarlık zortluk filan, tüm bunlar tekstil atölyesi kafasında. En azından bu ülkede bütün bu san-at ortamlarının bana düşen kısmı nedense o pavyon hissi veren atölyeden bir türlü çıkamadı. Telli duvaklı birliktelliklerini de aynı atölyede gerçekleştiren son ütücü kızlarımızın tek çevreli sosyalliğinde yaşadık, tükettik mna kodumunun aşklarını da hayatımızın. Fakat dediğim gibi play listimiz bugün tek bir şarkıdan ibaret.

Ya mevzu şu; bilmiyorum erkek arkadaşlar hiç regl oldu mu; kızlar ne demek istediğimi iyi anlayacaktır...

Regl zamanın geldiğinde bir süre tutarsın. Yani kanın biraz akar ama esas bölümünü içinde tutarsın. Eve gidince, kendini güvende ve kendi memleketinde hissedince kendine kanama izni verirsin. Güzel bir his değildir. Sinir bozucu bir ağrı ve bağlantılı olarak ajite edici bir duygudur. Ayrımcı bir histir. İzole edici. Hasta gibi hissedersin. Köy kentlilerin zaten bu periyod işine **"Hastalık"** demesinin bir sebebi de belki bu ruhunun hasta gibi olma hissidir.

Bendeniz yetişkin, her osuruğa heyecanlanmayan, hareketleri ölçülü, çabuk coşmayan, huzurlu ve mutlu bir insan olmayı nedense güvenli ve huzurluLŞPXCZZZZZZZZZZZZZ (kedi klavyeye oturdu) bir yer bulunca kanamayı bekleyen bir kadının adet sancısı gibi yalnız bir umutla, entelektüel kapasitemi aşan anlayamadığım rüyalarla geçen şaka maka hayatın yarısı gecelerde istemsizce çözmeye çabalayarak yıllar yılı bekletttim. Oğlum Memo'nun ergenliğe girmesiyle birlikte ikinci bölüme geçtiğimde oldukça şaşırdım. Yani beklemiyordum.

Gün gelecek kendimi daha fazla gençlikle tanımlayamayacağım, ben diye bildiğim kişinin benden kaçmak için hiç evde oturmadığı için evsiz barksız hissedeceğim, dünyanın laminat döşemelerinin kalktığını, tadilat için yeterli param olmadığını, işin fenası Gülden Karaböceğin de etkisiyle **"Kiracısı"** olduğum elalemin evine onca masraf etmenin anlamsız olacağını bu kadar damardan hissedeceğim aklıma gelmezdi. Yani gelirdi ama o da ezbere gelirdi. Bu kez haggaden hissediyorum.

Sevgili Manyak okurları; hepimiz aynı durumdayız o yüzden rahat konuşuyorum.

Medya falan aleminde kadın olarak var olmanın ne kadar sinir bozucu olduğunu ben mesela benim adama anlatıyorum bazen, **"Olur mu hiç öyle saçma şey, ucuz feministlik yapma"** diyor. Hani korku filmlerinde küçük çocuklar musallat hortlaklar görür de büyüklere inandıramaz ya onun gibi. Sinirden etime düşüyorum. **"Bak vallaha da billaha da bütün ecinni erkek radyocular, erkek gazeteciler, en dandiği bile işinde gücünde; kaç kadın varsa hepimiz işsiz güçsüz geziyoruz, kadın programcı istemiyor mna kodumunun radyoları ya da kırkından sonra kadın yazar istemiyor mına kodumunun gasteleri"** diyorum, **"Hayır Ayça, sen geçimsizsin ya, o yüzdendir"** diyor mesela. Hay senin ben yaa...

Ben geçimsiz değilim sevgili dostlar. Sadece yorgunum.

Çok yorgunum.

Şu anda bu topraklarda yaşayan 36 milyon kadın gibi ben de çok yorgunum. Ezbere binmiş, hissedilmeyen, kemikleşmiş, her birimizin evlerinde, işlerinde yaşanan, en entelinden en hanzosuna her bir kimsenin -kadın erkek- kadına yapılan zerre ve iri taneli zulmün topundan çok ama çok yorgunum.

"Bak vallaha da billaha da bütün ecinni erkek radyocular, erkek gazeteciler, en dandiği bile işinde gücünde; kaç kadın varsa hepimiz işsiz güçsüz geziyoruz, kadın programcı istemiyor mna kodumunun radyoları ya da kırkından sonra kadın yazar istemiyor mına kodumunun gasteleri"

Geceleri sokaklarda istediği kıyafetle rahat rahat dolaşmaya, istediği kimselerle gerçek olduğuna inandığı aşkı bulana kadar rahatça ve Meryemce sevişmeye, bunu dilediği gibi ifade etmeye hasret, yaptığı işlerde ifadesini özgürce kullanıp kadın olduğu için eksik akıl algılanmamaya, Avustralya'da yaşıyormuşçasına özgürce yaşamaya nasıl hasret ve nasıl özenerek, bir bilseniz.

Köpek balıkları sadece denizlerde gezsin. Damarlarımızda, korkularımızda babamız, kocamız, sevgilimiz, anamız, patronumuz ve sonunda da Kendimiz olarak değil.

Kadınlar gününüz kutlu olsun.

Bırakınız aksın kanınız. En güvenli topraklar kendi donunuz.

illüstrasyon: Ayça Şen

TANRI İSTEMEZSE

yaz-çiz:
tolga hırsova
hirsova@gmail.com

AZ ZEKA

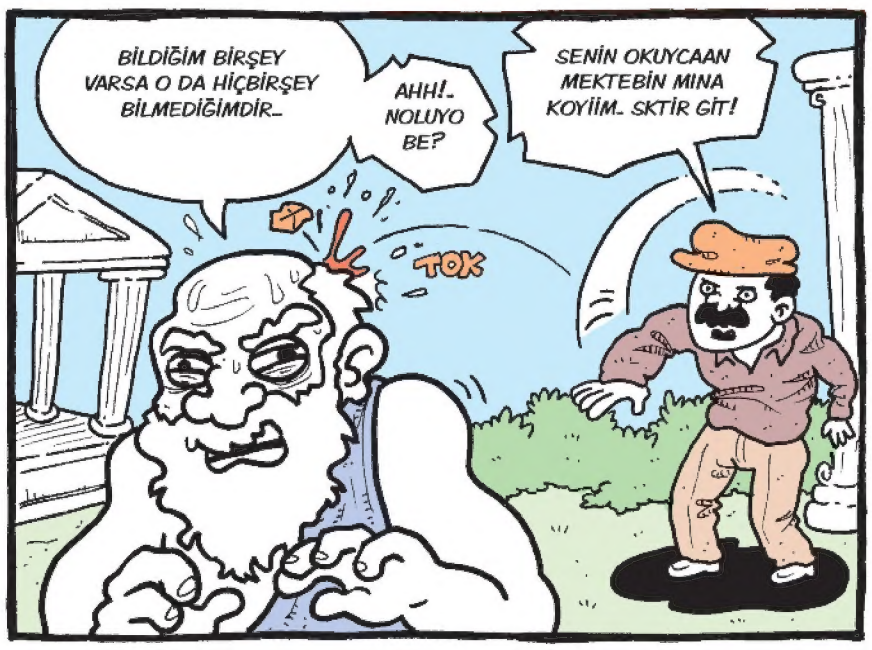

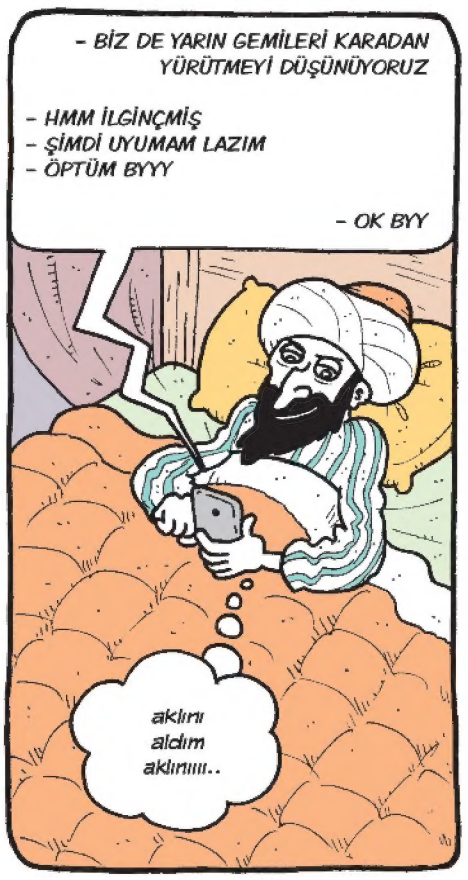

ABDO ÇOLAK & VACİP ÖRGER & NURİ ÇETİN

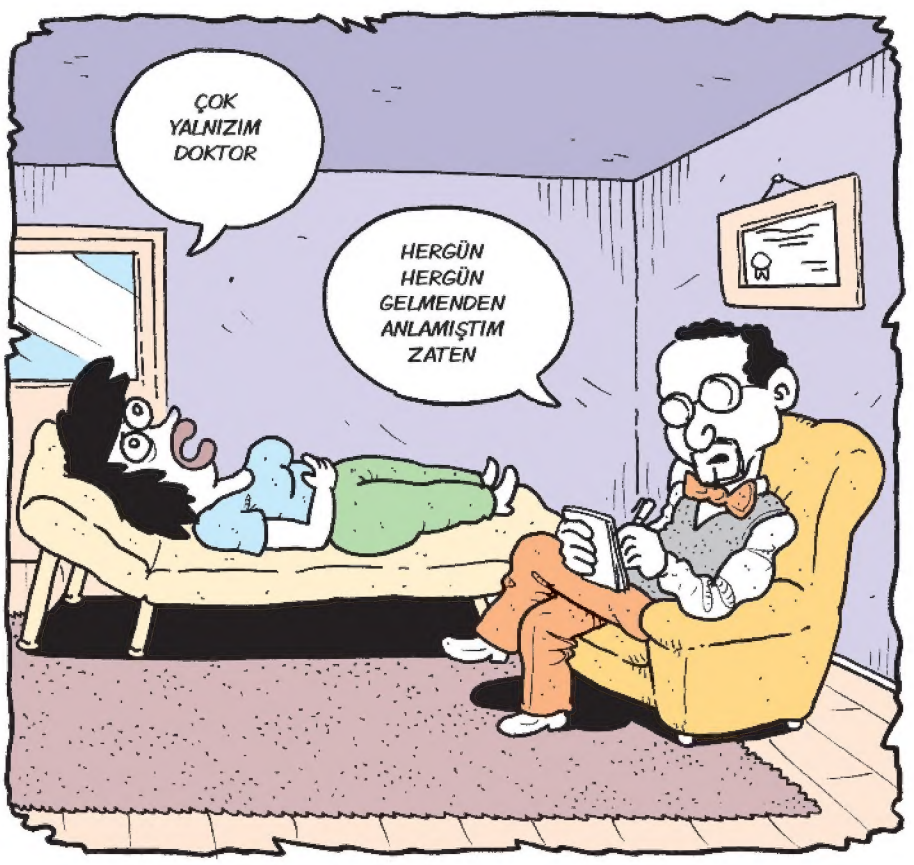

9 KLİŞE KRÖŞE

AYLİN ASLIM

Klişe 1 ***Çirkin kadınlar feminist olur***

Bu cümleyi ilk söyleyen küçük pipili eziği alın, zaman makinesiyle önce tek memesi kesik Amazon savaşçıların arasına atın, onlara on yıl hizmetçilik yaptıktan sonra makineye tekrar alın, Anadolu'nun bağrına Ana Tanrıça Kibele'nin huzuruna atın. Sonra da makineyle yanıma dönün bırakın o orada kalsın.

Klişe 2 ***Erkekler ağlamaz***

Ağlatmaya ağlatmaya psikopat ettik erkek çocuklarını. "Erkek adam ağlamaz", "karı gibi gülmez", "karı gibi dans etmez". En temel insan duygular bunlar. Bunları yaşayınca suçlu, hele bir de dışa vurursa bir aşağılama metaforu olarak "karı" gibi olmakla dalga konusu olur erkek. Neden? Hayvanlar bile ağlıyor, erkek odun mu? Ayrıca şarkısı var ya, açık ara en sevmediğim birkaç eski Türk pop şarkısından biri. "Memleketim" ve "Ben Böyleyim" ile kapışır. Ne sözleri ne müziği.

Klişe 3 ***Güzel kadın erkekten bile güzel kariyer yapar***

Hadi ya? Niye bu kadar az kadın yönetici/patron var o zaman? Nerede bu "erkekten bile" güzel kariyer yapan kadınlar, niyeyse en tepeden alt kademedeler hep? Bu lafa bakarsak, ya çok az güzel kadın var, ya da n'aparlarsa yapsınlar "erkekten daha iyi" yapamıyorlar bir türlü? Hayatım boyunca arkamdan, sağımdan solumdan, geldiğim yere -neresiyse orası- güzelliğimle, şansımla geldiğim, vs söylendi... Sözlerini yaz, müziğini bestele, şarkını yaz söyle, kaydet, dört albüm yap, bu değişmez. Öyleyse, hepinizin canı cehenneme!

Klişe 4 ***Oğlan büyür koç olur, kız büyür hiç olur***

Adam haklı, bir oğlu bir kızı oluyor, besliyor büyütüyor, oğlan büyüyüp işleri devralıyor, soyunu devam ettiriyor, koçum benim. Kız? Gidip elalemin herifine çocuk doğuruyor, onun hizmetçisi oluyor... Adama ne faydası var? Hiç. Adam haklı, kız ölü yatırım!

Klişe 5 ***Danimarkalı filozof Kierkegaard "Kadın ile erkek bir defa eşit oldu mu kadın erkekten üstün olur" diyor?***

Doğru diyor. Aman sıkı tutun ipleri beyler, dünyayı ele geçiririz mazallah!

Klişe 6 ***"Kadınlar aslında maço erkeklerden hoşlanır"***

Bunu yanımda söyleyen 9999. kişiye özel ikramiyeyi bizzat ben vereceğim. Öyle bıktım bu laftan. Zamanında sevdiklerinden şiddet görmüş insanlar, şiddeti bir tür sevgi/ilgi göstergesi olarak görmeye alışmış olabilir. Bu, sadece o kadının sevme/sevilme biçiminde ciddi bir bozukluk olduğunu gösterir. Ruh sağlığını kaybetmemiş, aklı başında hiçbir kadın, sürekli üstünlük taslayan, şiddet göstermeye eğilimli bir adamı istemez.

Klişe 7 ***"Dört gün boyunca kan kaybedip ölmeyene güven olmaz"***

Seni Alien gibi içinde büyütüp sonra içinden çıkartıp adam edene güveniyorsun da, 4 gün kan kaybedince mi güvenmiyorsun?

Klişe 8 ***"Avradı eri, peyniri deri saklar"***

Niye saklıyorsun? Sonra kesip ekmek arası yiyecek misin avradı?

Klişe 9 ***"Kadınlar aslında erkeklere güzel gözükmek için değil, birbirleriyle rekabet etmek için süslenirler."***

Bu bir tür "catfight" fantezisi, ama gerçek değil. Yahu, diğer kadınların ne düşündüğü yanındaki adamdan daha önemliyse, bırak zaten o adamı? Bir kere, estetik algısı gelişmiş bir canlıdır kadın; herkesten önce kendi için giyinir. Saçını tarar ya da taramaz, bir stil oluşturur. İlla makyaj yapacak, marka giyinecek, başkalarının karısını çatlatacak diye mi? Ya anneannem gibi saçlar pamuğa dönmüş olsa bile Yugo usulü iki yandan örecek, ya bilmem hangi rengi kendine yakıştıracak, ya çiçek koyacak masasına, ya taç takacak kafasına... Kadın ufak detaylarla bile olsa, bir şeyleri güzelleştirmenin peşindedir hep, kendine engel olamaz. Yani ilk başta kendisi için yapar bunu.

"Kadın usta yalancıdır, yakalanmaz. Erkek beceremez, yakalanır."
Şimdi... Cem Uzan, Jet Fadıl filan geldi de aklıma. ;(

Gonca Vuslateri

MADAM MORA

Dünya Kadınları: Dün'ünüz Kutlu Olsun!

Efendim bir kere daha söylemeyeceğiz:
Dans edemezseekk bu bizim devrimimiz değill!! Olmayacak anasını satayım.. Olmuyor görüyoruz..

Dünyada ne kadar anımsanacak gün varsa o kadar özümsenecek "anı" var demektir. Gün geçmiyor ki bir kadın daha öldürülmesin, tarihte bir özel günün de trajedisi olmasın daha fazla. Fakat ne yazık.. eşşeğin kıçına vurdukça ahıra gireceği yok, mesele kuyruğundan çekmek.

İdrak yolları iltihaplanması yaşamış bir mütevazılık söz konusu. Kendimizi neresinden yırtmalıyız acaba hem uyarıldıkça dünyanın zevklerine kapılıp, hem de yeterli uyarı da bulunulmadığı için uğradığımız tacizlerin onurumuzu kurtaramayacak zavallılıkta ceza almasına göz yummamak için.

Bence yeterince uyarıda bulunmadığımız tacizler kurduğumuz ilişkiler içinde bizi bir adım ileri taşımayacak düşünme biçimleri.

Bir erkek arkadaşım vardı asırlar önce yurt dışına çıkmadan önce valiz alışverişi esnasında dönüp bana "bir kilo kaç hacimdir?" diye sorarak, umudumu uzayın matematiksel varoluş ispatına taşımış ve quantum düzeyde laneti peşimi bırakmamıştır.

Dünyada bir kadınlar günü var ve bir tek o gün kutlanıyorsa, gelişmemiş topraklara ciddi özveri aşılamak için yaratmıştır sanırım diğer medeni ülkeler.

Dünya Kadınlar gününüz kutlu olsun gızlar!
Bir dans! Bir dans!

Canım Deniz Seki.. bir mizah dergisi düşün ki mektubumuz olsun seninle umuma açık.. ve lütfen olsun da.. seni çok seviyoruz! Senin ve tüm orda kalbine iyi gelen kadın dostlarının, takvimden eksilen her günü hayırlar getirsin nice nice ..

Mart ayı malum kedilerin de "seviş! ölürsün!" sloganıyla ortalıkta gezdiği bir ay. Benim de bir İran kedim var ve her gün piyanonun üstüne çıkıp camın buğusunda çeşitli şekiller çiziyor tırnaklarıyla! Ben ona büyük babaannemin adını verdim. Atike.. Malum kendisi kedileri hiç sevmezdi. Köpekleri daha çok sevmezdi.

Yağmurlu günlerde bahçeyi çamur götürürken kedicikler adına yalvarırdım kendisine bana derdi ki: "ben izin vermem kızım ama kaçak girerlerse de hiçbir şey demem."

"neden ?"

"bu eve sahip çıkan herkesin evidir burası, ne deyim şimdi bak hele!"

Şimdi bu kadını nasıl yemezsin?

Nur içinde yatsın..

27 Mart Dünya Tiyatrolar Günü:
Bence dana gibi tiyatro izlememiz lazım..
Başka çaremiz yok. Oyunlarla yaşayacağız.!

İSTANBUL CİNAYETLERİ

TAM İKİ GÜN!

BURHAN BURUK KİMDİR?

Hırsızlık Masası'nın en gözüpek dedektiflerinden olan ve "Yüzü Kesik" ismiyle anılan Burhan Buruk, Isparta'da doğmuş ve 1951 yılında İstanbul kadrosunda polis olarak göreve başlamıştır.

Hazırlayan: BAHADIR BOYSAL

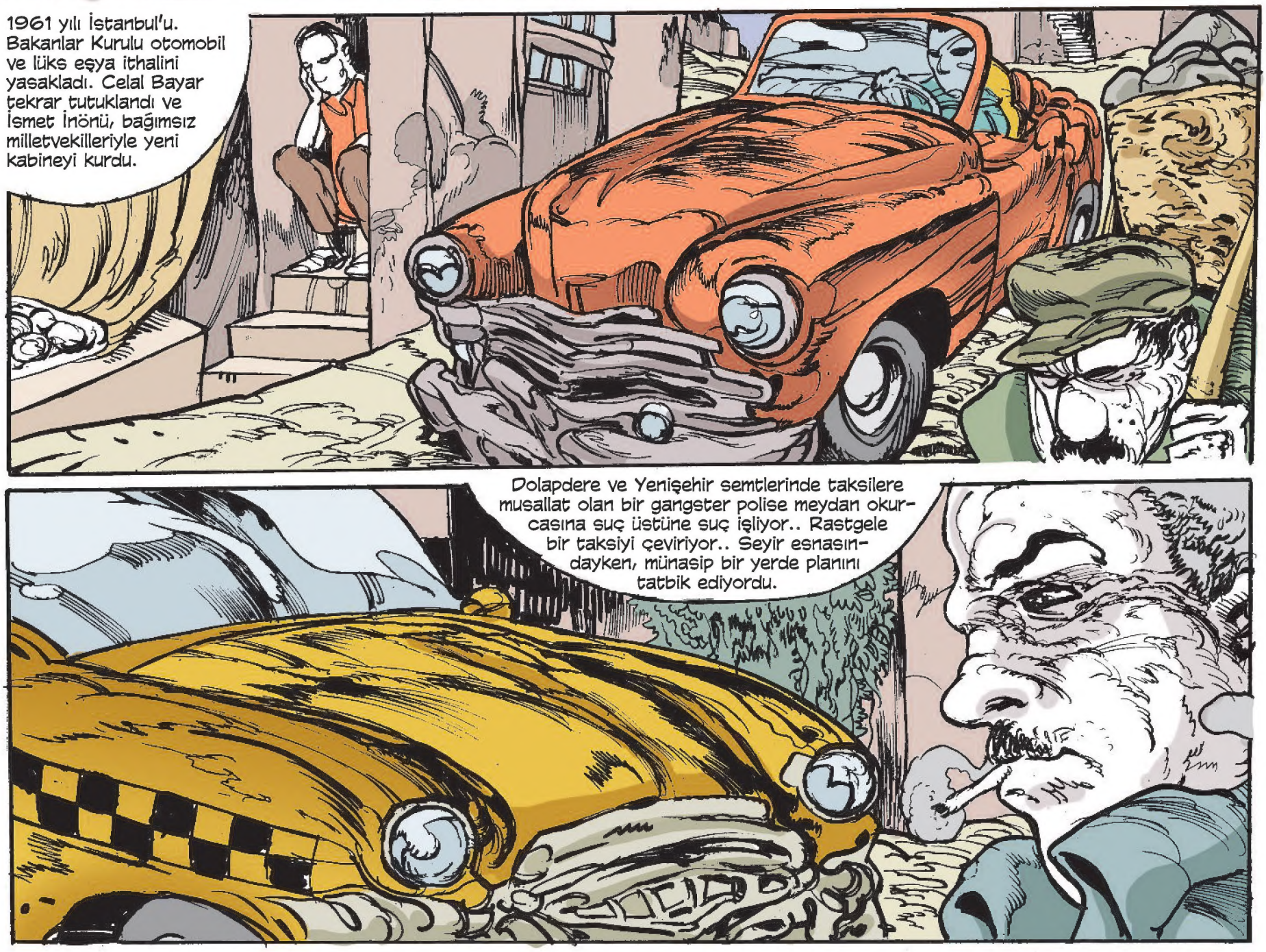

Şoföre "Kardeş.. şu bakkala Mimar Kazım Bey'in evinin nerede olduğunu soruver." diyen gangster, şoförün otosundan inmesinden istifade ederek...

...direksiyona geçiyor ve gözden kayboluyordu. Kaçırılan otoların izlerine rastlamak hiçbir şekilde mümkün değildi.

Diğer mühim husus, oto sahiplerinin genellikle 1960 ihtilalinde emekliye ayrılmış yüksek rütbeli subaylar oluşlarıydı.

Birçok vatandaş ve şoför de tedirgindi. Bizden tabanca ruhsatı talep ediyorlardı. Polis olarak büyük bir baskı ve üzüntü içindeydik.

Çevreyi Sütlüce'ye kadar genişleterek geniş çapta bir aramaya giriştim. Civardaki bir lokantayı kendime merkez aldım.

Yemekleri fena değildi. Ve sağlıklı düşünmek için huzurlu bir yerdi. Oradayken bir ara Anadolu'daki evlerin.. mutfaklarının çoğu giriş kapılarının müthiş enginliği takıldı kafama. Çünkü bizde yemek kutsal. Eğilerek giriliyor mutfağa! Halbuki, Avrupalılarda hiç böyle dertler yok. "Dana roast beef'ine biraz daha sos ister misin canım?" deyip geçiyorlar.

Velhasılıkelam.. bir akşam, Hasköy sırtlarındaki Musevi Mezarlığı'nda yaptığım tetkikler sırasında bazı oto parçaları, burada birşeyler döndüğü kanaatini vermişti bana...

Kesin kararımı verdim.. Gangster, Musevi Mezarlığı'nı yatak yapmıştı kendine!

Ve mutlaka, yine bir gece buraya gelecekti! Kendime, bozulmuş bir mezar seçtim.

Bu mezarı, gecelerimi rahatlıkla geçirebilecek şekilde düzenledim. Artık, evime gitmiyor, hava kararınca mezarda bekliyordum...

İnsanda asab bırakmayan bu bekleyiş 11 gün sürdü!! Tam 11 gün!.

11. günün sonunda tüm yorgunluklarını unutturacak neticeye ulaştım.. Saat 23 sularıydı.. Gayet usul usul gelen farları sönük bir oto, mezarlığa girdi.

Mezardan fırlayarak bağırdım! "Polisim! Teslim olun!" Karşımdaki şahıs, tabancasını cebinden çıkarmadan ateşlemek istedi..

Sonradan tetkikime göre, mermi namluda sıkışıp kalmıştı! Bu defa, büyük bir saldırmayla üzerime geldi..

BLANG!

Teşkilat içerisinde elbetteki en iyi silah kullanan ben değildim.. Ve ben tetiğe dokununca, karşımdakinin sağ eli, saldırma gücünü kaybetti!

Onu, çaldığı arabayla hastahaneye götürdüm. Yanımdaki adam, 3 kişinin katili ve hırsız, azılı kasa gangsterlerinden Cemal'di... Tamı tamına 23 oto hırsızlığının failiydi.

SON

Ferhan Şensoy

İZMARİT GÜLÜMSEDİ

Beş yıldızlı otelin yüzme havuzunun spor kulübüne üyeydi. İş adamı görünümlüydü. Ancak bütün gününü havuzda güneşlenerek geçirdiğine göre, pek bir iş yapıyor denilemezdi. Cep telefonuyla uzun görüşmeleri olurdu. Spor yaptığı ya da havuza girdiği görülmemişti. Zaten saç sürekli jöleli, yüzme söz konusu değil. Belki yüzme bile bilmiyordu. Havuza gelir, çevreyi keser, nerede yalnız, hoş bir bayan varsa onun yanına havluyu sererdi. Asıl işi havuz zamparalığı.

Rüzgarlı bir gün, havuz bomboş, sadece sarışın bir kız yatüstümegüneşlene uzanmış kitap okuyor; sarı uzun saçları uçuşuyor rüzgarda. İki kulağına takılı dinleyicilerin kablosunun ucu, kızın yerde duran büyük bez çantasına girip kayboluyor. Bir ayağı belirli bir ahenkte dingildiyor. Belli ki, o kablo çantanın içindeki müzik çalan İngilizce isimli, ayak dingillettirici zamazingoya bağlı.

Papyonlu garson kıza kocaman bir bardakta içi buz dolu meyve suyu getirdi. Nazikçe bıraktı yatüstümegüneşlenin yanındaki küçük masaya. Kız gülümseyerek eliyle teşekkürümsü bir işaret yaptı, kitabına daldı. Garson havuz girişindeki dikilme noktasına geri döndü.

Bir elinde cep telefonu, sigarası, çakmağı, öbür elinde deniz havlusu, gözünde güneş gözlüğü, ayağında parmak arası terlik, girdi kapıdan havuz zamparası.

-N'aber Necmi?

dedi girişte dikilen papyonlu garsona. Gülümseyerek selamladı onu Necmi:

-Hoş geldiniz beyefendi.

yatüstümegüneşlene uzanmış sarışın kızı keserken,

-Bana bir cintonik, içine iki tane kiraz at!

dedi garsona, koskoca havuzda başka yer yokmuş gibi, göbeğini içine çekerek kızın yanına gitti; onun sağındaki boş yatüstümegüneşleni kıza daha da yanaştırarak üstüne havlu serip yüzüstü uzandı havuz zamparası. Kız onunla hiç ilgilenmedi. Kitabına dalmış, müziğini dinliyordu. Devingenlik katsayısı yükselmiş cinsel organını yatüstümegüneşlenin gergin bezine dayamış, saçı jöleli herif güneş gözlüğünün ardından, sanki o noktaya bakmıyormuş gibi kızın bikini altıyla göbek deliği arasındaki ayva tüylerini inceliyor, onların rüzgarda titreşiminden tahrik oluyordu.

-Bize bakıyor!

dedi en uzun ayva tüyü.

-Farkındayım.

diye yanıtladı boyu kısa, kendi mağrur ayva tüyü.

Papyonlu garson, beyefendinin içi çift kirazlı, bol buzlu içkisini getirdi. Beyefendi içkisinden bir fırt aldı, sigara yaktı. Kızla diyalog açmak istediyse de kulakları dinleyicilerle tıkalı kız onu duymadı. Bunun üzerine havuz zamparası ısrarla kızı dürtükledi. Kız sağ kulağındaki dinleyiciyi çıkardı, ne var gibisinden baktı adama.

-Küllüğünüzü kullanabilir miyim?

diye gülümsedi havuz zamparası.

-Niye ona soruyor ki? Kimseye ait değilim. Otelin henüz araklanmamış bir demirbaşıyım ben...

diye düşündü boş küllük.

-Tabii.

dedi kız ilgisizce. Dinleyiciyi yeniden kulağına taktı; yatüstümegüneşlende ters dönerek yüzü koyun yattı, kitabına gömüldü.

-Bu pozisyonu sevmiyorum, ikiye katlanıyorum, buruşuyorum, büzüşüyorum... Sırtüstü yatsana be kızım...

diye söylendi uzun ayva tüyü.

-Ayrıca bu durumda hiçbir şeyi göremiyoruz.

diye şarladı boyu kısa, kendi mağrur ayva tüyü.

Havuz zamparası doğruldu, gözlerini kızın mayosunun, kıçı arasında kaybolan ipimsi çizgisine dikti. Sigarasından derin bir nefes çekti, dumanını burnundan savurdu rüzgara. Sigarayı yarılamadan, ikinci dürtükleme girişiminde bulundu. Kız sol kulağındaki dinleyiciyi çıkardı, az önceki;

-Ne var?

duygusunu yeniden baktı.

-Çok rüzgarlı değil mi?

gibisinden lafa girdi havuz zamparası.

-Evet.

dedi kız, gene dinleyiciyi kulağına takıp kitabına, müziğine yelken açtı.

Havuz zamparası ve pasif içici rüzgar çabucak tükettiler sigarayı. Kullanım izni aldığı küllükte söndürdü sigarayı, gözlük ardındaki devingen gözleri kızın kıçının deliğine odaklanmış herif. Rüzgara direnemeyen izmarit havuza uçtu. Girişte dikilen papyonlu garson içeri girdi, bir kepçeyle geri döndü, havuzda yüzen izmariti aldı.

-Sağol ağbi, az kalsın boğulacaktım!

ıpıslak cümlesini ifraz etti, sırılsıklam izmarit.

Kararlı bir biçimde üçüncü dürtüklemeyi gerçekleştirdi havuz zamparası. Kız kitabı kapattı. Doğruldu. Kulaklarından dinleyicileri çıkardı. Rüzgarda savrulup kendilerine geldiler ayva tüyleri.

-Ne var?

diye sordu kız, rahatsız edildiğinin altını

Havuz zamparası ve pasif içici rüzgar çabucak tükettiler sigarayı. Kullanım izni aldığı küllükte söndürdü sigarayı, gözlük ardındaki devingen gözleri kızın kıçının deliğine odaklanmış herif.

kırmızıyla çizen bir biçimde.

-Hostes misiniz?

diye sordu havuz zamparası, dudaklarında müstehzi bir gülücük.

-Hayır.

Bir an duraladı adam ve sonra:

-Nesiniz?

diye sordu, karşısındakini nesne olarak gören salak nesnel bakışlarla.

-Motorum!

dedi kız. Uzun bir sessizlik oldu. Bu denli uzamasından sessizlik de sıkıldı.

-Şiştin mi?

diye kıkırdadı uzun ayva tüyü.

-Mosmor oldu!

diyerek bir kahkaha attı boyu kısa, kendi mağrur ayva tüyü. Kahkahası bir ıslık gibi çınlayarak, rüzgarla sarmaş dolaş uçup giderken çöp tenekesinde güneşlenen nemli izmaritin üstünden geçti. Sonucu çok merak eden izmarite, o iş olmadı gibisinden alaylı bir işmar çaktı. İzmarit gülümsedi.

TİYATROCUYA HER GÜN BAYRAM

Kurban Bayramı kadar kanlı olmuyor, tiyatro bayramı. Olaya kurban olan var ve fakat ortada sokaklardan oluk oluk akan kan ve kurban derilerinin hangi İslami terör örgütüne aktarılacağı gibi bir sorun yok.

Nasıl ki Dünya Barış Günü'nde, Barış Manço'ya kutlama faksı çekmek ya da sevgili Barış artık hayatta olmadığı için o gün mezarını ziyaret etmek gerekmezse, Dünya Tiyatrolar Günü'nde de biz tiyatrocuları, faks ve telgraf ve e cızgı mail ve telefon marifetiyle taciz etmek gerekmez. Dünya Çevre Günü'nde birilerinin çevre bakanını kutlaması,

-Gününüz kutlu olsun sayın bakanım!

yalakalığına bürünmesi pek anlamlı olmaz. Çevre düzgünse çevre kutlanabilir!

Yirmi iki Mart da Dünya Su Günü! Kimi kutlamak gerek o gün? Bir pet şişe bayramı olarak mı değerlendirmeliyiz martın yirmi ikisini? Su tabancalarıyla birbirimizin suratına su mu sıkmalıyız?

Her yıl martın yirmi yedisini içeren hafta geldiğinde biz tiyatrocular bunalıma giriyoruz. Televizyonlardan, gazetelerden, bizi bütün bir yıl boyunca hiç aramayan arkadaşlar, ısrarla arıyorlar:

-Dünya Tiyatrolar Günü hakkında ne diyeceksiniz?

-Annenin seni doğuran yeri!

diye yanıtlanması gereken soruyu, öyle yanıtlamayarak gak guk ediyorsunuz. Karşı taraf boş konuşmayı;

-Dünya Tiyatrolar Gününüzü kutlarım!

diye noktalıyor. Neyi kutluyor yani? Biz tiyatrocular, tiyatroyla yatıp kalktığımız için, bize her gün Dünya Tiyatrolar Günü!

Dünya Kadınlar Günü'nde karınızı dövemeyeceksiniz, ama ertesi sabahtan itibaren bütün yıl dövebilirsiniz!!

Yirmi yedi mart, tiyatroyla ilgisi olmayanlara;

-Tiyatro diye bir şey var lan!

demek isteyen, onlara çağrıda bulunan, onların günü, onların tiyatro bayramıdır; tiyatrocuya her gün bayram.

Ama nasıl ki Dünya Sigarayı Bırakma Günü'nde sıkı tiryakiler sigarayı bırakmıyorsa, Dünya Tiyatrolar Günü de tiyatroyla hiç ilgilenmeyen, hayatında hiç tiyatroya gitmemiş kuru kalabalıkta tiyatroya gitme duygusu ve dürtüsü yaratmıyor. Bu bakımdan biz tiyatrocuları pek ırgalayan, heyecanlandıran bir gün değil. Hafta sonuna rastlarsa çift oyun oynuyoruz; pazartesiye rastlarsa oynamıyoruz, o gün bizim tatil günümüz.

AT YUMURTASI

Güneş horoz beklemez. Horoz biraz salaksa, öteyim mi, ötmeyeyim mi gibi ikilemler içinde ıkınıp sıkınıyorsa, o ötemeden zart diye doğar gün. Bu yüzden kimi sersem horozlar gün doğduktan sonra uzun uzun öterler; bir zamanlamayı kaçırmış olmanın telafi endişesiyle.

At da yumurtlamak için horozun ötmesini beklemedi. Yumurta, dört ayağı üzerine dikilmiş atın kıçından tamamen çıkmış, boşlukta bir an öyle kalakalmıştı; biraz sonra yere düşeceğini, büyük bir olasılıkla kırılacağını ve yerçekimini bilmiyordu. At kıçından yere düşmenin nasıl bir şey olduğu konusunda fikri yoktu; kıçtan ilk çıkışıydı. Zaten hiçbir yumurta için ikinci çıkış söz konusu değil; yalnız bir kere çıkılıyor kıçtan.

Kıçtan çıkmış cahil yumurta, küstahça yerçekimine yan bakıyordu. Tam o sırada birisi atın kuyruğunu çekti. At kuyruğundan tutulmaz. Elin yanar. Maşa diye bir şey var. Ayrıca at da gayet uyuz olur bu duruma.

"Gelenekler salakların afyonudur ve çok uzağı görmezler" diyor Philippe Val. Philippe Val kim? Öyle biri var mı? Ben mi uydurdum? Böyle laflar eden biri olması gerek, diye düşünüyorum. Öyle birilerinin olması şart.

Yumurta yere düştü, kırıldı.

Küçük amaçlara atla gidilebilir. Üstelik atın iyisi, yolu kısaltır. At sevmiyorsanız trenle gidilebilir. Zaten o trenlerde sıkı denetim de yoktur; artık trenler İkinci Dünya Savaşı içinden geçmemektedir. Ve Bohumil Hrabal öleli yıllar oldu. Bohumil Hrabal diye biri olamaz; sanırım bunu tamamen ben uydurdum. Öyle isim olmaz zaten. Hohumil Brabal daha saçma ve söylemesi çok zor. Özür dilerim.

Trenin tek sakıncası, lokomotifin raydan çıkma olasılığının yüksekliği. Ray, bu olasılığı iblisçe yükseltmekten için için garip bir zevk almaktadır.

Büyük ereklere özverilerle ve fenalık perileriyle dalaşarak ulaşılır; bu dalaştan galip çıkmak koşuluyla. Kimi zaman fenalık perilerinin sıkı direnişi karşısında pes edip ulaşılamadığı ve sağda uygun bir yerde durarak erekten vazgeçildiği de görülmüştür ve fakat trenle uzaya gidildiği görülmemiştir ve görülmeyecektir.

İt ürümeleri arasından yürüyorum; yürümek zorunluluğunun sancılarıyla, kırık yumurtalara basmamaya özel özen göstererek. Atlar şaşkınca yumurtlamayı sürdürüyorlar. "At yumurtası olur mu lan?" sorusu kimsenin aklına gelmiyor.

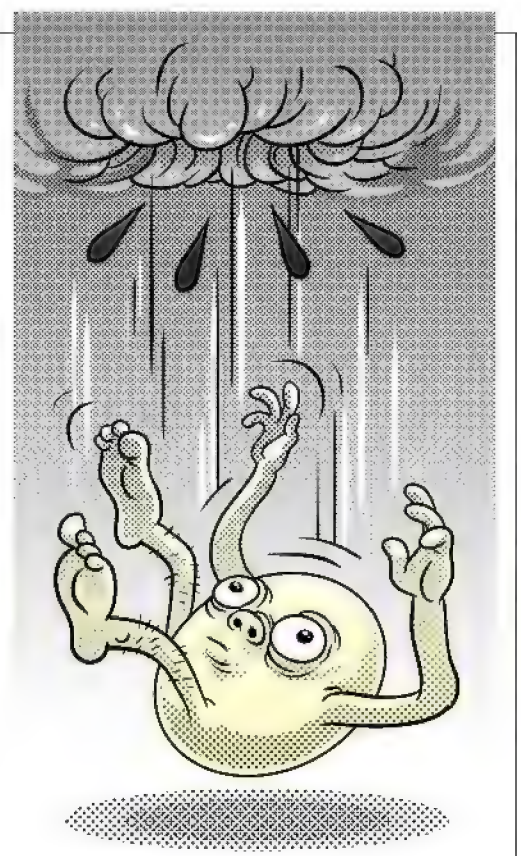

KAYNAK: Hikayeler, yazarın "Eşeğin Fikri" ve "Seçme Sapan Şeyler" adlı kitaplarından iktibas edilmiştir.
Sayfa Editörü: Füsun Hamzaoğlu
İllüstrasyonlar: Uzay Çöpü
Sayfa Tasarımı: Tolga Hırsova

BIRAK EVİ BOK GÖTÜRSÜN

SİMİNYA

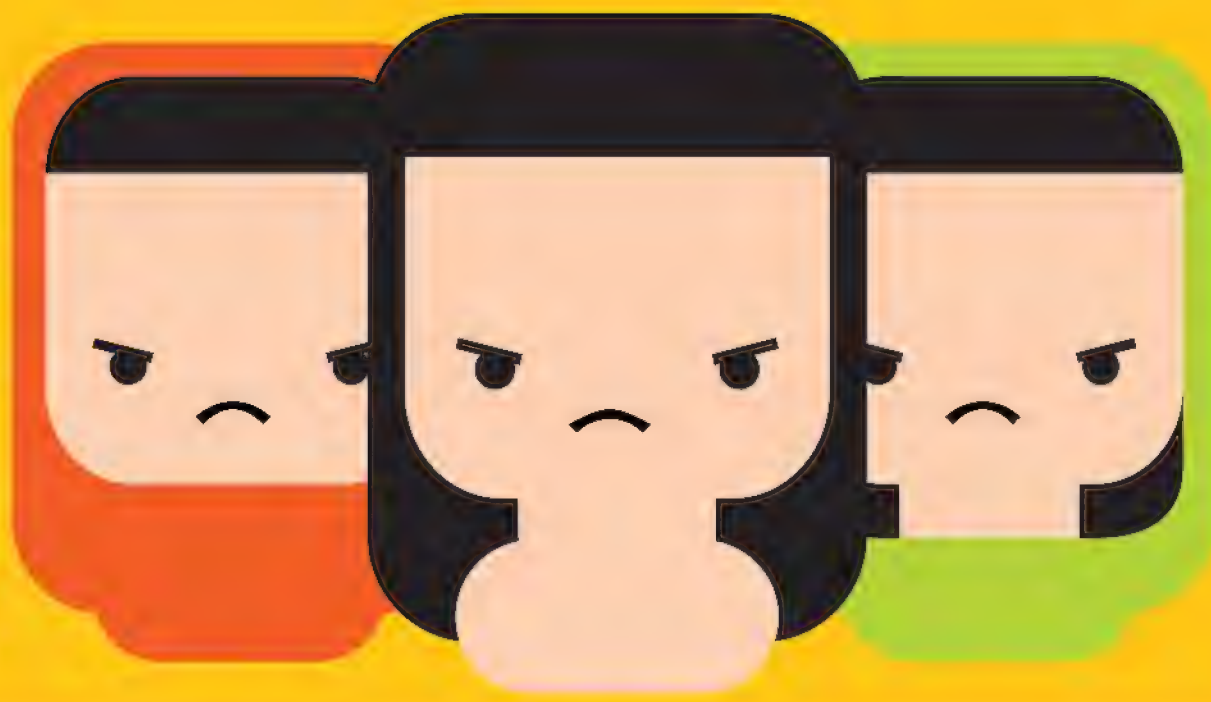

siminya.blogspot.com.tr/ twitter.com/siminya siminyati@gmail.com

Geçen yıl 8 Mart'ta ailemin kadınlarına yolladığım toplu mesaj bu. Mesajıma uzun süre sessiz kalındıktan sonra ilk tepki dini bayramlar ve kandil geceleri haricinde kutlanan her günü komünistlerin dinimize saldırısı, İsrail'in oyunu ve batının ahlaksızlığı olarak gören yengemden geldi

-?????????????????????!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Başkaları için bir yığın soru işareti ve ünlem anlamına gelen bu mesaj bana soğuk terler döktüren başka şeyler ifade ediyordu. Bana öncelikle yoksa komünist olup olmadığımı soruyor sonra beni abime söylemekle tehdit ediyordu. Oysaki biricik kocası namı diğer abim onu 12 yılda 7 Kez hamile bırakmış ve hepsinde de doğurmasını emretmişti. Çünkü korunmak haramdı. Çünkü kadınların varlık sebebi doğurmaktı. İlginç olansa tüm o çetrefilli süreçleri kadınlar çektiği halde soy yürütme şerefi, tohum saçmak zorlu bir görevmiş gibi erkeğe bahşediliyordu. Daha ilginç olansa kadınlar, bu takım adaletsizlikler üzerine yüzlerce soru işareti üretmek yerine kadınların sorunlarından bahsedenlere karşı üretiyor ve onları hemcinslerinin üstüne doğru bir ok gibi fırlatmaktan zerre çekinmiyordu. Bu işaretleri "sonsuz çocuk doğuracaksın!" diyen kocasına yollasaydı belki şimdi yine hamile olmazdı.

İkinci mesaj ablamdan geldi. Ablam hayatının neredeyse 15 yılını Ankara'nın kalburüstü semtlerinde yaşayan kodamanların, büyükelçilerin, sonradan görmelerin evlerini süpürerek geçirdi. Pencerenin köşesinde leke görmeyeceğim! diyenler uğruna camlardan düştü, çoraplarda kırışık görünce camı çerçeveyi indiren manyakların ütülerini yaparken ellerini on yerinden yaktı, çamaşır suyu ile tuz ruhunu karıştırıp komalık oldu, köpekleri tarafından ısırıldı, atları tarafından tepildi ve hepsinde de suçlu ablam bulundu "yeterince dikkat etmiyordu cahil kadın" ama ablam mesajımda sadece "bırak evi bok götürsün"e takılmıştı. Kadınların birbirini aşağılama yöntemlerinden biri olan "pasaklılık" karnından vurmuştum onu.

-Ne demek bok götürsün? Benim; işimde, evimde ne kadar titiz olduğumu bilmiyor musun? Bana pasaklı mı demek istedin? Ne duydun konuş?? Kim?

Mesajımdan bir saat sonra sosyoloji fakültesinde okuyan ve kadınlardan nefret nefret nefret eden, kendisinden bahsederken erkek gibi kadınım, binlerce askerin içine at namusumla çıkarım, kadının da adam gibisi lazım diyen, kuru fasulye tarifini bile bir şekilde memlekette adammm gibi adam kalmadığına bağlayan küçük ablam aradı. Bir umutla hani okuyor ya her bir şeyin farkındadır, zaten sosyoloji mükemmel bir şey hep toplumun arazlarını anlatıyor, hatta belki de ablam şu an bir yerde eylemdedir düşünceleriyle okumuş insana hürmet dolu ses tonumla alo dedim.

- Daha önce de söylemiştim kadınlar gününe dev karşıyım, kadınlar günü ne yahu bari kısır da dağıtılıyor mu hahahaha peki erkekler günü neden yok? Bana bunun cevabını verecek misin? Akşama kadar göt büyüten dedikoducu fesat kezban karılara gün var da akşama kadar ekmek peşinde koşması yetmezmiş gibi bir de akşam karı dırdırı çeken gariban adammmların günü neden yok? Bırak bu işleri ya, iyice feminist oldun başımıza iğrenç bir insan oldun. Feminizm kocayı bulana kadar canım ama feministler koca bulamazlar çünkü çirkinler hohoho. Hadi gittim, feministlikten arınınca beni ara. Öptüm. Dedi kapattı.

Ağlayayım diye düşündüm. Kafamı duvarlara vura vura ağlayım. Erkek toplumu gerçeğine benimle aynı gözlerle bakan, aynı "cinnet getiren koca" başlığıyla verilip kadının yaptıklarından sabrı tükenmiş adam noktasına indirgenmiş "kadın cinayeti" haberlerini izleyip cık cıklayan, aynı minibüslerde tacize uğrayan ve "senin neyini taciz edecem be tipe bak" cevabıyla karşılaşmış, patronlarının cinsel göndermeli şakalarına gülüp geçmekle işsiz kalmak arasında aynı ikilemleri yaşayan, sanki aile sevgisi dermiş gibi bir normallikte telaffuz edilen "aile içi şiddet"te aynı bacaklardan tekmeler, aynı ellerden tokatlar ve yumruklar yiyen, bakkalından çakkalına amca oğlundan komşu amcasına yüzlercesiyle ilgili ucu tecavüze varan hikayeleri kah yaşayıp kah dinleyen, eve kapatılıp sikilip sikilip kuluçkaya yatırılmak dışında hiçbir insani talebe layık bulunmadığımızı bizzat yaşayarak beraber tecrübe ettiğimiz bu üç kadın da yaşadıklarını öyle garabet derinliklere götürüp içselleştirmişti ki onları orada çıkarıp üstündeki zifti temizlemek ve gerçeğe aymalarını sağlamak nereden baksan bir asır istiyordu. Kahrımdan annemi aradım. Mesajı anneme de yollamıştım ama annem mesaj açmasını ve okumasını bilmez. Telefonunda açılmamış yüzlerce beyaz zarf var. Mesajımda yazdıklarımı alacağım "ben bilmem emek memek anlamıyom ne diyosan" cevabı riskine rağmen anneme tekrarladım. 12 yaşında öksüz kalan, 10 kardeşine annelik yapmayı denerken kendisinden 18 yaş büyük bir adama kuma verilen, adını bilmediği kap kacak için dayak yiyen ve uğruna dayak yediği kaplar içinde adını bilmediği yemekleri pişirmesi beklenen, ailenin her ferdinden bir başka yanına tekme yiyen, bütün tarım aletlerini tarladan önce onun üstünde deneyip kırdıkları annem, kanlı bir hayatın içinden kırık dökük bugüne ulaşmış muzaffer komutanım "savol kuzum, ne güzel yazmışın" dedi, ağlayarak. Konuşmamızın sonunda kapatırken de "Herifleri tüm öldüreciik" diyordu.

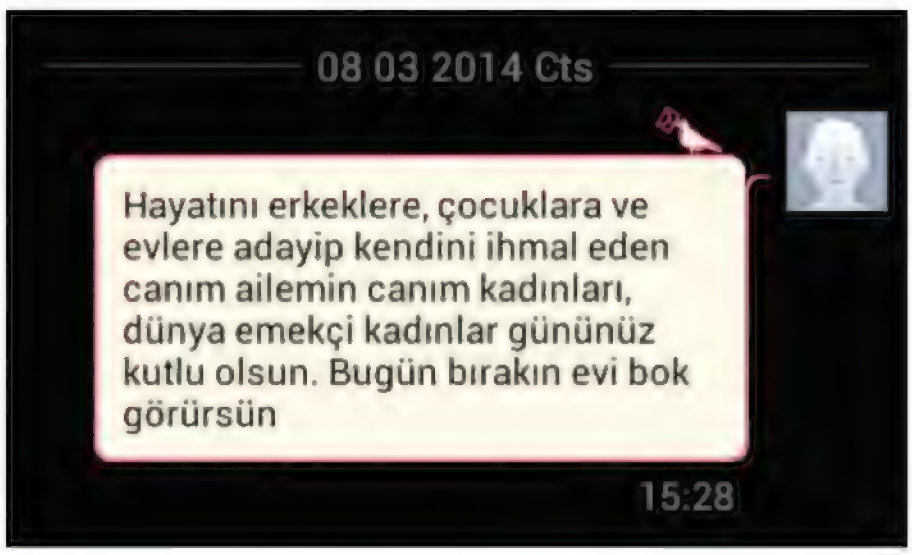

SON

uzaycopu.com uzaycopu@gmail.com

SON.

CAN BARSLAN

ALLI GURMEM NE GEZER-SİN HAVADA

Damak tadıma güvenirim arkadaş... Şu anda gastelerde televizyonlarda yemek programı yapan sözde gurmelerden çok daha fazla yemek yedim, yöresel tatları onlerden çok daha fazla denedim.

TEREYAĞI LEZZET KATMIŞ

BABABA, SÇINDIRIK KABAK DOLMASI YİMİŞ, ONU ANLATIYO BOKUM /..

İster özlem deyin, ister hasret, isterseniz beceresizlik... Ama medyada bir köşe alamedim maalesef. Amcamız dayımız yok tabii...

ŞU ANDA GURME YAZARIMIZ VAR BEYFENDİ... KADRO BOŞALIRSA ARARIZ...

Fakat inatçı bir tabiatım vardır.. Bir şekilde yemek sektörüne kapağı atacaktım... Bi esnaf lokantasında aşçı olarak basladım.

ASLINDA BU BİR BASAMAK, BURADAN İYİ BİR RESTORANIN ŞEFLİĞİNE, ORADAN GURME YAZARLIĞINA GEÇMEK İSTİYORUM...

HAYIRLISI...

Planlar beklendiği gibi olmuyor... Gelebildiğim en yüksek yer kebapçıda meze tepsisi taşıyan adam olmaktı...

HAYDARİ, ACILI EZME, LEVREK MARİN...

Depresyona girdim... Hayallerimden giderek uzaklaştığımı hissediyordum... Asabi, kavgacı birisi olmuştum...

ÖNÜNE BAK LAN /..

AA, MANYAK!

İş konuşması yapmak için gittiğim bi lokantanın tuvaletçisiyle kapıştım... Her işte bir hayır varmış...

MUSLUK BOZUK, ALLAH BELANI VERSİN, BAK ŞUNA!

KİME BELA OKUYON LA SEN?

Kaderimin değiştiği gün o gündü... Yemek sektörüne gurme olarak giremedim ama başka bir yaratıcı fikir buldum... Hatta bir gazeteyle anlaştım da...

PROJENİZ BİZE DEĞİŞİK GELDİ.. YAYIN KURULUMUZ ONAYLADI.

TADI-YORUM KÖŞEMİZİ HAZIRLAYAN GURME ARKADAŞI TANIŞTIRAYIM... SİZİN MASANIZ ONUN YANINDA...

HAYIRLI OLSUN...

Aslında mantık basitti... Yemek olayının arka bahçesi diyebiliriz benim işime... Yemek yenilir, hazmedilir ve sonra vücuttan defedilir. İşte benim işim burada başlıyordu. Yeme içme mekanlarını değil ama sıçma mekanlarını kritik eden bir eleştirmen oldum...

HIMM /..

Tadı-Yorum

SIÇI YORUM

Bu hafta İstanbul'un trendy mekanlarından Mr. Zümbül restaurant'a yolumuz düştü.. Herşeyden önce personelin güleryüzü ve mekanın sofistike ama dengeli dekorasyonu bizi hemen içine aldı.. Masaların donanımı gayet şık ve herşey yerli yerindeydi.. Abartısız bir konfor misafirleri rahat hissettirdiği gibi güzel bir akşamın ipuçlarını da veriyordu. Starter olarak tereyağında kavrulmuş istiridye mantarı ve... Ev yemekleriyle ünlü olan ve sadece sıradan insanların değil elit kesimin de aradabir uğradığı esnaf lokantası Erdal Usta'nın Yeri'ndeki tuvalet maalesef hayal kırıklığı yaratıyor. İçeri girdiğimde ortamın gürültülü ve iyi ısıtılmamış olduğunu gördüm. Üstelik tuvalet görevlisinin nemrut suratı ise pek iyi bir sıçma olayı yaşanmayacağının habercisi gibiydi. Musluklar su kaçırıyor ve borular tıslıyordu. Kabine girerek klozete oturduğumda bir tiksinti duydum. Butlarımda hissettiğim ıslak temas temizliğe hiç önem verilmediğini gösteriyordu. Anatomik olarak rahat olması inanın diğer kusurları affettiremedi. Bir takım sarhoş müşteriler gelip yerlere kustular, pisuvarlara isabet ettiremeden işediler. Kapıların arkasına yazılan terbiyesiz yazılar ise.....

Mekan.....1
Temizlik.....1
Rahatlık.....2

KİMSEYE ETMEM ŞİKAYET AĞLARIM BEN HALİME

MESUT YAR

Boyalı yumurta dolu kaseyi elime tutuşturdu. Muhtemelen acelesi vardı. Ya da göz göze gelmekten kaçınma çabası. Sokağın karşısındaki evine **(saymıştım bir keresinde)** sadece 16 adım vardı. 12. adımı atarken bir otobüs geçti üzerinden. Kırmızı yumurta boyasıyla boyandı sokak başından sonuna. **Ağlamadım.** İlk kaybının hesabını alelacele yapamıyor insan. Birkaç zaman otobüse binemedim. Bir süre sonra da bindiğim her otobüsün döşemelerini kestim. Daha sonra yumurta biriktirdim. Çok daha sonra evi kırmızıya boyadım. **En sonunda taşındım o evden...**

Askerden döndüm. Evde bekleyenim filan yoktu. O'na gittim. Annesi açtı kapıyı. Karşılıklı yüz kızarmaları filan derken konuya girdi. "**Yok evde, gelmeyecek de artık; evlendirdik.**" Nasıl? Telefon yok mu lan, telgraf mektup, posta güvercini, duman, rüyalara giren o aksakallı dede de mi yok? Neden haberim olmadı? Karşılıklı bir süre daha yüzümüz kızardıktan sonra, kapattı kapıyı kadın. **Ağlamadım.** İlk romantik kazığın hesabını alelacele yapamıyor insan. Birkaç zaman telefonu almadım elime. Bir süre sonra komşulara gelen mektupları açıp okudum. Daha sonra nikah şekeri biriktirdim. Çok daha sonra kız kardeşimin gelinliğini yaktım. **En sonunda taşındım o mahalleden...**

Kendi işimin patronuydum. Kapıyı çalıp girdi içeri. "**Ben işi bırakmak istiyorum**" dedi. Belli ki makul bir nedeni vardı. Sormadım. Birikmiş dosyaları imzalattı. Son hatırladığım kokusunun sümenin üstüne sindiğiydi. İnsan sekreterine aşkını itiraf etmekte zorlanıyormuş. Tacize girer, sermaye şımarıklığıyla açıklanır, "**fazla mesai**" parantezi içinde arsız şakalara maruz kalırsın, en fenası da o müstehzi gülüşler. **Ağlamadım.** Konumundan kaynaklanan ilk pandiğin hesabını alelacele yapamıyor insan. Birkaç zaman sümeni kokladım. Bir süre sonra bütün çalışanları çıkardım işten. Daha sonra borç senetleri biriktirdim. Çok daha sonra iflasımı istedim. **En sonunda taşındım o plazadan...**

Evlendim. İki yıl içinde iki çocuk yaptık. Üç yıl bitmeden şiddetli geçimsizlik nedeniyle boşandık. Çocuklar onda kaldı. Baba evine taşındılar topyekun. Hafta sonları çocukları görebiliyordum. Bir hafta sonuydu "**Bir süredir biriyle birlikteyim, evlenmeye karar verdik. Avrupa'ya taşınıyoruz nikahtan hemen sonra**" dedi. Çocuklar, benim çocuklarım, aşkımızın meyvesi, hayatımın hasadı, hasadımın getirisi ne olacaktı yahu? "**Bizimle gelecekler. Hem yurt dışında okusunlar, buralarda neyin ne olacağı belli değil**" dedi. "**Hayda**" bile demedim. **Ağlamadım.** Genetik geleceğinin ilk kaybının hesabını alelacele yapamıyor insan. Birkaç zaman çocukların oyuncaklarıyla oynadım. Bir süre sonra evin bütün odalarını çocuk odası yaptım. Daha sonra sürpriz yumurtalar biriktirdim. Çok daha sonra hepsini yiyip şeker komasına girdim. **En sonunda taşındım o şehirden...**

Sarhoştum. Rakı kadehini sertçe vurdum masaya. "**Kurtaracağım seni bu hayattan dedim**". Gülümsedi. Biliyorum o da istiyordu bunu. "**Boş ver koy bir kadeh daha kendine**" dedi. Israr ettim. "**Benimle yeni bir hayat kuracaksın, unutturacağım sana geçmişi**". "**Uzatma**" dedi. Uzattım elimi, "**Kimseye yar etmem seni**" dedim. "**Siktir git lan bela mısın?**" diye sordu. Cevabım netti, kolunu sıkıca kavradım, canı yandı fena halde. Şişeyi kafama geçirdi. Kanadım. **Ağlamadım.** Pavyonlara özgü düş kırıklığının ilkinin hesabını alelacele yapamıyor insan. Birkaç zaman pavyona gitmeye devam ettim. Bir süre sonra fedai dayağı yemekten sıkıldım. Daha sonra ucuz şampanyalar biriktirdim. Çok daha sonra hepsini içip alkol komasına girdim. **En sonunda taşındım o ülkeden...**

Memlekete döndüm. Sayılı günlerim kalmıştı. Bana çok iyi davranan o hasta bakıcıyla geçiyordu günlerim. Her sabah aynı saatte ilaçlarımı veriyor, her gece yatmadan altımı bezliyordu. Bir geleceğim varsa onla gelsin istiyordum. Açıldım, içimi açtım, her ne geçiyorsa kafamdan... Önce gülümsedi. Baktı çok fena ciddiyim, yüzü değişti. Hızla çıktı odadan. Ertesi sabah bir erkek hemşire değiştiriyordu altımı. Gecesinde yine aynı adam bağladı bezimi. Sonraki sabah aynı, öteki gece aynı adam; bir daha hiç görmedim bizim kızı. **Ağlamadım.** Hayattaki son kaybının hesabını alelacele yapamıyor insan. Birkaç zaman kahvaltıda gelen **yumurtaları** yatağın altına sakladım. Bir süre sonra o yumurtalardan **nikah şekerleri** yapmaya başladım. Daha sonra gençliğimde biriktirdiğim **borç senetlerine** sardım hepsini, çok afili durdu. Çok daha sonra yanımdaki yatakta ölen adamın ziyaretime gelen torununa verdim el yapımı **sürpriz yumurtaların** alayını. **En sonunda taşındım o hayattan...**

Son nefesimi verirken başucumdaki radyodan "**Kimseye etmem şikayet, ağlarım ben halime**" diyordu Müzeyyen. Çok pis koydu lan. **Ağladım, çok ağladım!**

illüstrasyon: Efecan Sezer

"KADIN İNSAN, ERKEK İNSANOĞLU"

Benden, kadın ve Türkiye'de kadın olmak nedir konulu bir yazı yazmamı istediler. Ne kadar zor bir istek aslında; öte yandan çok da güzel ve anlamlı bir istek.

Yaşamımda kendimi ve dünyayı, kainatı algılamaya, anlamaya çalıştığım günden beri beni ilgilendiren şeyin insan malzemesi olduğunu hissettim. Ve malzemesi insan olan; duygusuyla, gerçeğiyle, kapsamıyla beni etkileyen tiyatro dünyasına girdim. Aktör olmaya çalıştım.

Beni ilgilendiren tek şey insan. Tabii ki doğadaki diğer canlıların kutsiyeti de göz ardı edilemez. İnsanın beni etkilediği bu dünyada ben nasıl bir ayrım yapıp, duygularımı kadın erkek diye değerlendirmeye çalışabilirim ki? Kadınlar olmadan var olabileceğim bir yaşamı nasıl ve neden anlatayım ki? Paylaşım noktasında kadın varlığının olmamasının dehşetini nasıl anlatabilirim ki?

Türkiye'de kadın olmak, zavallı, kifayetsiz, kültürsüz, cahil, kompleksli ve erkek egemen toplumun kaosunda, farları yanmayan bir arabada gitmeye benziyor. Işıksız, umutsuz, çaresiz bir yolculuk. Ben bu yolculuğu yapmak zorunda olan her kadına yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapmamız gerektiğine inanıyorum. Beraber gidilmeyen bir yolculuğun sonuçlarına bu ülke katlanamaz; katlanmamalıdır.

Türkiye'de kadına taciz ve tecavüz dehşetini yaşatan her erkeğin bir annesi var. Benim en çok çaresiz kaldığım nokta da bu; annenin varlığını bilip onu beyninde, kalbinde ruhunda özümsemeyen varlıkların yaptıklarının hazin sonuçları bunlar. Türkiye'de kadın olmak zor. Neden zor? Aslında insan olmak da zor olduğu için zor.

"Kadın insan, erkek insanoğlu" demiş güzel bir ruh. Ne güzel söylemiş. Kadının kıymetini bilelim.

Hey erkek! Kadının kıymetini bilmezsen; senin kıymetini kim bilecek?

SELÇUK YÖNTEM

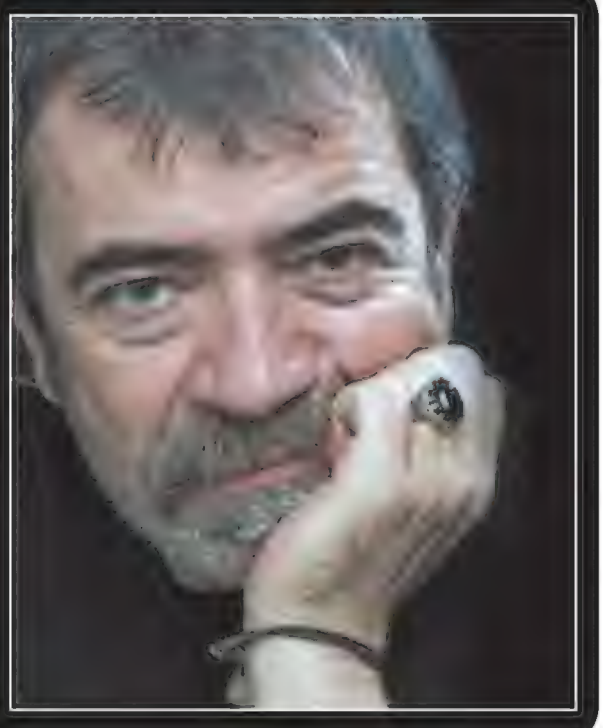

AMATÖR OLARAK SENİNLE İLGİLENİYORUM

amatorolaraksenineilgileniyorum.com
twitter.com/ozanonen
instagram.com/ozanonen

Ozan Önen

BAŞTAN ÇIKARMA SANATI

Nuri Çetin

HÜKMEDEN MANYAKLAR: BAZILARI SARAY SEVER

Pers Kralı Kserkses ve Denizi Kırbaçlatmak

2.500 yıl kadar önce, *Atina*'yı yakıp yıkmak için *Pers* toprağından yola çıkan *Pers Kralı Kserkses*, *Abydos* ve *Sestos* arasına -yani bugünkü *Nara Burnu* ve *Eceabat* arasına- bir asma köprü kurdurmaya karar vermiş. Çünkü, *Kserkses*'in 5 milyon askeri, *Anadolu*'dan *Yunan* topraklarına ancak bu şekilde geçip *Atina*'ya varabilirmiş ama o zamanlar bile *Çanakkale Boğazı*, geçilmezliğiyle bilinirmiş: *Boğaz*'ın ünlü fırtınası ve dalgaları öylesine güçlüymüş ki *Kserkses*'in inşa ettirdiği ilk köprü, kuvvetli rüzgârla ve sert dalgalarla bir günde yerle bir olmuş. *Kserkses*, sinirden deliye dönmüş; başarısız *I. Köprü* inşaatında kim çalıştıysa topunu kılıçtan geçirmiş ve donanmasının sahip olduğu binlerce gemiyi de yan yana bağlatarak ve bu gemilerin üzerine de ahşaptan geçici yollar inşa ettirerek, *Boğaz*'a yeni bir köprü kurdurmuş. Yani, tarihte *Çanakkale Boğazı*'na ilk köprüyü, gemileri yan yana bağlatarak da olsa çılgın proje-sever *Kserkses* kurdurmuş. İşte bu adamın öfkesi, ilk köprüsünü yerle bir eden *Hellespont*'a, yani *Çanakkale Boğazı*'na öyle bir kabarmış ki yeni kurdurduğu köprüden geçerken, *Çanakkale Boğazı*'nın dalgalarını askerlerine kırbaçlatmış. Basbayağı, bir sürü asker, "*Delikanlıysan ortaya çık!*" falan da demeden, şakır şakır kırbaçlamışlar *Boğaz*'ın dalgalarını ki akıllı olsun, cezasını çeksin de bir daha fırtınalı olmasın diye. Böylelerinin egoları öyle büyük, öfkeleri öyle kör edici oluyor ki saraylara sığmaz iken günün birinde bir mezara sığmak zorunda kalacak bir insan olduklarını, soytarıları da unutuyor, kendileri de. *Boğaz*'a gelince; hâlen söz dinlemediği belli: *Troya Savaşı*'nı bile 11 yıl aksatan o fırtınalı ünlü havası değişmiş değil; genç feribotlar rahatsız.

Epiruslu Pyrrhus ve Bir Taş Parçası

Bir *Yunan* kolonisinin kralı olan *Pyrrhus*, *Roma İmparatorluğu*'nu savaşta yenmek için yanıp tutuşuyormuş. Gün gelmiş, *Pyrrhus* ve yüz binlerce adamı, filleri de yanlarına katarak *Roma*'ya saldırmış. Sert çarpışmalar sonucu *Roma*'yı dize getirip son adamına kadar yok eden *Pyrrhus* ve ordusu, bu zaferi kazanmak için ellerinden geleni yapmış. Bu uğurda çarpışırken öyle çok kan akmış ki kendi ordularından geriye de yalnızca 10-15 asker sağ kalmış. *Pyrrhus* ve geriye kalan bir avuç adamı, muzaffer bir ordu olarak *Sicilya*'ya girdiklerindeyse, *Sicilyalı* halk, yani *Pyrrhus*'a göre muhtemelen "*çapulcu*" olarak görülen bir grup '*kaybeden sade vatandaş*', sadece taş atarak *Pyrrhus*'u ve adamlarını oracıkta mıhlamış. Savaşı kazandığını zanneden *Pyrrhus* ve mahiyeti, galip geldiklerini düşündükleri topraklarda, son nefeslerini kafalarına gelen taşlar yüzünden vermişler. Sonuç olarak, *Roma Ordusu*'nu yok eden ordu, çapulculara yenilmiş ve *Pyrrhus*, *Roma*'da dondurma yemeye bile fırsat bulamadan nalları dikmiş. Milattan önce *279* yılında meydana gelen bu olaydan itibaren de erkenden ilân edilen tüm yersiz galibiyetler için "*Pyrrhus Zaferi*" tabirini kullanıyor insanoğlu.

Doğu'nun *Roma*'sı *İstanbul*'un orta yerindeki *Gezi Parkı*'na bir bakın: Bu yazının yazıldığı *Mart 2015* itibariyle halen yerinde duruyor. Bu parkın ağaçlarına ve bu parkı savunan '*çapulcu*'ların tüm değerlerine, hatta mezardaki ölülerine bile saldıranları da bir hatırlayın: Şimdilerde onlar, çıkardıkları gözler ve aldıkları canlar üzerine kurdukları meydanlarda, muzaffer *Pyrrhus* edasıyla yürüyor; yeri geliyor, *Kserkses* ceza kanunlarını da uyguluyorlar. Ama şunu unutuyorlar: Bir gün, bir taş parçası bile kimin gerçekten galip olduğunu belirleyebilir ve denizlerin fırtınası, dalgaları kırbaçlamakla son bulmaz. Ne diyordu *Edward Lorenz*? "*Bir kelebeğin kanat çırpması, dünyanın yarısını dolaşabilecek bir kasırganın başlamasına neden olabilir.*" Bir *Roma İmparatoru*, zafer konuşmasını yapacağı balkona çıktığı vakit

dahi, balkon konuşmasından hemen önce, bir kölesi arkasından yaklaşıp kulağına eğilir ve şöyle fısıldarmış: "*Cave ne cadas*". Yani, "*Düşüşe hazırlıklı ol.*" Balkon konuşması hazırlayan imparatorların bile, *-üstelik kazandıkları zaferler sonrası-* gerçekleri söyleyen kölelerinin olması gelenektendir; yalancı soytarılar edinenlerse, zaten kaybetmiş olanlardır: Genç köleler rahatsız.

Herostratus ve Efes Artemis Tapınağı

Kimi manyaklar da var ki sırf isimlerini tarihe kazımak uğruna her şeyi yaparlar. En belirgin ortak özellikleriyse, kendilerinden önce oluşmuş bir düzeni,

yalan, kara propoganda, manipülasyon ve şiddet gibi şeytani yöntemlerle kendi düzenleri haline getirmeye çalışmalarıdır. Bu konuda başarılı olanları da var ancak aklınıza sadece *Welthauptstadt Germania*'nın mimarı *Adolf Hitler*, *E42*'nin mimarı *Benito Mussolini* falan gelmesin. Yüzlerce yıl önce *Efes* şehri, şimdiki düzene göre tarif edecek olursak, dünyanın *New York*'u, *Paris*'i, *Berlin*'i, *Londra*'sı, *Roma*'sıymış. Felsefeden edebiyata, modadan güzel sanatlara, gastronomiden astronomiye, mimariden heykelciliğe, kütüphanecilikten denizciliğe, '*Ephesus*' halkının her şeyi, dünyanın her anlamda en ileri düzeydeki olayları-fikirleri-eserleri sayılırmış. *Efes*'i görenler bilir: Genelevden tuvalete, hamamlardan tiyatrolara, arenadan kütüphaneye, her türlü ihtiyaca cevap verebilecek koskocaman bir metropol, *Efesliler* tarafından, dünyanın her şeyiyle mermer ilk kenti olarak harikulade *İyonya* mimarisiyle ve her tarafı da muhteşem heykellerle donatılarak kurulmuş ve şehrin kalıntıları, bugün hâlen göz alıcı şekilde ayakta. İşte bu *Egeli* halk, tanrıçaları *Artemis*'e öyle güzel bir tapınak inşa etmiş ki dillere destan bu *Artemis Tapınağı*, "*Dünyanın İlk 7 Harikası*"ndan biri ilân edilmiş. Bir gün, *Herostratus* diye bir psikopat çıkmış ve sadece tarihe adını yazdırmak uğruna, bir gecede, *Artemis Tapınağı*'nı küle çeviren yangını çıkarmış ve dünyanın yedi harikasından biri de işte böylece yok olmuş. *Herostratus*, eyleminde o gün başarılıydı çünkü bugün, o tapınağın sadece temelleri duruyor *Efes*'te. Ancak tarih, *Herostratus*'un sadece adını yazıyor; *Efes*'inse her şeyini, kanalizasyon sistemi dahil: Genç *Herostratus*'lar rahatsız.

Çavuşesku ve 1100 Odalı Halk Sarayı

Düzeni, kendi egoları uğruna tarumar eden hubris hastaları, tarihe *Herostratus* gibi geçerlerken; *Efes halkı* gibi 'büyük fikirleri gerçeğe çeviren halklar'sa, insanoğlu yaşadığı sürece insanlığa ilham vermeye devam ediyor. Tapınak yıkmak, heykel yıkmak, türbe yıktırmak, park yıktırmak, AVM yaptırmak, cami inşa ettirmek, köprüler kurdurmak ya da meselâ halkın parasıyla 1000 odalı saraylara kurulmak, adını tarihe istediğin gibi yazdırmana yetmiyor. Efsanevi binalar inşa ettirsen de fikren ve fiilen kin ve zehir saçıyorsan, öldükten sonra mezarını ziyaret eden bile kalmıyor. *Franco*'lar, *Saddam*'lar, domino taşı gibi yıkılıyor. Ama fikren ve fiilen erdemliysen, tüm binaların yıkılsa ve yakılsa da, *Efesliler* gibi saygı görüyorsun binlerce yıl sonra bile. *Romanya*'yı 25 yıl boyunca yöneten *Nikolay Çavuşesku*'yu bir düşünün: 1100 odalı saray yaptırmıştı kendisi için. Adına *Cumhurbaşkanlığı Külliyesi* falan da demeyip, "*Halk Sarayı*" diyordu kendi sarayı için: Ama kendisi, sarayında hiç oturamadı ve 25 yıllık iktidarı, sarayına adını verdiği *'halk'* tarafından yalnızca 9 günde yıkıldı. *Çavuşesku*'yu son defa görenlerse, onu kurşuna dizilirken gördüler: Genç *Çavuşesku*'lar rahatsız.

BÜYÜK ULUYUŞ (ilk macerası)

FELAT DELİBALTA

KUTLARIM, SON GÖREVİNDEKİ ÜSTÜN BAŞARIN AMİRLERİMİZİN DİKKATİNİ ÇEKTİ AJAN BENEKGÖZ. YEN GÖREVİN DAHA BÜYÜK AMAÇLAR İÇERİYOR...

BİLİYOSUN, BİLİMİN IŞIĞI SAYESİNDE GEZEGENİMİZDE TÜRLERİN ÖNCE DÜNYA İSİMLİ GEZEGENDE YAŞAYAN İNSAN DENİLEN IRKIN ZİHNİNDE OLUŞTUĞUNU...

DAHA SONRA BİZİM GEZEGENİMİZDE FİZİKEN VAR OLDUĞUNU ÖĞRENMİŞ BULUNMAKTAYIZ. DİKKAT ETTİYSEN, SON ZAMANLARDA TÜR SAYISINDA...

... FAZLACA BİR ARTIŞ VAR. İNSANLAR AŞIRI...

... FANTASTİKLİK DÜŞÜNÜYOR. NEYSE, HENÜZ ORAYA...

GİDECEK KADAR GELİŞEMEDİK, ASİL IRKLARIN NESLİNİN SÜREKLİLİĞİ İÇİN NÜFUS PLANLAMASI YAPACAĞIZ. SANA YENİ BİR KİMLİK OLUŞTURULDU, ARTIK LİSE ÖĞRETMENİSİN. SENİN GİBİ BİR ÇOK AJAN GÖREVLENDİRİLDİ. PLANLAMAYA OKULLARDAN BAŞLAYACAĞIZ.

TAMAM DIR.

UUUVUVUVU!

ANIRMASANA LAN! NEZİH MAALLE OLUM BURASI, LAF EDİYO KOMŞULAR!

KÜRŞ KÜRŞ

ULUMAK BENİM KİŞİSEL HAKKIM OLUM! KİMSE KARIŞAMAZ.

AŞŞA GEL DE DOLANALIM AZ, ACAİP SIKILDIM.

ZİLLER NE BOKUMA İCAT EDİLDİ O ZAMAN? BARİ BU MAALLE DE MEDENİYETE YAKLAŞ BİRAZ.

MEDENİ ŞEKİLDE ULUYACAĞIM İNMEZSEN AŞŞAA.

TAAM TAAM GELİYO RUM. AZ BEKLE SİBİRYA KÖYLÜSÜ

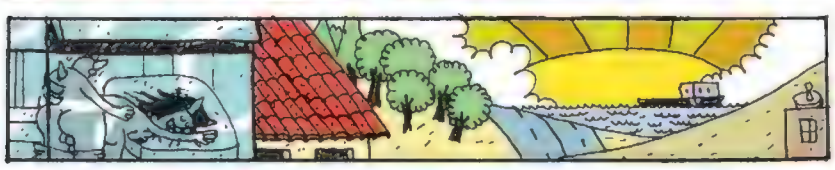

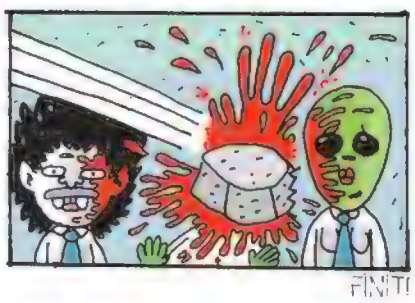

FİNİ!

Dr. Haydar Dümen, yakın tarihin şiddeti, öfkesi, yalanı ve cinselliğini sorguladı...

MİNİ ETEĞE, DEKOLTEYE DÜŞMANLAR. ÇÜNKÜ

Hayatın her alanında insanlığa, kadına karşı büyük bir taarruzun yaşandığı simsiyah günlerden geçiyoruz. En alttaki lümpenden, en tepedeki Başcumbaş Recep Bey'e kadar, kendilerine benzemeyen herkese saldırıyorlar, kurallıyorlar, boğuyorlar, imha ediyorlar. Nöro-psikiyatr Haydar Dümen, Türkiye'nin en önemli doktor ve yazarlarından. Posta Gazetesi'nde kendisine gelen okur mektuplarına verdiği yanıtlarla, adeta ülkenin cinsel nabzını tutan bir fenomen. Dr. Haydar Dümen'le Cihangir'deki evinde buluştuk ve yakın tarihinin yakıcı sıcağına dokunduk. Biraz da yurdumuz coğrafyasının cinsel numaralarını konuştuk.

Kutlu Esendemir (kutluesendemir@hotmail.com)

Sizle buluşmak için tam evden yola çıkarken iktidar erki mini etek ve dekolte giyen kadınlara yine ateş püskürüyordu. Nedir bunun alıp veremediği?

Bütün olay bin yıl geriden başlıyor. Bugün başlayan bir olay değil. Bu bin yılın içerisinde özellikle yaşamı dine entegre ederek kendi öz kültürümüzden uzaklaştık.

Ne doldurdu bunun yerini?

Çöl kültürüne angaje olduk. İnanç bir tarafta dursun. Çünkü inanç da getirirken kültürünü getirdi, inancı getirmedi tek başına. Nasıl yemek yiyeceksin? Elinle yiyeceksin. İşte, nasıl oturacaksın, nasıl kalkacaksın, nasıl giyineceksin? İlkelce kurallarını buldular. Ama Türkiye kültürü, toprak tarım kültürüne dayalı. Onun ürettiği değer yargılarıyla bugünlere kendini taşıyabilmiş; dünyanın en sağlam karakterli insanlarını yaratıyordu. Çünkü toprak tarımla uğraşan insanlar doğayı bilir, hayvanlarla yakınlaşması vardır. Direnir, yardımlaşır ve doğayı harap etmediği, yıpratmadığı gibi kendi ilişkilerinde de dayanışma mecburiyeti vardır.

Tarım toplumlarında kadın-erkek ilişkileri terazide nasıl yer tutar?

Kadınla erkek ayrımı yoktur. Bugün kadının, "Erkeklerle çalışmıyorum" kuralını kırsal kesime aktarırsak, 15 gün sonra burada ne ekmek bulabiliriz, ne domates, ne sebze yiyebiliriz. Tarım kültüründe insanlar yan yana çalışmak zorundadır. Ve şimdi sen bunu yasaklıyorsun. Yasaklarken ne şart koyuyorsun? Kadının en kutsal varlığı, değeri olan namusunu korumaya çalışıyorsun. Namus kavramına gidiyorsun. Bütün özgürlükleri kısıtlarken burada namus kavramını kullanıyorsun. Oysa kadın tanrının yeryüzündeki eli, yaratıcı ırgatıdır. Kadın yaratıyor, tanrı adına yaratıyor. Tohum alıyor. Bir tanrıdır kadın yeryüzünde... Hepsini yok sayarsan ve kadınlar üzerine akıl almaz olumsuz özdenetimler üretirsen, akıl almaz biçimde kadınların normal haklarını erkek egoizmasına angaje ederek, bunu sömürü alanı olarak kullanırsan bugün bu olanlar yaşanır.

İktidar erkinin mini etek ve dekolteye düşmanlığına dönersek.

Erkek mini eteğe, dekolteye alt kültüründeki donanımından düşman oluyor.

Söz konusu olan sadece bir erkek değil. Kendince yüce lider, iktidarın başı...

Önemli değil, hepsi birbirinden beter; aynı. Çünkü güç ele geçtikçe, geçmişteki kazanımları eline geçirmek istemekte. Daha büyük bir savaşta, savaş alanını büyütüyor. Bugün Anadolu'daki bir aşiret reisi ya da bir ağanın 4 kadını varsa, 4 kadını elde tutmak için dinsel bütün güçlere sığınır. İşte kuma. Ama kuma olsun, padişahın cariyesi olsun, kralların saray şeyleri olsun, hepsi erkek egemenliğinin doğurduğu acayip biçimde bir görgüsüzlük ve bencilliktir.

Güç arttıkça kadına yönelim artıyor mu?

Erk yükseldikçe, cepte para doldukça kadına yönelme artar. Kadına yönelme bir sürü erkeğin psikolojik tatmin mekanizmasıdır. Egemenlik alanında cinselliğinden dolayı sahip çıkıyor kadına. O tadı da alıyor. Ama orada sınırlı erkek, kadınlar sınırsız... Bunu bilen yok. Bir kadın günde 10 defa ilişkiye girebilir, ama bir erkek kafadan 2 defa girebilir, olur biter. Yani işin tanrısal yanı, duygusal yanı, yaşam kültürü unutulur; şekle dönüştürürsen, "Mini etekten sana ne?" sorusu çıkar. Ben giyiyorum sana ne, öteki de giymiyorsa sana ne! Kadının, kızın namusunu bacağının, dizinin üstünde, altında ararsan o zaman şöyle bir şey olur: Sana göre, "Bütün örtünenler namuslu, bütün örtünmeyenler namus dışı." Böyle şey olmaz. Bana sorsunlar, kim namuslu kim değil. Çünkü bu toplum 40-50 yıldır benim elimde.

Peki o zaman sorayım. Kim namuslu, kim namussuz?

Kafası doğru olan namuslu, yanlış olan namussuz.

Neye göre doğru?

Her şeye göre doğru. Cinsel doyum, erkeklerle- kadınlarla iletişim, kendi özgürlüğü, kendi haklarına sahip çıkışı... Seks değil bu. Bir adamın kafası doğruysa öteki kadına bakmaz. Erkek bütün bu engelleri, bir başka erkeğe güvenmediği için kuruyor.

Ne gibi?

Erkek erkeğe güvenmiyor. Karısının namuslu olduğunu biliyor ama, "Evden çıkma" diyor. "Ya sana biri yan bakarsa, ya bir şey yaparsa" diyor. Niye? Erkeğe güvenemiyor. Çünkü erkek, bu kavramları kafasına yerleştirerek kendisini yalnızlığına izole etti. En büyük kötülüğü yaptı erkek kendine. Yalnız erkekler işte kahvehanelerde, her yerdeler. Evi bıraktılar, aileden, evden koptular. Dışarıda erkekler arası bir bütünleşmeye girerek, egemenlik haklarını korumada birbirini desteklediler.

Ya çocuklar bundan nasıl etkileniyor?

Kadın evde, çocuk evde. Baba çocuğunu büyütemiyor, baba çocuğunu kucağına alamıyor.

Niye?

"Çocuğunla yüzleşmesin" diye almıyor. Baba çocuğun üzerinde otorite kullanıyor. Otorite en geçerli eğitim sistemi haline dönüşüyor. En geçerli eğitim sistemi dayak olarak kendini gösteriyor. Çocuk babayla özdeşleşirken, babasının nesini alacak? Neyini gördü ki? Kültürünü, anasına davranışını, kız kardeşine davranışını, hep otorite... O da özdeşleşirken babayı absorbe ediyor. Güç, dayak, gücün erkeklik sıfatı olması, kuşaklardan kuşaklara sosyal irtibat olarak geçiyor.

15 yaş, yöneliş anarşisinin olduğu dönemdir. Çünkü çocuk, gençliğe gidiyor. Bir şeyleri yılanın derisini sıyırması gibi sıyırıp atacak.

İktidar erki bir muhalifini sorgularken, "Kadın mısın, kız mısın?" der mi? Bir erkek, bir bireyin kadınlığını, kızlığını neden sorgular?

Egoizmasından.

Nasıl bir egoizma?

Aslında bu kıza kendi sahip adeta. Evlenecekse kendisi sahip çıkar. Kendinden önce başka birisinin ona bakmasını, dokunmasını içine sindiremiyor. Şimdi bu bir egoizmadır. Erken boşalması vardır; egoizmadır. Penisi küçük müdür, büyük müdür; egoizmadır. Ne yapacağını bilmez; egoizmadır. Duygusallığı zayıftır. Doğrudan doğruya bir "et"e yöneliktir. Kendi kompleksi için, kendi aldığı geçmişten beri erkek simgesinin ona yüklenen görevi de bu... İşte "Kadını kız al, tarlayı düz al" atasözlerinde var. Hep kişinin bencilliğinden gelir, yani karşı taraftakini, ona değer tanımadan, "Sen kendini sakla, bana gel" hikayesidir bu. Tamamen bir bencilliktir.

Yeni iç güvenlik yasasıyla, Türkiye hızla bir polis ve parti devleti olma yolunda hızla ilerliyor. Böyle bir baskı toplumundan ne çıkar?

O kabadayılar zaten seksüel tatminsizlik yüzünden kabadayı oldular. Ne yapacak başka.

Bu erozyon, toplumu erittiği gibi bu baskıyı kuranları da eritir. Bu kaçınılmaz bir seldir. Bu bir sel ve sel geliyor. Benim tarlamda yiyeceğimi, içeceğimi, emeğimi süpürür ama komşunun tarlasında, egemen gücün tarlasında da ne varsa onunkini de süpürür. Bu bir büyük sel, büyük bir çığ gibi gelen bir gerçeklik hali. Dünya tarihi de bunu söyler. Sistem bozulduğu zaman tümüyle çöker. İşte bütün İslam ülkeleri... Hepsi birbiriyle boğazlaşıyor. Bugün İslam'da olsun, ne olursa olsun, ama bu çağın bir de kazanımları var. İklim var... Kışın karda soğukta atletle gezemezsin. Yazın güneşte, paltoyla dolaşamazsın, iklim var dışarıda.

Fransa'da Charlie Hebdo dergisine yönelik bir saldırıda 12 kişi yaşamını yitirdi. Din adına yapılan bu gibi katliamlar İslam coğrafyasını nereye götürür?

Din ve inanç hiyerarşisinde, inancı kendine alt basamak yaparak işlenen cinayetler... İslam'da 13 halife varsa, peygamberin çiçeği burnundaki 11-12 halife öldürüldü. "İslam hala yanlış anlaşılıyor" diye bir kanı vardır. Her önüne gelen yanlış bir takım yorumlar yapıyor. Ben Kuran'ı ezbere size söyleyeyim. "Bu böyle olmamalı" derken bir din filozofu çıkıp hadislerin çoğunun yanlış olduğunu söylüyor. Şimdi bu hiyerarşide, herkes kendi inancının doğru olduğuna inandığında anarşi doğuyor. Din yorumlanamaz. Kitap oradadır. Ben başka türlü yorumlayamam, sen başka türlü yorumlayamazsın. Nedir bu? Bu kalemdir kardeşim. Namaz mı kılacaksın? Oruç mu tutacaksın? Bu kişiye kalmıştır, ister iman eder, ister etmez. Ama her biri başka türlü yorumlarsa, bu devlet idaresine gelirse, "Halkı eğiteceğim" noktasına gelirse anarşi çıkıyor.

Avrupa'da 15 yaşındaki kız çocukları, evlerinden kaçıp IŞİD saflarına katılıyor.

15 yaşındaki kız IŞİD'e de kaçabilir, eroin de, bonzai de kullanabilir. Milyonların içinde daima 3 bin-5 bin patolojik ürün çıkar. Bulgurda da çıkar, buğdayda da çıkar, armutta da çıkar, insanda da çıkar. Bir kaçıştır bu.

Peki 15 yaşın tılsımı nedir?

15 yaş, yöneliş anarşisinin olduğu dönemdir. Çünkü çocuk, gençliğe gidiyor. Bir şeyleri yılanın derisini sıyırması gibi sıyırıp atacak. Atacak ama nereye yönelecek? Birisi çıkıyor işte; "Sen gel. Bu kabuğunu burada değiştir" diyor ve o da kapılıp gidiyor.

İnsanlar nasıl bu kadar zalim olabiliyor?

Zalimlik canlı varlıkların fitratında var. Ama zalimliğin sonunda büyük ödül varsa, ve de inanç da buna cennet de vaat ediliyorsa... İnsanız... Kapasitemiz, çapımız, bilgimiz, birikimimiz neyse ona inanırız.

Ya Özgecan Aslan cinayetindeki zalimlik?

Bu zalimlik egoizmanın dağınıklığından, şizofrenik bir egoizmadır bu. Cahillik temelinde, şizofrenik bir egoizmadır bu. Tutunacak dalı yoktur. Egoizma sınırı yoktur. Alt yapısı onu frenleyemez, nereye

kadar götüreceğini bilemez. Fakat Özgecanlar katledilmeye devam edecek.

Neden?

Bu toplum, kadına karşı tavrını değiştirmediği sürece sürecek. Her yerde, her alanda kadın aşağılanıyor. Hz. İsa'nın yanında daima Meryem Ana var. Analık simgesidir bu. Kiliseye giden biri Meryem Ana'yı görüyor orada. Ona da ibadetini, duasını yapıyor. Ama bizim ülkemizde sokağa çık yüzde 80 kişi Hz. Muhammed'in anasının adını bilmez. Ama yüzde 80 kişi babasının adını bilir. Şimdi neden ben Hz. Muhammed'in anasını Hz. Muhammed'in yanında kadınları temsil eden kutsal bir varlık olarak görmeyeyim? Bu neden bir yerlerde geçmesin?

Bir çöküş hali mi bu?

Ben psikiyatrım, insan ruhunu çok iyi bilirim. Ben nöroloğum, insan beynini çok iyi bilirim. Bir insanın, örneğin senin düşüncenin sapağında bir yeri değiştirmek herhalde 20 yıl alır. Yani şimdi benim bir hayatım var, geç yatarım erken kalkarım. Hangi sisteme alırlarsa alınsınlar ben 20 yıldan, 30 yıldan, 40 yıldan önce değişemem. Biz insanlık tarihinde 300 yıl geriye düştük.

Türkiye'ye baktığınızda...

Toplumların değişmesi, insanların değişiminin en az 10 katı daha fazla zamanla olur. Bir insanda 10 yıl değişim için önemlidir, rol oynar. 18 yaşındaki bir çocuk, 28 yaşına geldiği zaman genç; değişmiştir. Ama toplumlarda 10 yıllar değil, 50- 100 yıllar rol oynar. Onun için bu değişim elbirliğiyle olsaydı, Atatürk temposuyla olsaydı, gene biz toplumu Amerika'yı 100-150 yıl geriden takip edecektik. Heykelin yok, sanatın yok, resmin yok, müziğin yok. Sanat alanında yüceltici herhangi bir yapılanman yok. Kültür yok, böyle bir düzen yok. Ben niye Fatih Sultan Mehmet'in at üstünde bir heykelini torunuma gösteremeyeyim? Yasak! Heykel yapmayacaksın!

Ama yeni yapılan Ankara Beştepe'deki Ak Saray var.

Ak Saray, Cennet sarayı orası. Bizim lafımız geçmez.

Bu büyük kaosun içinde kendinizi nereye koyuyorsunuz?

Hayatımda hiç kimseye iyilik yapmadım. Sadece yapılması gerekenleri yaptım. Hayatımda hiç kimseye kötülük yapmadım. Sadece yapılmaması gerekenleri yapmadım. Bundan dolayı bir fatura çıkmışsa fatura çıkaranı ilgilendirir, beni ilgilendirmez. Şimdi ben bunu şöyle açıklıyorum: Yaptığım bir işi iyilik ve sevap için yaparsam, ben kimliğimi satıyorum ve dinamitliyorum demektir. Allah rızası için uzattı, ben de ona para verdim, sevap yazıldı. Bu sevap da öbür dünyada alışverişte kullanılacak. Ben ruhumu satamam. İnsan varlıkları çıkar üzerine kurulmuştur. Çıkar da erkek kadından ne alabilirse onu almaya çalışıyor.

Türkiye gibi bir ülkede yaşamaktan korkuyor musunuz?

Korkmuyorum. Ben bir sütun üzerindeyim, bir sütun. Bu sütun benim emeğimle oldu. 85 yaşına girmeme 4 ay kaldı. 85 tünelden geçerek buraya geldim. Her yıl bir tünel... Bu tünel asfalt oldu, çamurlu su oldu. Kolay değil; açlığı tokluğu oldu. Bu günlere ben geldim. Buraya gelene kadar, ne politik, ne paşazade, ne burjuvadan, herhangi bir yerden hiçbir destek almadım. Bugüne dek bana hiç kimse, "Ya Haydar

Hoca; milyonlarca insan senin elinden geçti. Nedir bu toplumun hali?" diye sormadı. Sadece alo 900'lü hatlardan 1 ayda 165 bin kişi arıyordu beni. Bunların dökümleri var bende. Tek bir aklı başında kimse beni konferansa çağırmadı. Korkuyorlar benden. Ne yapabilirler bana? Beni öldürebilirler ama seni de öldürebilirler.

Kabataş yalanı ve yalancıları

KENDİ KİMLİKLERİNİ ELE VERİYORLAR

Gezi Direnişi sırasında bir kadın (Gazeteci İsmail Saymaz'ın deyimiyle, "Yalancı Gelin Zehra.") Kabataş'ta üstleri çıplak, elleri deri eldivenli 80-100 kişilik bir grubun saldırısına uğradığını, üzerine işendiğini söylemişti.

Öyle bir şey yok. Bu, bunu uyduranın fantazisi. Bunu uyduran sadistik bir fantezi içerisinde. Bunu uyduran, sadizm düşüncesini dışa vuruyor. "Benim önüme karşıt görüşlü biri gelseydi aynen bunları yapardım" diyen kişinin resmi bu. İnsanların bilinçaltında birikimleri vardır. Ben sadist bir insansam öfke anında, kendi irademi disipline edemediğim bir anda ağzımdan sadizmle ilgili laflar çıkar.

Mesela üstünüze işemek sadizm midir?

Evet tabii. Bu aşağılamaktır. Burada olay, mesela bu sözleri uyduran kişi ya da başka bir kişi, eğer bilinçatı, sadistik, iğrenç, saldırgan dürtülerini böyle ifade ediyorsa kendi kimliğini ele veriyordur. Sokaklar böyle insanlarla dolu; ne yapacaksın?

Geçenlerde CNN Turk ekranlarında gazeteci Elif Çakır bu yalanın, hala gerçek olduğu konusunda ısrarcıydı. Nasıl, bu hale düşebilir bir insan?

Bu yalan da egoizmanın tatmini. Bir yeri işgal etmek, keseyi doldurmak, avanta sağlamak, "Bugünü yaşayayım, Allah kerim"dir demek... Bu kadar zayıf, güvensiz, cılız... Cılız insanların savunma mekanizmasıdır yalan.

BUGÜN EHİL HİÇ KİMSE EŞEĞE DÖNMEZ

Türkiye'de, hayatın merkezinde hep seks var galiba.

Şimdi hayatın merkezinde neden seks var? Seksin amacında yaratılış var. Yani bir soy üretilecek. Meyvelerde var, çiçeğe arı gidecek, armut yiyeceğiz kardeşim. Bu artık hücrenin genetiğinde var. Fakat Türk erkeğinin sekse düşkünlüğü diye bir olayı yok. Beyinsel bakımdan ne kadar geriysen, seks bakımından o kadar ileri olabilir misin? Bu bir dengedir. Beyin enerji harcıyorsa o kadar güçlü olmazsın, seçici olursun. Ben vatandaşın önüne bir büyük kasede bir kilo bal koyayım. "Ye bunu" diyeyim. Kaşık kaşık yedi. Ama biraz daha kaliteli, aklı başında birinin önüne bu balı koyayım. Yanında biraz gül yaprağı, onun yanında birazcık kızar-

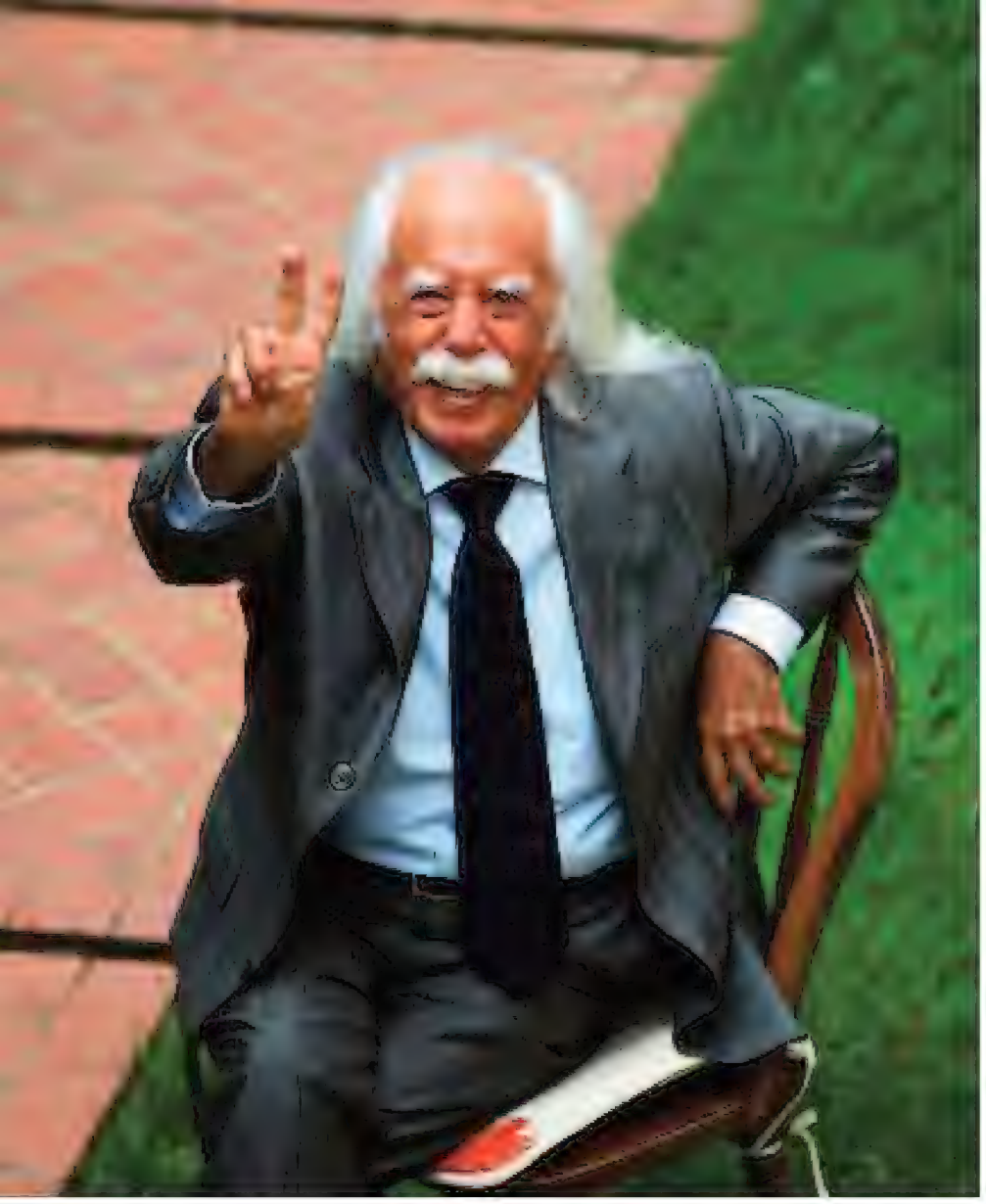

mış ekmek... O da çatalla yedi. Hangisi daha çok zevk aldı? O başka bir şeydir. Bizdeki kaba seksin kendisi dahi, sayısal bakımdan bile diğer çağdaş ülkelerden ileri değildir. Çünkü bilmiyor, doğa ne verdiyse oradan gidiyor.

Bizde erkekler sekse çok mu düşkün?

Evet ama bir kişi eksik yanını tamamlamaya çalışır. Parasızsa paraya göz diker, seksten yana doymamışsa, ya doyma seks değil işte; bunun giriş çıkışını düşünüyorlar ya. Düşünebiliyor musun; Erkekler Türkiye'de iki delik üstüne sohbet ediyor. Ön ve arka. Küfürler onun üzerine, fıkralar onun üzerine.

Türkiye'de erkeklerin erken boşaldığına dair bir kanı var. Katılır mısınız buna?

Bizde erkek 15 yaşında mastürbasyona başlıyor. Mastürbasyon için de yarım saat ayırmıyor. Çünkü birçoğunda da mastürbasyon yapacağı yeri yok. Herkesin bir özel odası yoktur yani. Kimin yanında yapacak onu, işte anası içeride bulaşık yıkarken, iki dakikada tık tık; tamam. Tuvalette işini görüyor. Sistem şartlıyor onu. Kadın da yok. Erken boşalmaya şartlanıyor. Bir kadın olduğu zaman beyin otomatikman aldığı sistemi uyguluyor; tak tak tak... Pak...

Kimi ergenler, "Masturbasyon gibisi yok" diye de böbürlenirler.

Yok tabii. Para gitmiyor, naz yok, cilve yok. Hayalini de kurmuş istediği gibi... Ama erkekliğinin kuyusunu kazıyor. Anasını ağlatıyor kendisinin de tabii.

Toplumun cinsel sorunlarında, annelerin çocuklarını yanlış yetiştirmesi önemli bir yer tutuyor mu?

Tek başına anne olayı değil. Tek başına baba olayı değil. Tek başına aile olayı değil. Bak bu çok önemli: Nereye mesaj verecekseniz verin, çocuğun ilk 3-4 yaşına kadar cinsellik kavramı yoktur. Aile içinde kardeşliği öğrenir, kardeşidir, komşusu gelmiştir, bilmem ne olmuştur. İlk 3-4 yaşına kadar öğrendiği şey öteki varlıkla kardeşliği. Cinsellik yok. 4-5-6 yaşından sonra 15 yaşına kadar okul döneminde arkadaşlığı öğrenir. Okul döneminde de seksüel bir gelişim yok. 15 yaşına kadar ölü sahadır. İlk aşamada kardeşliği, ikinci aşamada arkadaşlığı, üçüncü aşamada cinselliği öğrenir. Cinsellik seks değildir. Kızı görür, konuşur, saçını çeker, beğenir, yaklaşmak ister, parmağıyla dokunur. Flörte doğru gidiş yapar, flört aşka dönüşür. Ondan sonra kendi mecrasında nereye gidecekse oraya gider. Bunların dışında çocuğu kendi haline bırakırsan şartlar neyse onu yapar.

Köylerde cinsel sorun yok galiba ya da yansımıyor mu?

Kime açacak köylü derdini? Köyler de cinsel değil de aile sorunu çıkmıyor. Aileyi cinselliğe bağladığın zaman, sorun hep çıkar, aksar mutlaka aksar. Fakat köylerde cinselliğe bağlanmıyor. Köylerde eşle beraber ancak hayat sürdürülüyor. Adam tarlaya gidiyor. Kadın evde tavuğu temizleyecek, işte hayvanlara bakacak, yemek yapacak, çamaşır yıkayacak, bulaşık yıkayacak, sobayı yakacak... Bu işbirliğinin içerisinde kadın eve aynı iş üzerinde, aynı meşgale üzerinde, bir bütünleşme üzerine giriyor. Cinsellik onu tamamlıyor. Cinsellik ortadan kalkınca bu bütünlük yuvayı tutuyor.

Ama zoofili de çok yoğun.

Bak; onu da söyleyeyim. Bizim genç yaşlar için söylüyorum, bugün kırsal kesim erkeklerinin bir çoğunun eşcinsel deneyim yaşamamasını ya da eşcinsel olmamasını eşekler kurtarmıştır. Yeryüzünde hiçbir erkek kadın dururken eşeğe gitmez. Bu zoofili değil. Bu o dönem şartların getirdiği başka tür bir mastürbasyon. O eşeklerin adı "Nallı Fatma"dır. Adam seziyor, Anadolu'da baba diğer bir babaya diyor ki; "Senin oğlan büyümüş. Ona bir eşek sıpası almanın zamanı gelmiş." Bu bugün ahlaksız gibi görünen şey... Bugün ehil hiç kimse eşeğe dönmez. Bu kınanır, ayıplanır, aşağılanır.

Neden kabadayı ve maço tipler transseksüel bireylerle seks yapar?

O kabadayılar zaten seksüel tatminsizlik yüzünden kabadayı oldular. Ne yapacak başka.

Bülent Ersoy, "Slip mi giyen bir erkeği mi, yoksa boxer giyen bir erkeği mi tercih edersiniz?" sorusuna, "Ben içindekine bakarım" diye yanıt vermiş. Peki erkekler kadının içindeki ambalaja mı bakıyor?

Hayır. Erkeğin kafasında canlanan imaja hangi kadın uygunsa o en üstündür. Bir imaj var kafasında, gerisi hikaye. Onun için, "Ayağına şöyle ayakkabı giydin, böyle ayakkabı giydin" fark etmez. Erkek içe bakar. Beyninin içine... Kadının kendisine bakmaz.

Kadın tayt da giyse, şalvar da giyse fark etmez mi?

Yok! Hiç fark etmez. Yeter ki o objeyi beyninde yakalasın. Şimdi ben sana söylüyorum: 100 tane erkek yola çıksak, çok da güzel alımlı bir kadın görsek 100'ümüz de o kadına bakar. Baksın; bakması doğaldır. Bahçeye bakacaksın çiçek varsa. Bakmak bir şey değil, o çiçeği taciz etmeyeceksin, dokunmayacaksın, koparmayacaksın. Neyse; bu alımlı kadın, bu 100 erkekten 10 tanesine ya da 100'üne birden, "Gel seninle şurada bir pasta yiyelim, bilmem bir iki kadeh bir şey içelim. Ondan sonra bize gidelim bir gece geçirelim" dese 100 erkekten 100'ü de "evet" der. Tam tersine dönelim. Çok yakışıklı bir adam geçiyor. 100 tane de kadın. 100 tane kadının 60-70-80'i bakar. Belki 100'ü de bakar da... Fakat o yakışıklı erkek dese ki; o kadınlardan herhangi birine, "Gel işte, beni gördün. Buradan bir lokantaya gidelim. Oradan da bize gidelim, bugün bir güzel gece geçirelim." 100 kadından 1 tanesi, "Evet" demez.

Buradan nereye varıyorsunuz?

Bu sistemin özüne inelim. Karşılıklı iki cinsin, kültürüyle dengeleri oturmalı, uyuşmalı. Bir insanın yeryüzünde başka bir eşi yok ve olmayacak. Bir insanın, bir canlının eşitinin dünya gelmesi için iki trilyon insan bulması lazım. Sen teksin, ben tekim. Tekten tümevarıma gidemez. Tümden teke inilir. Sen öyleysen, en iyi sen değilsin. En kötü de sen değilsin. Sizi, beni var eden toplumun ana yapısı. Fakat bu var edilişte gösteren ışıklar yanlış olursa, yanlış ışığa doğru gidiyorsun. Kelebeğin yanlış ışığa gitmesi gibi. Doğru ışıksa doğru ışığa doğru gidiyorsun. İşte o iki ışık arasındaki farkta birisi jet uçağını yapıyor, uzaya gidiyor. Birisi hala kendi arabasını kullanamıyor.

Sanatçılar diğer alanlara oranla daha mı şehvetli oluyor?

Yok canım, ne münasebet. Daha özgür olabilirler ama daha şehvetli olamaz. Kimin ne kadar şehvetli olduğu, yetiştiği günden başlayarak bugüne gelirken geçirdiği evrelerden ve hayatı yorumlamasına bağlıdır.

Resimler: Meltem Sarıkaya

Şehir

Derya Sayın

Birgün mahalle kahvesinde çay içerken şehrimizin belediye başkan yardımcısı beni aradı...

SELAMLAR ÜSTAD!

HANİ SENİN ŞEHRİMİZLE İLGİLİ LEMAN'DA ÇIKAN BİR KARİKATÜRÜN VARDI?

SELAMLAR BAŞKANIM!

EVET?!

ONU BİZ BÜYÜTÜP, ŞEHRİN GİRİŞ ÇIKIŞLARINA KOYUYORUZ. SENİ DE DAVET EDİYORUZ. BİLETİNİ NE ZAMAN ALALIM?

Çok iyi hatırlıyorum bir 13 Şubat gecesi hareket ettik. Yani sevgililer günü olan 14 Şubat sabahı otuz yıl sonra memleketimde olacaktım. Bu tesadüf olamazdı. Galiba memleketim benim sevgilimdi.

VAY BE!. ATEİSTLER BUNA BENZER OLAYLARI AÇIKLAYAMİYORLAR İŞTE... HIH HIH!.

Yolculuklar güzeldir... Devasa bir kutunun içinde tüm bir geceyi hiç bir zaman tanımadığın ve tanımayacak olduğun insanlarla birlikte hiç bir hatıranın olmadığı ve olamayacak ıssız yollardan geçmek değişik bir deneyimdir...

Malum, şimdi otobüslerde her koltuğun arkasında TV var... Kanalları karıştırırken Nihat Hatipoğlu adlı TV yıldızı ile ilk kez o zaman karşılaştım... Ve ister istemez soru ve yanıtlara takılıp kaldım.

HOCAM ÇIRILÇIPLAK YIKANMAK MEKRUH MUDUR?

MEKRUHTUR!

Nihat Hoca'yı dinlerken uyumuşum... Güzel rüyalardan sonra uyandım.. Gün ışımıştı...

AAA GELMİŞİZ BE!

Sözleştiğimiz gibi beni karşılamaya liseden arkadaşım Nuray geldi.

UYUYABİLDİN Mİ BİRAZ?

UYUDUM!

NE YAPMAMIZI İSTERSİN?

SABAH SABAH NE YAPILIR Kİ, KARNIM DA TOK!

YAYLALARA DOĞRU GİDELİM Mİ? ÖĞLEN, ALABALIK YERİZ!

ŞEHİRDEN UZAKLAŞMASAK İYİ OLUR BUGÜN!

BAK NE GELDİ AKLIMA BİLİYOR MUSUN?

EVET?!

ŞEHİR MEZARLIĞINA GİDELİM!

PEKİ!

Mezarlıklar hayata dair ilk ciddi soruların sorulduğu yerlerdir. Şehirde hayat devam ederken, dostlarımızı, arkadaşlarımızı, akrabalarımızı getirip bir daha onları germemecesine, hatıralarımızla gömdüğümüz yer.. Hele ki otuz yıl gibi bir aradan sonra küçük şehrin küçük mezarlığını dolaşıp mezar taşlarında yazan tanıdık yeni isimlerle karşılaşmak zamanın nasıl dehşetengiz bir şekilde akıp gittiğinin göstergesi.

Çocukken her bayram sabahı erkenden babaannemin beni alıp getirdiği mezarın başında idik... Ama bu sefer kırk beş yıl sonra.

KİM YATIYOR Kİ BURADA?

DEDEM YATIYORDU, SONRA BABAANNEMİ DE ALDI YANINA!.

DEDENİ, BABAANNENİ TANIYOR MUYDUN?

DEDEMİ DEĞİL DE, BABAANNEMİ TANIDIM... HAYATIMDA TANIDIĞIM EN MATRAK KADINDI O.

Küçüktüm... Bayram sabahları erkenden buraya dedemin "elini öptürmeye" getirirdi beni... Duadan sonra onunla konuşurdu...

SALİ EFENDİ, BUGÜN BAYRAMIN BİRİNCİ GÜNÜ... TORUNUNU GETİRDİM SANA BAYRAMLAŞMAYA... TORUNUNUN ARTIK ESKİ YARAMAZLIKLARI YOK... HELE ŞU SON GÜNLERDE ÇOK USLU BİR ÇOCUK OLDU... HADİ SALİ EFENDİ, BİZ GİDİYORUZ... BİR DAHAKİ BAYRAMA GÖRÜŞMEK ÜZERE!.

Sonra uzanır, toprağı biraz eşeler...

Topraktan çıkardığı içi bozuk para dolu torbayı bana uzatırdı...

AL BAKALIIIM, DEDEN SANA BAYRAM HARÇLIĞI BIRAKMIŞ, TEŞEKKÜR ET DEDENE!

Sonra doğal dükkan adında bir yere gidip kahvaltı ettik.. Doğal dükkanda adı üstünde herşey çok doğaldı... İnsan doğup büyüdüğü topraklardan uzun bir süre ayrı kalınca ne çok şeyi unutuyor...

İYİ Kİ GELDİK BURAYA... YOKSA BEN FASÜLYE TURŞUSUNU, GALDİRİĞİ, GUYMAĞI, KİRAZ TUZLUSUNU ÇOKTAN UNUTMUŞTUM... GEL BİRER SİGARA TÜTTÜRELİM DIŞARDA.

BUNCA YIL ARADAN SONRA NASIL BULDUN MEMLEKETİNİ?

Doğal Dükkan

TABİİ Kİ ÇOK DEĞİŞMİŞ.. HİÇBİR ŞEY ÇOCUKLUK VE İLK GENÇLİK GÜNLERİMDEKİ GİBİ DEĞİL... AH BU KOKU!.. BU KOKU AYNI... HAYAT İNSANI DOĞAL OLARAK BİR YERLERE SAVURUYOR... "HER ŞEYİNİ" BAVULUNA DOLDURUP GİDİYORSUN... HİÇ BİR ZAMAN ORALI OLMUYORSUN.. SEN DOĞDUĞUN, BÜYÜDÜĞÜN YERE AİTSİN... VE ÖYLE ÖLECEKSİN!.

SIKI NOSTALJİ YAPTIN!.. HADİ GEL ŞEHRİN ÇIKIŞINA KOYDUKLARI KARİKATÜRÜNE BAKALIM... HİÇ MERAK ETMİYOR MUSUN KARİKATÜRÜNÜ?

PEK MERAK ETTİĞİM SÖYLENEMEZ...

FEYS'TE ONLARCA FOTOĞRAFINI GÖNDERMİŞ ARKADAŞLAR SAĞOLSUN!

KÜÇÜK ŞEHİR BÖYLE... İŞTE HEMEN GELDİK.

ÇEKİYORUUM!

ÇEK!

Arkadaşım beni biraz dinlenmem için otelime bıraktı...

ÇARIKÇI OTEL

AKŞAM SEKİZDE GAYBANA BAR'DA TOPLANIYORUZ. UNUTMA!

Otelde derin bir uykuya dalmıştım... Rüyamda babaannemi gördüm... Fakat hiç de iç açıcı bir rüya değildi bu.

OĞLUUUM NEDEN OTELDE KALIYORSUUUN... BURASI MEMLEKETİİİN!. BUNCE EŞ, DOST, AKRABA VARKEN NEDEN NEDEEEN NEEEN!

AH BE BABAANNE, BU BİR İŞ GEZİSİ VE BAŞKANIMIZ OTELDE YER AYIRTMIŞ SAĞOLSUN. BENİ MERAK ETME BABAANNE BEN İYİYİM!.

Akşam sekize doğru arkadaşımız Gürsel'in Gaybana Bar'ında toplandık. Otuz yıl sonra geldiğimi duyan arkadaşlar birer birer geliyorlardı. Çok eski komşumuz Sevgi Abla ve Zekiye Abla evde yaptıkları nefis mezeleri de getirmişti...

ULA UŞAAAM SÖYLE BAKİİM EN SON DENİZ BÖRÜLCESİNİ NE ZAMAN YEDİN?!

Bir ara mekan sahibi Gürsel parmağını dudaklarına götürmüş radyoyu gösteriyordu..

SUUSS!

KENT FM
DOLFİN FM
ŞEHİR FM
FINDIK FM

BURASI ŞEHİR FM.. ABİMİZ OTUZ YIL SONRA MEMLEKETİNE HOŞ GELMİŞ... ARKADAŞLARIYLA GAYBANA'DA EĞLENİYORLARMIŞ.. ONLAR İÇİN KOLBASTI ÇALIYORUM... İYİ EĞLENCELER!!

KALK KALK KALK! CENAZE EVİNDE MİYİZ?!

KALK ABİ OTURMAYA MI GELDİK? BAK SENİN İÇİN KOLBASTI ÇALIYOR KALK!..

KALK KALK KALK!

Hayatımda ilk kez unutulmaz bir 14 Şubat geçirdim... Çok içmiş, çok eğlenmiştik... Eğlence sabah dörde kadar sürdü ve arkadaşlar beni otelime bıraktılar...

Bir "cila birası" içip kafayı vurdum yattım... Resepsiyondan aradılar...

KİMMİŞ GELENLER?

EMNİYETTEN ABİ!.

Ben arkadaşların bir şakası sanarak resepsiyona indim.

SİZİ GÖZALTINA ALIYORUZ!.

YARIN ALSANIZ?! ŞİMDİ UYUYORUM!

NASI YANİ?!

Babaannemin rüyası çıkmış oldu... Adamlar ciddi ciddi polisti... Kafa "bin beş yüz" güzel bir uyku çekmek varken bu da neydi şimdi?

Yalnızlığım benim sidikli kontesim Ne kadar rezil olursak o kadar iyi

Hazırlayan: BAHADIR BOYSAL

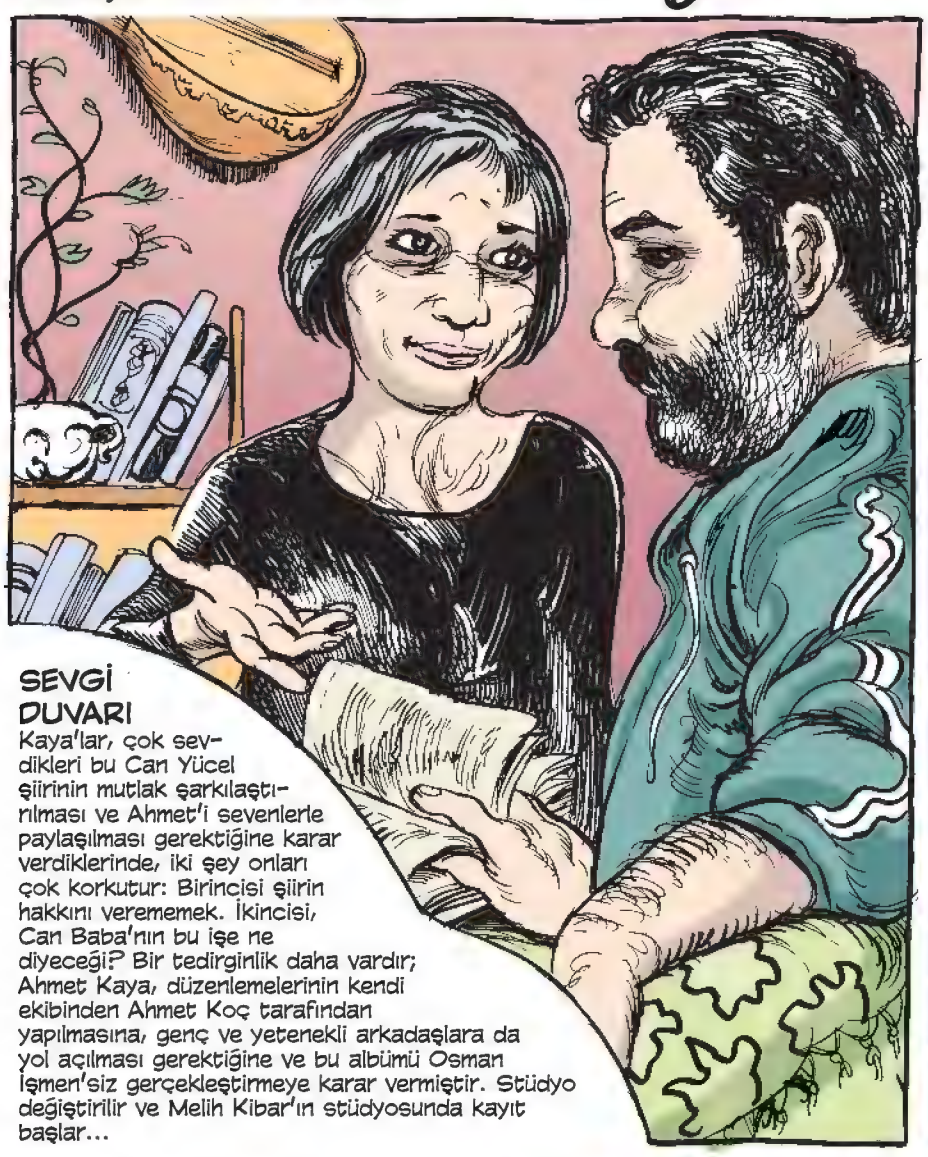

SEVGİ DUVARI

Kaya'lar, çok sevdikleri bu Can Yücel şiirinin mutlak şarkılaştırılması ve Ahmet'i severlerle paylaşılması gerektiğine karar verdiklerinde, iki şey onları çok korkutur: Birincisi şiirin hakkını verememek. İkincisi, Can Baba'nın bu işe ne diyeceği? Bir tedirginlik daha vardır; Ahmet Kaya, düzenlemelerinin kendi ekibinden Ahmet Koç tarafından yapılmasına, genç ve yetenekli arkadaşlara da yol açılması gerektiğine ve bu albümü Osman İşmen'siz gerçekleştirmeye karar vermiştir. Stüdyo değiştirilir ve Melih Kibar'ın stüdyosunda kayıt başlar...

Sevgi Duvarı bittiğinde, Can Baba'ya dinletmek için onun Kuzguncuk'taki evine gidilecektir. Akşam 21.00 gibi sözleşilir. Kuzguncuk'a gelindiğinde, Can Baba'yı bilen esnaf "Ahmet Bey yandınız! Baba saat 5'ten beri buralarda yolunuzu bekliyordu (buluşma saatini yanlış anlamış) ve tabii beklerken boş durmadı ve içti" derler...

Eve gidildiğinde ilk 'Merhaba' gün yüzü görmemiş bir küfür olmuştur. Bütün hiddetiyle ve çocuk gibi sevimliliği ile saldırıya geçmiştir bile. "Neyimizle dinliycez bu şarkıyı, bu evde teyp var mı Güleeerr?" Sevgili Güler Abla tüm sûkunetiyle "Yok tabii" der. Panikler Ahmet. Gülten, yanlarındaki asistanı koşturur bir yerlerden teyp satın alıp getirmesi için ama o saatte açık yer de bulunmaz.

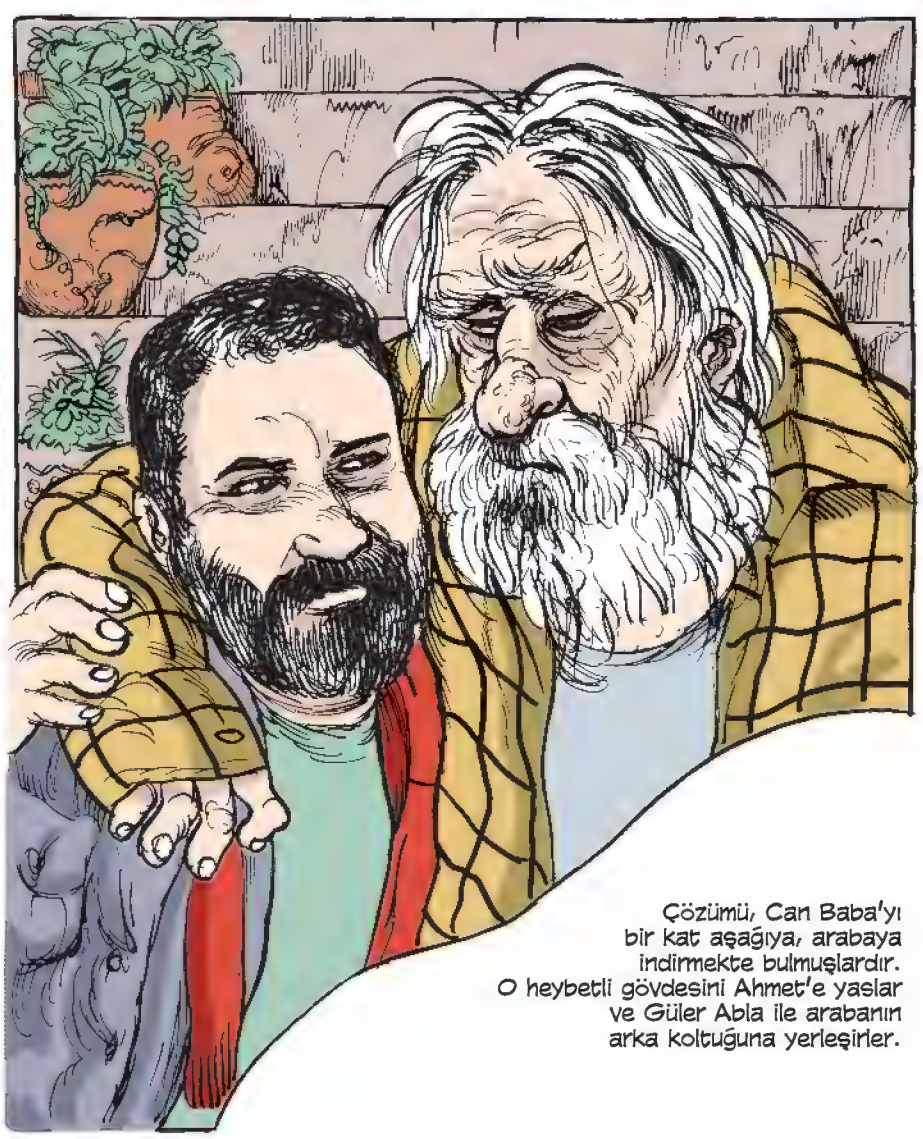

Çözümü, Can Baba'yı bir kat aşağıya, arabaya indirmekte bulmuşlardır. O heybetli gövdesini Ahmet'e yaslar ve Güler Abla ile arabanın arka koltuğuna yerleşirler.

Kaya çifti önde, 'Sevgi Duvarı' teypte, sessizce ve sonuna kadar dinlerler şarkıyı. Can Baba'nın gözleri nemli, iltifatını yine geleneksel küfürleri ile yapar. Ahmet mutludur ve artık sabaha kadar hazırdır bu yakışıklı küfürlere... Şiirler okur Can Baba geç saatlere kadar ve ayrılırlar.

Ve/fakat Can Baba bu, sistemin saçmalıklarını adeta üzerine çeken bir dev muhalif! Kültür bakanlığı 'sidikli' kelimesine takar ve şarkı denetime takılır. Kaya çifti bunu Can Baba'ya kim izah edecek diye kura çekerler aralarında ve bu defa sisteme yönelik yepyeni küfürlerin muhatabı Gülten olur. Can Baba telefonda gürlemekte ve "Ne demeliyim yani, çişli mi yapıcaz bu kelimeyi bu saatten sonra?"

Gülten ne diyeceğini bilememektedir, tüm tedirginliği şarkının iptali olasılığına dönüktür ama, şarkının melodik yapısını da dikkate alarak, farkında olmadan telefonda kelime türetmeye başlarlar Can Baba ile ve kurtarıcı kelime bulunur; 'Pasaklı!!' Gülten hüzünle kapatır telefonu, çünkü, şarkıyı dinledikleri gece, Can Baba bu şiirin Güler Abla ile ilgili samimi öyküsünü anlatmıştır onlara...

Milyonlarca şiirseverin dağarcığındaki 'Sidikli Kontes' bir anda 'Pasaklı Kontes' olmuş ve bir devasa şairin tevazusu ile denetim yasasının anekdotları arasına girmiştir bile...

Yalnızlığım benim çoğul türkülerim Ne kadar yalansız yaşarsak o kadar iyi

Kaynak: Ahmet Kaya Nota Kitabı (Gam Yayınları)

KAFAMDA ÇİZGİLİ SORULAR

KONUŞABİLEN İLK PRİMAT ÖNCE NE DEMİŞTİR?

Ormanda birbirinin bitini ayıklarken içlerinden biri "bizim askerde kastamonulu bir çavuş vardı.." diye konuşmaya başladıysa ikinci konuşan ilk küfreden olmuştur.

RUH GÜZELLİĞİ ANLAYIŞI DA MI DEĞİŞTİ NE?

Boticelli'nin Venüs'ünün de ağzı bozuk değildi herhalde!

KÖPEKLER YABANCI DİL ÖĞRENEBİLİYOR MU?

Bazı cinslerin 200 kelimeye kadar anladıkları söyleniyor. Peki can dostumuz memleket değiştirse komutların, mesela ingilizcesini de öğrenebiir mi?

SORU:
BURCU BİLGİN

KAPLANLAR NEDEN YEŞİL DEĞİL?

Jungle'da daha iyi kamufle olacağı aşikar. Yine hikmetinden sual eder konuma düştük, sen affeyle yarabbi!

GÜNÜN BİRİNDE GALAKSİLER ARASI YOLCULUK YAPABİLECEK MİYİZ?

Gavurun "This is not rocket science" (roket bilimi falan değil yaane) diye bir lafı vardır. Uzay yarışı günlerinden kalma. O yılların üzerinden yarım yüzyıl geçmesine rağmen roket biliminde pek ilerleme olmadı. Yani aslında bugün için roket bilimi o kadar da sofistike bir şey değil hatta antik bir bilgi sayılabilir. Bizi 100 ışık yılı uzağa taşıyacak bir uzay gemisi yapma ihtimalimiz evreni tüm olasılıkları hesaplayarak sanal olarak oluşturacak bir bilgisayar yapma ihtimalimizden düşük. Bir gün galaksiler arası gezinecek olsak muhtemelen Atılgan'ın güvertesinde değil bilgisayar başında olacağız.

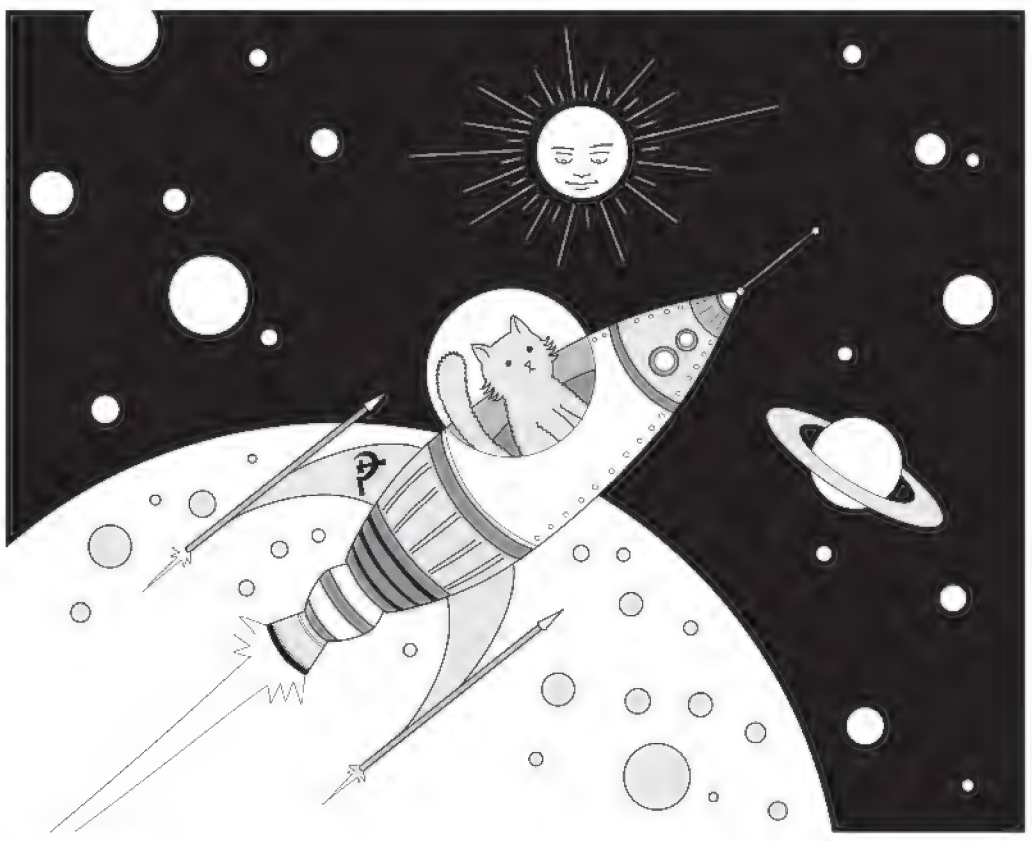

ARAMIZDA ARKADAŞININ BAŞARISINA GERÇEKTEN SEVİNEBİLEN VAR MI?

Delikanlı gibi cevap verin ama.

TOLGA HIRSOVA
hirsova@gmail.com
facebook.com/kafamdacizgilisorular

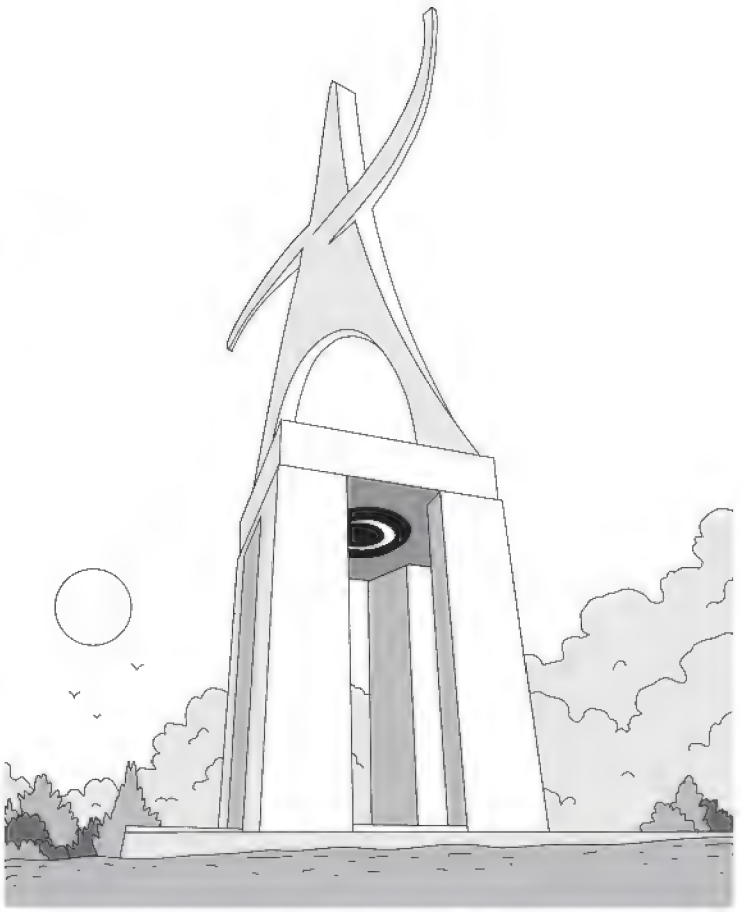

ÇANAKKALE ANITI NEDEN TAMAMLANMIYOR?

Konuyla ilgili yazılanlar doğruysa anıt mevcut haliyle yarımmış. Bi rivayete göre üzerinde 50 metrelik mehmetçik heykeli olması planlanıyormuş ama müteahhitler mi kazıklamış devletin parası mı yetmemiş artık noolduysa bugünkü haliyle açmaya karar verilmiş. (1960) Zaten anıttan çok bir kaideye benziyor. Bu sene savaşın 100. yıldönümü bu vesileyle tamamlansa şık olmaz mı? Memlekette müteahhit mi yok, yüce devletimizin -haşa- parası mı yok,? Neyimiz eksik? Gerçekten büyük bir devlet burada hayatını kaybeden iki tarafın askerleri için -savaşı değil insanı yücelten- bir barış anıtı diker ama işte bizde de o vizyon yok.

VAROLUŞÇULUĞUN SORUNU NE?

Varoluşculuğun bir sorunu yok, gönül rahatlığıyla varoluşçu olabilirsiniz. Eveeet, böylelikle bir 'MANYAK Felsefe'nin daha sonuna gelmiş bulunuyoruz. Şen-esen kalın.

TEKNOLOJİ ESKİDEN ZAMAN KAZANDIRAN BİR ŞEY DEĞİL MİYDİ?

Şimdi sosyal medyada o kadar zaman harcıyoruz ki işe Güce ayıracak zaman kalmadı!Çamaşır makinasının Kazandırdığı zamanı Twitter a harcıyacaksak ne anladım bu işten

KEDİLER NEDEN GRİLEŞİYOR?

Kül rengi bir kedimiz var "woody" Her geçen gün sokakta ona benzeyen daha çok kedi görür olduk. Algıda seçicilik değilse bi gariplik var bu işte. Beton ormanlarında yaşamak durumunda kaldıkları için ortama uyum mu sağlıyorlar nedir?

BU GELECEĞE DÖNER MİYDİN?

Uçan kaykay yok, uzay üssü yok, sibernetik organizma hak getire. Sizi bilmem ama ben bi şekilde 1980'lere gitsem hayatta 2015'e dönmezdim.

EVREN OLASILIKLARI HESAPLAYAN AMPİRİK BİR BİLGİSAYAR MI?

Evren olasılıkları hesaplayan ampirik bir bilgisayar mı? Bi Sn Sonrasını hesaplamak en güçlü bilgisayarın yıllarını alır, evrenin bir saniyesini alıyor

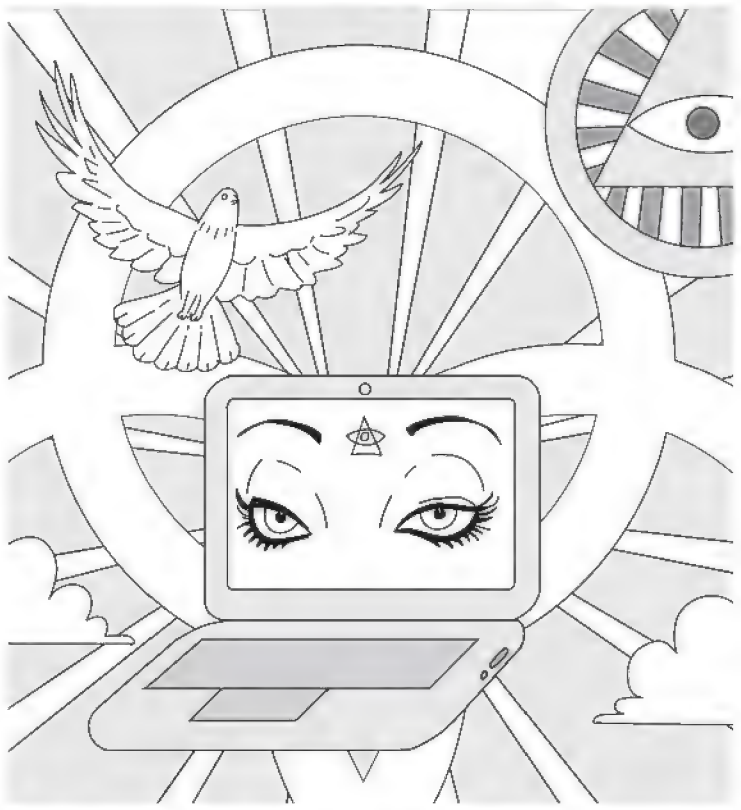

İNANÇLA MANTIK YANYANA GELEBİLİR Mİ?

Cevap basit. Google'a "holy computer" yazıp görsellerde aratın.

baba öyküleri

Atilla ATALAY

Martı ile Babam

Sabah sabah, burası kim, hayatın neresindeyim, soba nerede? Isıya doğru yürüyorum... Evet, sobanın dibindeyim, üstünde çaydanlık kaynıyor... İyi... Aniden "Şükriyanım Teyzen evi apartmancıya vermiş" dedi. Babam, felaket tellalı... Şükriyanım Teyze, komşu ev, apartmancı, yıkım, inşaat, gürültü, müteahhid, mafya, belediye, dozer, rüşvet... Kötü, çok...

Yüz kez söyledim babama, sabah, ben henüz soba başında uyanmaya çalışırken bana, "Gece arabayı tornavidayla kanırtmışlar... Recai Amcana felç gelmiş, bi tarafı tutmuyo, yandaki evi yıkıyorlar, mahallenin çocukları kedinin kuyruğuna halat düğümlemiş" gibisinden acayip haberler verme! Bir kez daha söyledim, hayır, haykırdım... Bağırmamla babamın kucağından bir martı fırlayıp, evin içinde tur attıktan sonra cama çarparak düştü... Martıyı kucağına alıp sessizce odadan çıktı... İki gündür kucağında martıyla dolaşıyor... Her sabah Menekşe'ye yürür, deniz kenarında yaralı martı bulmuş...

Koltuğunun altında martıyla nereye gitti bu adam şimdi?.. Ben niye bağırdım adamcağıza? Bağırırım tabii! Sabah sabah, destur bismillah, insana bööle acayip haber vermesin o da... İyice alınganlaştı... Camdan baktım, koltuğunun altında martısıyla öölecene duruyor yolun kenarında... Ne düşünüyordur acaba?.. Sigara içiyor... Benim paketten yürütüyor, biliyorum... Niye hiç kıpırdamıyor?.. Bağırdım diye çok mu üzüldü?.. Unutur ama... Şimdi bi gider kahveye, şak şuk bi tavla partisi... Kahvedeki lâkabı "Şeytan Başçavuş"muş... Bi kere ben 23 Nisan'da yüzbaşı kılığına girmiştim... O her akşam işten döndüğünde başçavuş üniformasını çıkarttırmaz, durmadan bana selam vermesini isterdim... Beni hiç kırmazdı... Sonra yüzbaşı kılığımı giyip tabancasıyla oynadım diye, bana tam 40 kova kömür taşıttırdı. Tabancasını elletmezdi, şimdi koltuğunun altında martıyla dolaşıyor...

Martı da kıpırdamıyor... Cama çarpınca sersemledi mi nedir? Camı açıp, "Baba, martı üşüyecek, getir sobanın arkasına koyalım" desem... Camı açtım, söyleyemedim, kapattım... Camın kapanma sesine aniden döndü, görmesin diye sindim... Anlamıştır, içinden bana "Keranacı" demiştir şimdi... Kızınca hep öyle der... Hatta teypte bile var... Koca, makaralı bir teyp... Makaralardan birinde babamın el yazısıyla "Hâtıralar" yazıyor... Cızırtılı bir ses... "Bugün 15 Aralık 1968, oğlum beş yaşında" diye başlıyor... "Şimdi size şiir okuycak"... Sonra sessizlik... "Okusana ulan." Ben "Yaa ama" diyorum... Sessizlik... "Şiir okuycam teybi kur demedin mi, keranacı!" Uzaktan annemin sesi geliyor... "Keranacı deme çocuğa." Babam anneme "Sen karışma deli karı" diyor... Sonra sessizlik... Arkasından, on yaşındayım, teybe mandolin çalıyorum... "Yepyeni bir topacım var, ucu süslü kırbacım var."

Dalmışım... Martı şöyle bi kıpırdandı... Birlikte hâlâ yola bakıyorlar... Giyinmeye gittim... Montumun içine ekmek içi koyup, kapının önüne çıktım... Martı, uzattığım ekmek içini bir iki gagalayıp bıraktı... Babama "Demek Şükriyanım Teyze evi apartmancıya veriyomuş haa?" dedim... Cevap vermedi... Kahreden sessizlik... Arabaya doğru yürürken "Arabaya bak leş gibi... Üstüne bi kova su döksen eline mi yapışır keranacı" dedi... Martı şöyle bi silkelendi... Ona, kendisini ne çok sevdiğimi söyleyemedim...

34 TN 405

Sağa çek... Seni anlatıcam.

Bir süre öylece durdu kapının önünde. Yalnızca babam, iş dönüşü kapısını açıp şöför mahalline kuruluyor, babasının yeni arabasında vakit geçiren, çatal sesli, iri burunlu ergen çocuklar gibi, saatlerce içinde oturuyordu... Naylon muhafazası henüz yırtılmamış koltuklardaki bu uzun oturma seansları boyunca arabanın "kitapçığını" okuyor, camına su fışkırtıp sileceklerini çalıştırıyor, hava kararınca da kısa ve uzun hüzmeli farlarla evin duvarında ışık gösterileri yapıyordu. Annem, Nuri Dedem ve ben de camdan nöbetleşe arabanın içindeki babamı izliyorduk. Şeytana uyup arabayı çalıştırması, sürmeye kalkışması; borcu bitmemiş kıymetli arabamızı bahçenin duvarına çakmasıyla sonuçlanabilirdi. Çünkü onun arabası vardı ama henüz ehliyeti yoktu.

O sıralardaki bir çok asker ailesi gibi biz de Oyak kredisiyle bir Renault 12'ye "girmiştik". Mahallede ardışık plakalı birkaç Reno daha vardı; onlar da babamın görev yaptığı filodan arkadaşlarına aitti. Diğerleri yeni arabalarını vızır vızır sürüyorlardı; babam ise işin henüz teori kısmında, arabanın kitapçığını bir hafız edasıyla yutuyor, ehliyet sınavı için aldığı günün gelmesini bekliyordu. Bu süre içerisinde, yani babam arabayı henüz kullanamıyorken, "arabanın aküsü boşalmasın, motoru devir daim etsin" diye arada bir mahallenin kasabı, çalıştırıp bulunduğu yerde ileri geri yapıyordu. Kasap, bizim araba için, kaza belaya karşı, tampon önünde horoz boğazladığı günden beri, acemi babama şoförlük ve bakım bilgileri veriyor, hatta kendine iş edinip babam görevdeyken arabayı çıraklarıyla beraber bir temiz yıkıyordu. Bir haftasonu "arabanın motoru açılsın" diye beraberce Tekirdağ'a mandıraya gidip; arabaya kasabın dükkanı için, henüz kesilmiş dört koyun gövdesi yükleyip geri döndüler. Babam koltuk naylonlarını açmaya bile kıyamadığı arabasına kasabın ketenperesine gelip nasıl da taze kesilmiş koyun doldurmuştu... Bu işe en çok kapı komşumuz Mahmut Amca gülüyor, "Kumandan, sat sen şu arabayı, kullanıp etmeyi bilmiyorsun, öölece naylonuyla duruyo. Kasaba mezbaha kamyonluğu da etmese evin önünde çürüyüp gidicek" diyerek dalga geçiyordu. Babam bu işe ses etmese bile, ben için için Mahmut Amca'ya çok bozuluyordum. Ne yani bizim arabamız olamaz mıydı? Hem kendisi de bir senedir, Almanya'dan getirttiği siyah beyaz televizyonunu ekranın üzerindeki fabrika ambalaj çıkartmasıyla izlemiyor muydu? Onun yüzünden Uzay Yolu'nun, Kaçak'ın en heyecanlı bölümlerini, ekranın sağ üst köşesinde, "Achtung" diye başlayıp süren birtakım Almanca yazılarla birlikte izliyorduk. Hal böyleyken, bizim arabanın koltuk naylonundan ona neydi; o kendi televizyonundan, kıyıp korkup sökemediği ambalaj çıkartmasına baksındı...

Günler ara gaz vermeden dörde takmış vivlerlerken, karlı bir kış sabahı babamı arabasının başında, gözlüğünü çıkarmış, kimselere göstermemeye çalışarak ağlarken buldum... Kalkmış, arabanın üstündeki karları temizliyormuş, ilkten kılıfın üstündeki karları atmış süpürgeyle... Bagaj kapağının orayı kılıfın üstünden doğru süpürürken, bir de bakmış süpürge içeri batıyor, altı boş. Alçak hırsız arabanın bagaj kapağını söktükten sonra dikkat çekmesin diye bir de kılıfı üstüne örtüp, koca kapakla ortadan kaybolmuş. Baktım, gerçekten çocuk gibi ağlıyordu. Ben "büyük" oldum o zaman. "Yaa noolucak boş ver, bunda üzülücek bişey yok baba be" gibisinden bişeyler söyledim... "Altı üstü bi kapak"... Kafasını kapaksız bagajın içine daldırıp, bişeyler arıyomuş gibi yaparak boğuk bir sesle, "Sen hayatında kendi kazandığın parayla bişey al da o zaman konuş keranacı" dedi. Kafasını bagajdan çıkarıp rahat rahat ağlasın diye, sırtımı dönüp kös kös okula gittim.

Babam, ehliyetini alıp, ufak ufak arabayı kapının önünden kaçırmaya başladığında, hem "iyi iyi, alışsın azcık" diye seviniyor, hem de başına bi iş açmasından korkup camın önünde saatlerce arabayla dönüşünü gözetliyorduk. Bir keresinde tekerlerlekleri öttürerek tuhaf manevralarla geri geri evin önüne girdiğinde Nuri Dedem'den fırça yedi. Böylelikle, kırk yaşlarındaki babam, arabayla evin önünde –belki de istemeden, acemiliğinden– tuhaf numaralar yaptığı için babasından azar işitmiş oluyordu. İlerleyen hastalığı nedeniyle İstanbul'a gelip yanımızda kalan dedem, hastaneye her gidişinde babamın "Arabayla götürüveriyim istersen baba" teklifine, "Soona binerin soona, hele sen bi adam gibi sürmeyi öğren" diyerek tersleniyordu. Bi keresinde babam iyice içerleyip bize, kendisinin görev yaptığı füze üssünde bilmem kaç bin dolarlık elektronik cihazları ustalıkla kullanmayı bildiğini, hatta konuyla ilgili insanlar yetiştirdiğini, boktan bi arabayı herhalde sürebileceğini söyledi. Hemen daha o gün, Cennet Mahallesi'ndeki Tanzim satışın önünde, park halinde duran bir başka renoya arkadan bindirdi...

Her acemi sürücüde olduğu gibi ilk kazasından sonra arabasından soğuyan babam, bir süre direksiyona elini sürmedi. Ancak karşı tarafın arabasını yaptırabilecek parası olduğundan, bizim araba çarpık haliyle uzun süre kapının önünde "yattı"... Arabanın kaputunun üstüne mahalleli haylaz çocukların çiviyle iki harfli ayıpçı bir sözcük yazmaları o günlere rastlar. Babama kalsa, araba kaputunda o lafla ve çarpık haliyle öylece durabilirdi. Ama annem konu komşuya karşı ayıp olduğunu ve arabanın artık toplanması gerektiğini söylerken, pedagojik ve sosyolojik açıdan son derece bilimsel bir saptamayla babamı ikna etti. "Duvarda, araba üstünde her nerede olursa olsun, o iki harfli ayıpçı laf bir kere yazıldı mı, bir süre sonra bir başka çocuk cevaben üç harfli diğer ayıpçı lafı yazmadan duramaz"... Öğretmenlik yaptığı okullardaki hela duvarları ve sıra üstleri nedeniyle derin bir deneyime sahip eşine kulak vermek zorunda kalan babam, arabasını ilk günkü gibi gıcır gıcır boyatıp yine kapının önüne koydu. Tamamdı işte... Oysa boyayı izleyen birkaç haftadan sonra, fırtınalı bir gecede öndeki apartmanın terasındaki su deposunun demir doğrama kapağı yedi kat yükseklikten uçup arabamıza baklava biçiminde saplanacaktı...

Ardından, benim arabanın içinde oturup uzun uzun teyp dinleme, yerli yersiz kaporta yıkama, dikiz aynasında yeni çıkan bıyıklarıma ve sivilcelerime bakma yaşım geldi. 34 TN 405, birçok kez darmadağın oldu, evin içinde defalarca "cana geliceene mala gelsin" geyikleri döndü. Ama emektar, "tık bile demeden" beni de büyüttü. Aradan geçen yıllar içinde, 34 TN 405'in en hüzünlü yolcusu Nuri Dedem olmuştu. Sağlığında binemediği araba, İstanbul'daki hastanenin morgundan aldığı kurşun tabutunu üstüne yerleşterilen bir bagajla Karabük'e, köyün mezarlığına taşıdı.

Bu sabah baktım, yine cillop gibi yıkanıp cilalanmış kapının önünde duruyor. Babam da içinde, torpidoyu siliyor. Geçirdiği kalp krizinden sonra, doktor bir süre araba kullanmasını yasakladı. Ama o her gün arabasını özenle silip durduğu yerde çalıştırıyor... Yanından geçip kendi arabama doğru ilerlerken, kaputa bi yumruk indirip babama "Kaya gibisiniz maşallah" dedim. Sesim çatallandı galiba, ya da gözlerimden okudu... Camını açtı, gözlüklerini eliyle iterek alnına otturdu. "Ohoo" dedi, "merak etme sen" Sonra camdan uzattığı eliyle arabanın tavan bagajını işaret ederek "Benim arabanın burasına binmeme daha çook var" dedi. Sırtımı dönüp yürürken "Helal sanaaa!" diye bağırdım. Bir süre, kafamı kendi arabamın bagajına daldırıp bişeyler arıyomuş gibi yaptım. Kapının önünden yola doğru çıkarken kornalarla vedalaştık...

34 TN 405 devam et...

Ne Alırsan 1 Lira!

Ucuz Espriler, Şakalar, Ucuz Bilgiler!

Bilmece:

Bir kurt, bir kuzu, bir laptop, bir sakallı adam ve bir mandalina nehirin kıyısında duruyorlar. Hiçbirine zarar gelmemesi için, bunları karşı tarafa nasıl geçirirsiniz? Yanıt: Önce mandalinayı nehrin öte yakasına geçirirsiniz, orada soyup yer, enerji kazanıp geri döner, kurdu alır karşıya geçirirsiniz; sonra kurtla tekrar geriye dönersiniz, çünkü hava karardığı için korktunuz ve kurdu arkadaşlık etsin diye yanınıza aldınız, kurdu eski tarafa bırakıp laptopu alır, sandaldayken wifi bağlantısı ararsınız, o sırada wiff wif diye acıklı bi ses duyarsanız, kurt kuzuyu yemiş demektir, sorun değil; laptopu sandalda bırakır, kuzunun but etlerini alır karşıya geçer, üzerine sahildeki mandalina kabuklarını dökerek pişirme sosu yapar, geriye dönersiniz,. Aa, sakallı adam kaldı amuğa koyyim!? Adama, "gelicen mi?" diye sorarsınız, geliyosa, onu ve laptopu alıp sandala biner, PES 2015 oynayarak karşıya geçersiniz; yok adam gelmiyorsa, laptopu ormana bırakır, kurtla karşıya geçer, onu orada bırakır, kuzu butunu alıp geriye döner, sahilde yer, ormana girip laptopu alır, sandala binerken sakallı adam'a bi daha sorarsınız: "Niye gelmiyon lan!?"

1 Lira!

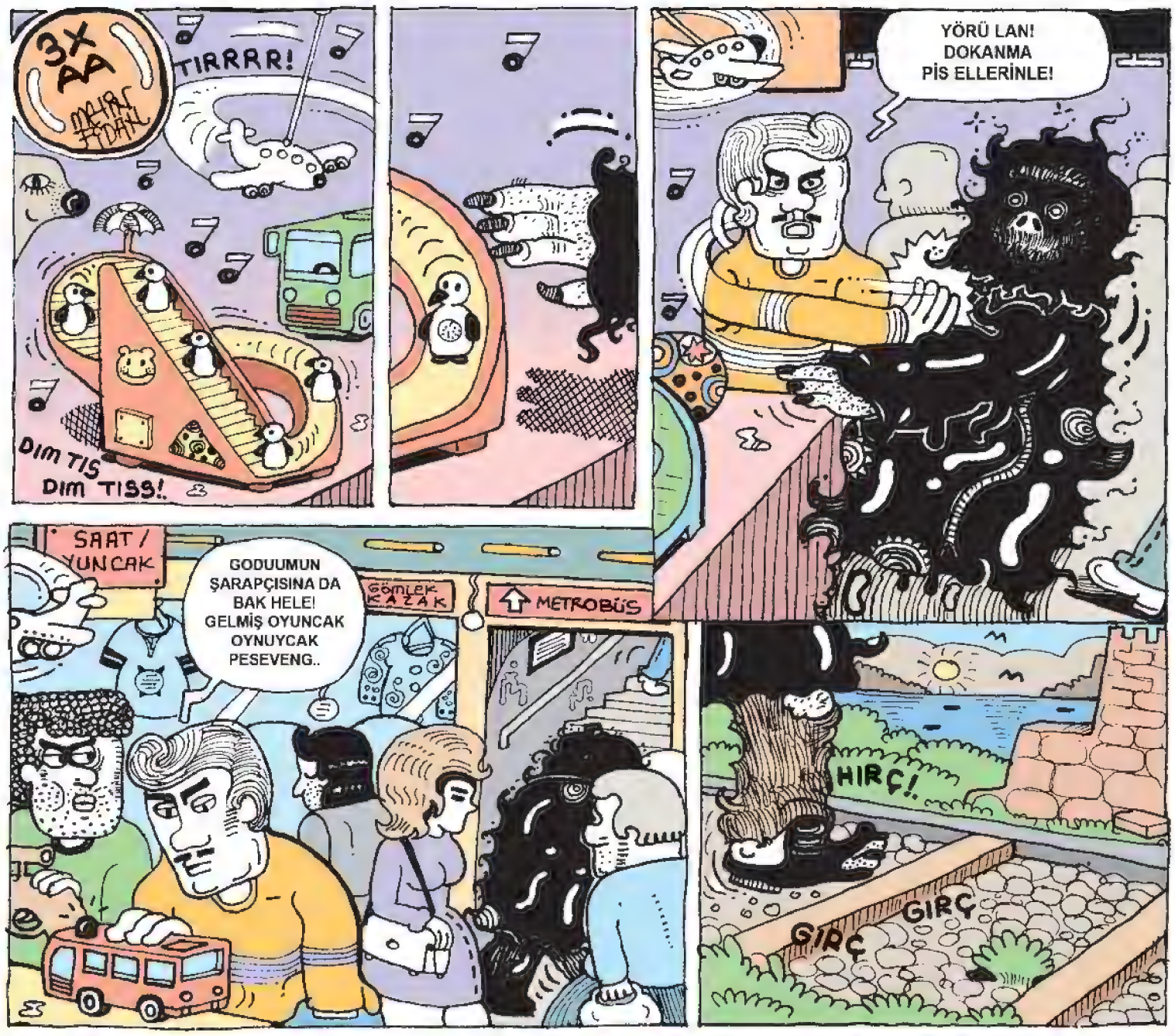

Anı:

Bir gün, bilmediğim bir muhitte, bir alt geçitten geçiyordum. Alt geçidi kısa sandım, hemen geçip düzlüğe çıkarım diye düşündüm. Ama çok uzundu ve en önemlisi sonradan fark ettim ki bir kaldırımı yoktu! Basbayağı yolda yürüyordum. Daha doğrusu biraz kaldırım vardı, fakat acayip dardı; üstünde yürümeye çalışıyor, ama dengemi kaybederek tekrar yola düşüyordum. Böylesi daha tehlikeliydi, çünkü kaldırımdan sarsılarak yola taşma, fırlama riskim vardı. O yüzden mecburen direkt yolda, yani yolun kenarında duvar dibinden ilerlemeye başladım. Bir emniyet şeridi çizgisi filan yoktu. Ayaklarımın altı tamamen asfalttı, otomobil yoluydu, otobandı! Bir otomobilin benim vücudumun bulunduğum yerden geçmemesi için bir sebep yoktu. Beni ezmezler herhalde diye düşünüyordum. Bunu niye yapsınlar ki heh heh diye kendime yaşam gücü aşılıyordum. Hızla geliyordu makineler. En fenası, altgeçit, dönemeç yaparak kıvrılıyordu, karşıma birdenbire nasıl birşey çıkacağı belirsizdi. Yüzüme yüzüme doğru hızlan gelen iki tonluk motorlu demir makinelerle, korkunç bir 10 dakika geçirdim. Güneşi ve çimenleri görerek dışarıya çıktığımda yere çöktüm, karnımı sıvazladım.

1 Lira!

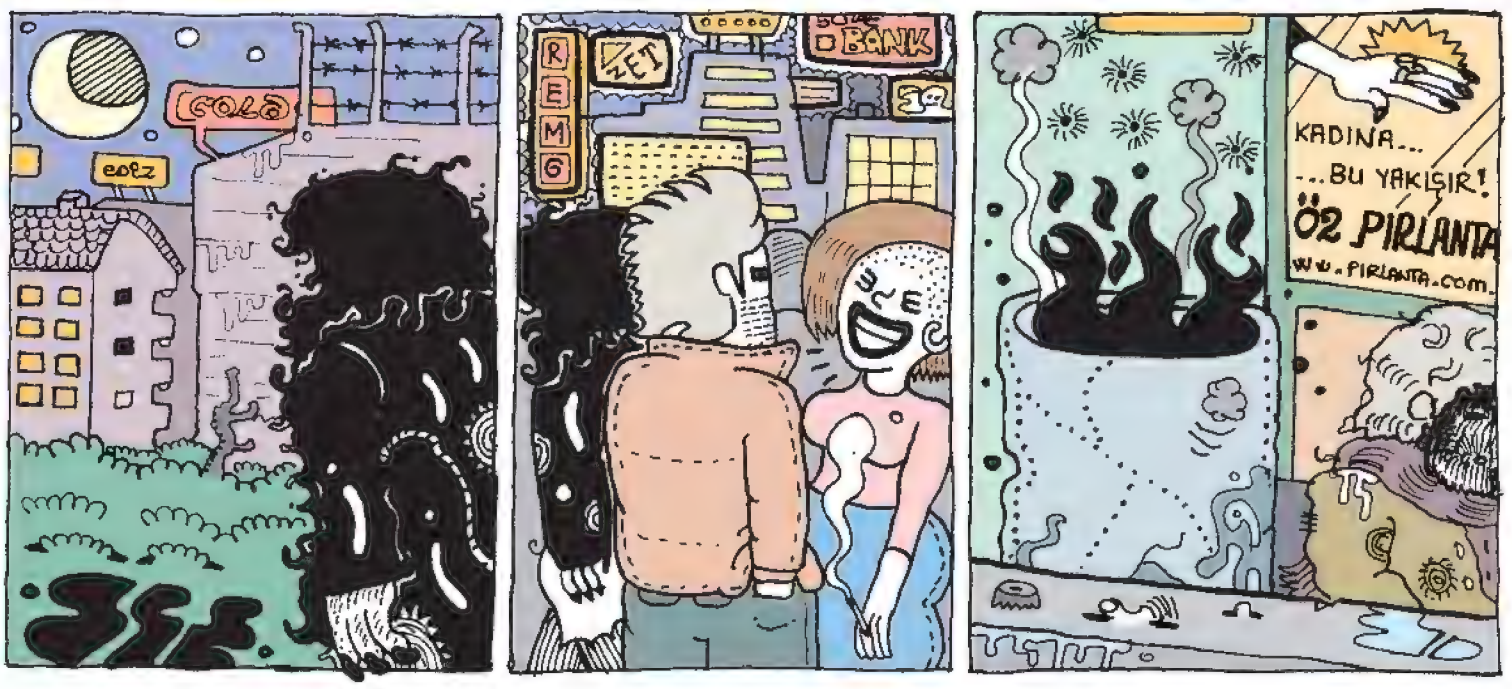

Fıkra:

Küçük Osman, merakla babasına sormuş: "Baba, Van gölünde gerçekten Van gölü canavarı diye bir canavar var mı gerçek hayatta!?" Babası, "Yok oğlum" demiş, "o bir efsane." Osman, "Esnafe ne demek!?" diye sormuş. "Hayali hikâyeler oğlum," diye yanıtlamış babası. Küçük Osman "Baba, Van gölünde esnafe (efsane) var mı peki!?" diye demiş. / "Ulen demin söyledik ya, bir canavar var işte. Onun efsanesi var yani!" / Küçük Osman, endişeli gözlerle, "Peki, benim yatağımın altında efsane var mı hiç!?" diye sormuş. Babası, kahkahayı patlatmış! Bi tane daha patlatmış. Gülmesi bir süre sonra öksürüğe dönüşmüş, burnundan sümükler çıkmış. Banyoya gidip temizlenmiş. Karısına da "Bu havlular niye yağlı Ayşen ya!?" diye seslenmiş. Osman da önce mutfağa, sonra banyoya gitmiş, Havluya, tabaktan aşırdığı, elindeki iki tane kızarmış patatesin yağını silmiş.

1 Lira!

Bilgi:

1-) Yarısını yediğiniz ayçekirdeğinizi, pakedin ağzını kabaca buruşturarak saklamayın. İçine giren az miktarda hava dahi bayatlamasına yol açar. Mufakta ufak bir seloteyp ve kesme tankı bulundurun. Yapışkanlı bant, paketi, ağzını buruşturmaktan çok daha sağlam kapatmanızı sağlar. 2-) Meşhur "Boğa" heykelinin bulunduğu Kadıköy "Altıyol" kavşağındaki 6 adet yol: Bahariye caddesi, Söğütlüçeşme caddesi, Kuşdili Caddesi, Mür-

ver Çiçeği sokak ve Çilek sokak'tır. Söğütlüçeşme caddesi, Altıyol kavşağına çıkan ve aşağıya inen 2 yola adını vermiştir, Çilek sokak'ta ucuza çorap ve iş çamaşırı satan dükkanlar bulunur. 3-) "Waiting for Cousteau," elektronik müzik ustası J. Michel Jarre'nin, bir neslin çocukluğundaki tek belgeselin, baş karakteri olan Kaptan Kusto'ya (Cousteau) adanmıştır. Albüme de adını veren final parçası "En Attendant Cousteau," tam 47 dakika uzunluğundadır ve binbir çeşit tınıdaki-tondaki civ-civi, diril-diril, bilip bilip efektleriyle, kendinden geçirip bayıltana kadar, sahici bir "derinliklere dalma" seansı yaşatır.

3 tanesi: 2,5 Lira!

Erotik Hikaye:

"Çok eski zamanlarda bir kadın varmış. Bu kadının, birbirine yapışık, iki tane süper kalçası varmış. İki tane de göğsü, ve göğüslerinin ucunda iki adet diri memesi varmış. Kadının dudakları bal gibiymiş, yanakları al gibi, mal gibi. Dişleri de pırıl pırıl incili küpe gibi. Ağzı süpermiş! Ağzının içinde bir tane ıslak, pütürlü dili varmış. Kadının yaşadığı kasabaya bir gün bir Kont gelmiş. Kont'un ağzının içinde bir tane ıslak pütürsüz dili varmış. Onu oynatarak, çarşıda gördüğü kadına, "Benimle evlenir misin!?" demiş? Kadın, "Tabii yiğidim. Fakat evvela ten uyumumuz var mı öğrenmeliyiz, mutluluğumuz için," demiş. Hemen bir Ten Uyumcusu'na gitmişler. Tenci, aletlerini yanına alıp, bunları karşısına oturtmuş. Önce kadına, eteğini kalçasına kadar sıyırmasını söylemiş ve kadının pembe ve dipdiri uyluklarını yedi defa yavaşça sıvazlamış. Sonra paçasını sıvattığı Kont'un kıllı bacağını aynı sayıda okşamış. "Dillerinizi birbirinizinkine temas ettirerek, arzuyla Öpüşün," demiş. Kadın ve Kont ıslak ıslak öpüşmüşler. Ten Uyumcu, "Haftaya sonuçları vericem," demiş. Fakat o sıralarda çok acı bir olay olmuş, ve testte kadın ile ten uyumu başarılı ("87") çıkan Kont, bir savaşta başına aldığı gürz darbesi ile hayatını kaybetmiş. Kadını, ten-uyumu 99,5 çıkan bir bisküvi tüccarı ile zorla evlendirmişler."

Bacaklı ve dilli olduğu için, bu: **2 Lira!**

Bilmece:

En sanatçı müzisyen kimdir? (yanıt: Mozart!) / Hangi kola içilmez? (yanıt: Drakula!) / En diri ilimiz neresidir? (yanıt: Edirne!) / En çok ata benzeyen eşya hangisidir? (yanıt: Saat!) / İçinde kanser şüphesi olan taşıt nedir? (yanıt: Vapur!) / En küfürbaz hayvan hangisidir? (yanıt: Aslan!) / Hangi ruj dudağa sürülmez? (Abajur!)

15 tanesi: 1 Lira. Toplu alımlarda **100 tanesini 3 liraya** bırakırım!

Anı:

Söylemesi ayıp, maaş aldığım günlerden birinde, canım çekmiş ve bir dönerciye girip oturmuştum. Uzun bıçaklı kişi tarafından usulca döndürülmekte olan döner tezgâhına baktığımda, çok azıcık kaldığını gördüm. O sivri demirin etrafında, neredeyse ısırılıp bitmiş bir elma çöpü gibi, çok az et kalmıştı. Ordan bana bir porsiyon çıkar mıydı emin değildim. Bunu garsona belirtmeye de çekiniyordum. Herhalde çıkmazsa bunu söylerlerdi, ayrıca doymazsam başka yemek yerdim, bugün zengindim nasıl olsa. Bir süre sonra döner tabağım geldi. Gerçi üzerinde, asıl mangırı bayıldığımız Et ile alakası olmayan bir yığın tuhaf bitki ve gıda ürünü vardı, ama gene de piyasaya göre kabul edilebilir, makul miktardaydı. Neredeyse "Teşekkür edecektim," adama, dibini iyi sıyırıp bu porsiyonu bana çıkardığı için: Fakat arkamı döndüğümde hâlâ, ter içinde, o uzun bıçağıyla minicik kalmış, sıska et konisini kesmekte olduğunu gördüm. Ne bitmez, azalmaz, gizemli bir döner et'iymiş bu. Benden sonra dört müşteriye döner çıktı ondan! Üstelik en son gelenler küçük çocuklu bir aileydi. O koninin hepsini versen bir Almanı veya İngilizi ete doyuramazsın. Sonra gel, zihni ekmek enerjisiyle beslenen bu nesile bir de Osmanlıca öğret zorlan!

Mesajlı olduğu için: **1,5 Lira!**

Şarkı:

Last nayt ay cremd of Sen peedro!
Cıst layk ayd nevır gan, ay niv dı song!
E yang girl with ayz layk dı deezırt!
İi dol, sims layk, yestırdey nat faaruvey!
Çrappikil dı aylınd Briiz! Al of neyçır wayld end firii!
Dis is vör ay long tu bi.. La isla booniita!
1 Lira!

M·E·T·İ·N·E·İ·D·A·N

Sumru YAVRUCUK

ASLAN KIZIM CİCİ OĞLUM

Kalabalık bir ailenin dördüncü çocuğu olarak nihayet dünyaya gelmişim. Aile büyükleri doğumumu büyük bir coşku ile kutlamış. El yapımı baklavalar elden ele dolaşmış. Bir büyüğümün ismi İmdat olduğuna göre siz anlayın artık evdeki şenliği... Tam umudu kesmişken bir kız çocuğuna kavuşunca bütün aile bir rahatlamış; eee ne de olsa soyadımız sürecek sayemde. İki yaşıma geldiğimde teyze ve amcalara "Göster bakalım kukun nerde dediklerinde" hiç tereddüt etmeden gösterirmişim. Ve tabii onca erkek çocuktan sonra da babam kukumun iyice göründüğü çıplak fotoğrafımı, duvarın en özel köşesine gururla asmış.

Komşular "Ooo büyüyünce bu kız çok canlar yakacak" derdi. Bense ilkokula başlayınca can yakma provalarına başlamıştım bile. Oğlanlar çığlık atıp, ağlayana kadar saçlarını çeker, pantolonlarını indiririrdim.

Abilerimin erkekliğe ilk adımları olan sünnetleri büyük bir sessizlik ve gizlilik içinde gerçekleşti. Bu sırada ailem benim yaklaşan adet düğünüm için kenara para koymaya başlamıştı bile. Kolay değildi; hokkabazlar, palyaçolar, dansörler organize edilecek, regl kıyafetimle dolaştırıldığım kiralık araba ile kornalara basarak eşe dosta kızlığım ilan edilecekti... Ailemin taktığı değerli bir saat, bir sürü de cumhuriyet altınım olmuştu. Sancım oldu ama hiç ağlamadım çünkü ilk orada öğrenmiştim "Kızlar ağlamaz". Oldu da bitti maaşallah...

Daha on sekizime gelmeden babamın arabasını kullanmaya başlamıştım. Kolumu camdan çıkartıp gözüme kestirdiğim aptal sarışın oğlanlara laf atar, yazılırdım. Mahallemizin bıçkın ablalarından biri, zamanı gelince beni hemen milli olmaya götürdü. Artık tam bir kadın olmuştum.

Kadınlığımı dolu dolu yaşadıktan sonra artık aileme layık bir adamla soyumu sürdürme zamanı gelmişti. Bu arada abilerimin de evlilik çağı gelmişti. Kısmetleri çıkınca, birkaç yıl içinde hepsini teker teker verdik gitti. Ortanca ağabeyim okuyacağım diye ayak diredi ama karısı razı olmayınca tıpış tıpış evinin erkeği oldu. Ben tabii ki okudum ve mesleğimi elime aldım. Helal süt emmiş, bakir, aileme layık, becerikli bir adam bulmak her kız gibi benim de hayalimdi; şu babasını sattığımın dünyasında...

Onu istemeye gittiğimizde erkek evi naz evi tabii; "Bir düşünelim" dediler ama adamı aldık nihayetinde. O hem ağlayıp hem giderken ben de kadın arkadaşlarımın düzenlediği bekarlığa veda partisine gitmiştim; çok içmişim. Ertesi gün evin yolunu zor buldum; annem hakkındır aslan kızım dedi...

Turnayı gözünden vurdum; kocam nerde nasıl hareket edeceğini bilen iyi bir adam çıktı. Mağazalardan hevesle aldığımız fanilalarını, şortlarını sadece evde giydi. Ara sıra kaçamaklarım oldu benim ama kocam görmezden geldi. Eee sonuçta yuvayı erkek kuş yapar. Kocam da akıllı zaten, biliyordu tabii "Erkek köpek kuyruk sallamazsa kadın köpek yanaşmaz". Ne yapacaktı zaten babasının evine mi gidecekti?

Ben annem gibi şanssız değildim. İlk seferde tam on ikiden vurdum. Aslan gibi bir kız çocuğumuz oldu. Duvarımda kukusuyla resmi var; yerim onun kukusunu... Aslan kızım benim!

Çalışma odasının duvarına asılı panoya iğnelediği, fotoğraflı habere takılı kalmıştı gözleri;

"15 yaşındaki; ÜNZİLE..."

YALÇIN ÇAKIR

Gazetenin sayfa sekreteri gönderme yapmıştı, **"Ünzile"** diyerek. 15 yaşındaki kız çocuğu ailesince düğün dernekle satılmış, tecavüz edilmiş, hamile kalmıştı. Henüz yaşamın girdaplarında nasır tutmamış ruhu dayanamamış, kaçıp gitmişti incecik, çırpıcık o bedenden... Çektiği tüm acılarla, açlıkların dindirildiği vücudu üzerindeki haz salyaları kurumadan kaskatı ve mosmor kesilmişti. Koca koca gökdelenler ve önündeki gecekondulardan oluşan fonda, üzeri gazete kağıtlarıyla örtülmüştü Ünzile'nin. Gazete sayfalarının bir utancı gizlemek için kullanılmasına hep kızardı. İğreniyordu bundan.

Dile kolay, çocuk yaşta girdiği gazetecilik mesleğinde 35 yılı geride bırakmıştı. Bunun en az 10 senesi de reality programlarla geçmişti. İhale kalmıştı reality ona. Üstüne de zamk gibi yapıştı. Yılların ödüllü habercisi olmuştu, **"Realitici Yalçın Abi..."**

İşte o benim sevgili canlar... Yalçın Çakır... Nam-ı diğer Yalçın Abi... Sevgili meslekdaşım Kutlu Esendemir arayıp da, **"Le Manyak'da yazar mısın"** dediğinde kendimi ve onlarca yıl yaşadığım Türkiye gerçeklerini yani Realty denen şeyi anlatmaya karar verdim.

Bu yazıda ve eğer devamı istenirse kaleme alacağım diğer yazılardaki bazı bölümler 3 ay boyunca gece gündüz bankında, parke taşında, kaldırımlarında, çimenlerinde yatıp kalktığım, gaz yediğim, hırpalandığım, kapsülle vurulduğum **"Gezi Parkı Direnişi"** içinden kaleme aldığım ve fotoğrafladığım Kırmızı Kedi Yayınevi'nden çıkan **"Bu Daha Başlangıç"** kitabında da yer almaktadır...

Şimdi gelelim realty denen şeye...

Reality sayesinde ünlendim, fenomen oldum, sokakta yürüyemez hale geldim. İçerik ne kadar canlı, kanlı, cinayetli, alengirli, aşklı, seksli ise reyting o kadar yüksek, içerik ne kadar kaliteli ve düzgünse reyting de o kadar düşük geliyordu. Bu program konukları için de böyleydi. Bağıranlar hatta anıranlar varsa reyting yüksek, sakin konuşanlarda reyting düşüktü. Yalanın gerçek, gerçeğinse umursanmaz olduğu bir toplu hipnoz yaşanıyordu. Adına da, **"Reying canavarı"** dendi. Ve o canavar kaliteyle birlikte seviyeyi de aldı götürdü. **"Yalçın Abi fenomeni"** işte bu izlenme alışkanlıkları arasında doğdu, büyüdü, patladı. Oyunu kuralına göre oynadıkça ünlendi, ünlendikçe oyunun içine kaldı. Kaldıkça battı, battıkça daha da yükseldi. Tam bir tahterevalliydi oynadıkları oyun aslında.

Akıllısı, delisi, manyağı, psikopatı, şizofreni, aşığı, sapığı, düşmanı, dostu, onursuzu... Konularda da, konuklarda da ne ararsanız vardı yani. **"Akıl hastanesinin bahçesinde burası kadar çeşit olmaz"** derdim yapımcılarıma. Sonunda delirecek hale gelip de bir gazeteye verdiğim röportajda, **"Ya akıl hastanesine yatacağım ya da bu işi bırakacağım"** dediğim gün aslında kafamda reality denen şeyi bitirdiğim gündü.

İşte onlardan bir kaç örnek...

En ünlülerden biri "Böğüren Muhsin"di. Bu adı halk takmıştı ona. Kıllı mı kıllı, maço görünüşlü bir erkeğin; kendisini terk eden eşine, **"Tülaaayyy geri dönnn"** diye haykırması ve ağlaması komik gelmişti insanlara.

"Tülay. Ne olur geri dön sevdiğim. Söz veriyorum seni bir daha üzmeyeceğim. Tülay ne oluurrr. Geri dön Tülayyyy..."

Programdan sonra da dakikalarca ağladı kendi başına, karısı programa katılmadı diye. Ne yaptıysak, ne dediysek sakinleştiremedik. Ağlaya ağlaya Kasımpaşa'ya doğru yürüyerek gitti. Bir yandan da bağırıyordu, yokuş aşağı inerken;

"Son pişmanlııkkk neye yarar. Her şeyinnn bedeli varrr. Buraya kadaaarrr... Tülayyyy..."

Adamın biri geldi. Kucağında bir kavanoz içinde de balık. Ama balık bildiğiniz istavrit ya da hamsi. Yani öyle süslü püslü Japon balıklarından değil. Karısı terk etmiş. Kadını bulup telefona bağladık, **"O balığına aşık"** demez mi? Yıkıldı stüdyo. Adamın evine bakmadığından, balığına en pahalı mamaları aldığı halde eve ekmek getirmediğinden, balığıyla odasına çekilip saatlerce karısının yanına gitmemesine kadar **"mahrem"** ne varsa konuşuldu! **"Tedavi ettirelim kocanı. Yuvanız yıkılmasın"** dedim. Kadının verdiği yanıtla reklama gitmek zorunda kaldık.

"Allahını seversen Yalçın abi söylesene; o balık mı güzel ben mi?"

Bir başka ablamız vardı adı; Şehriye. Kendisini izlediklerini, dinlediklerini iddia ediyordu. Bir türlü ikna edip doktora da götüremedik. Hatta işi şakaya vurup, "Ergenekoncu musun sen? Niye dinlesinler Abla? " dediğimde, "Yoo ben oraya hiç gitmedim" diye yanıt verdi. Çare kalmadı aldık programa. Ama ne olur ne olmaz diyerek tribüne oturttuk, ana konukların arasına almadık. Oradan da yetişti;

"Benim konuşmalarımı gizlice dinliyorlar, kayda alıyorlar Yalçın beyyy. Allah rızası için yardım et..."

Tam da o anda bir telefon bağlandı yayına. Telefondaki kişi kendisinin de aynı durumda olduğunu dinlemeye ve takibe alındığını söylüyordu.

"Karafatmaları eğitmişler. Beni izletiyorlar. Baratçı bunlar baratçı."

Karafatma denen **"böceği"** biliyorduk ama **"Baratçı"**nın ne olduğunu sonradan çözdük. **"İstihbaratçı"** demek istiyordu. Arayanlar inanıyordu anlatılanlara ve anlattıklarına. Kendi başlarına gelenlerden örnekler veriyorlardı. Doktorlardan fayda yoktu. Hocaya gitmeliydi konuşmaları dinlenip kayda alınan abla. Kimi , **"okunmuş pirinç at balkonlarına"** dedi. **"Altıncı kat. Nasıl atayım"** diye yanıtladı Şehriye hanım. Kimi bir kutu kibrit almasını önerdi. **"Eee, ne yapayım? Yakayım mı evlerini"** diye sordu Şehriye abla bu kez. Ödümüz koptu. Akıl veren adam, kibritleri tek tek yakmasını. Her kibriti yakarken dinleyenlere ve dinletenlere beddua okumasını. Sonra da o kibritleri bir tencere okunmuş suya atıp 3 gün bekletmesini, ardından da o suyu ilk dolunay gecesi dereye dökmesini önerdi. **"Dere yok bizim evin orada"** dedi bu kez Şehriye abla. **"Akarsu da olur"** dedi telefondaki uzman kişi!.. Stüdyodaki gedikli konuklardan biri girdi söze, "Denize de atsa olur. Ben biliyorum..."

"Oynatmaya az kaldı. Doktorum nerde. Şu program yüzünden çıldıracağım..."

Boşanmaya çalışan bir adam annesiyle gelmişti stüdyoya. Kendisini terk eden eşinin adresini bulamadığı için bir türlü boşanamıyordu. Hemen evlenecekti boşanınca, annesi iyi bir aile kızı bulmuştu bile ona. Yayın başladı, arıza da ortaya çıktı. Sürekli, **"Avukat istiyorum, avukat"** diyordu. Ama bunu aralıksız, soluksuz sürekli tekrarlıyordu. Program bitiminde merdivenlerden güvenlik eşliğinde dışarı çıkartılırken bağırıyordu hala; **"Marko Abi, kurtar beni. Avukat istiyorum. Avukat..."** Marko Paşa'dan yola çıkarak bana, **"Marko Abi"** diye seslenıyordu.

Bir baba vardı. Kürt'tü. Kızı İstanbul'a komşu illerden birisine kaçırılmıştı aileye göre. Töre vardı, aşiret vardı, karar çıkmıştı; kaçana da kaçırana da sıkacaklardı. Amcalar, yeğenlerle en az 10 kişi gelmişti aile. **"Bulacan onları"** diyorlardı, o kadar. İz sürdük, uğraştık, yardım aldık ve izlerine ulaştık. Şimdi ne olacaktı? Bulduğumuzu söylesek sonuç belliydi. Söylemesek adamlar Yalçın Abi'nin kapısında nöbette. Gitmeye niyetleri de yok.

İstanbul'un uzak ilçelerinden birindeki evde misafir kalıyordu kaçaklar. Kalktık gittik. Duvarlar sloganlarla doluydu. Gecekondulardan bozma binalardan oluşan bir mahalle. Bir börekçi bulup adresi sorduk. Adam uzun uzun suratıma baktı. **"Sen bekle hele"** dedi, çıktı gitti. Karanlık sokakta 3 kişiyle geri döndü.

Zifir karanlık sokaklarda dolana dolana 5 dakikadan fazla yürüdük. Bilerek dolaştırmışlardı. Henüz tuğlalarının dışı sıvanmamış bir binanın önünde durduk. Kapıda en az 20 çift ayakkabı vardı. Girişte sağdaki daireye alındık. Evde duvara yaslanmış keleşlerle karşılanmıştık. İçeride yere oturmuş hepsi erkek 9-10 kişi vardı. Yaka cebimdeki kalem kameranın kayıt düğmesine bastım. Çay getirdiler. Yanında cevizli kete sundular kenarları gül baskılı plastik tabaklarda. Güvenmiyorlardı bize. Ne dediysek ikna olmadılar. Neredeyse 15 dakika geçmişti. Tam o sırada 60 yaşlarında bir kadın girdi içeri. Herkes ayağa kalktı, kenara çekildi. Belli ki, sözü geçen ağırlığı olan birisiydi. Odadaki herkesi dışarı çıkarttı. Sonra dönüp, **"Bak"** dedi.

"Polise gitme. Kızın dayılarına bir şey deme. Bu kız akrabamız, hamile. Oğlan burada değil, arama. O bizim ailenin kalan tek oğlu. Diğerleri dağda ya da öldürüldü. O bebek bizim bebeğimiz. Al kızı git. Bebeğe bir şey olursa hesabını sana sorarız.. Haberin ola sorarız... Seni buluruz... Nikahlarını kıy. Ölene kadar bizim ağabeyimiz ol. Dünyada ahrette başımızın üstündesin, bilesin."

Kalakalmışlardı öylece.

"Al kızı git. Nikahlarını kıy..."

"Oğlanın adresini de bulduk zaten. İnşaatta kalıyor" dedim. Sonra da yutkunarak kısık sesle ekledim, **"derdimiz üzüm yemek, bağcıyı dövmek değil."** Başında kenarları tığ işi sarı, kırmızı, yeşil renkte çiçeklerle süslenmiş beyaz başörtüsü vardı kadının. Alışkanlıkla onu düzeltti. Sonra da dimdik bakarak konuşmaya devam etti;

"Bak kardeş sen akıllı bir insansın. Araya hatırlı dostlar koymuşsun. Al kızı git, nikahlarını canlı yayında kıy. Herkes görsün. Kızın babası iyi adamdır. Öldürülmesini istemiyor evladının. Ama aşirettir, karar çıkmıştır, bir şey yapamaz. Gücü yetmez onlara. Oğlanı biz getiririz nikaha. Kıydır nikahı, sonrasını bize bırak."

Tamam demekten başka şansları yoktu. Ama bu seferki zorlu bir oyundu. Her sabah televizyonun kapısında nöbete başlayan aşirete nasıl anlatacaklardı bu durumu. Kadın dışarı seslendi.

"Şehmuz gidin getirin kızı. Oğlana da haber edin ayrılsın şantiyeden. Bunlar öğrenmiş onun da yerini..."

Sevgili canlar neler yaşamadık ki o programlar boyunca... Şimdi vahşice katledilen Özgecan'ı konuşuyoruz. Yarın kim bilir kimleri konuşacağız bu düzen, bu kafa, bu yaklaşım ve bu bakış açıları sürdükçe...

Le Manyak ekibi isterse yazmaya, anlatmaya devam edeceğim. 10 yıldan fazla bir süre seçilmişler ve atanmışlara canlı yayınlardan yalvardık, **"Her gün 200-300 kişi başvuruyor. Çok önemli birikimlere sahibiz. Töre cinayetleri, kadına şiddet, kadın cinayetleri, aile içi şiddet, çocuğa şiddet, taciz ve tecavüz olayları... Tuzaklar, açmazlar, fuhuş ve uyuşturucu batağı... Gelin bize danışın, gelelim size anlatalım"** diye...

Tık yok...

Vay ben nereleere gideyim?

Rehberiniz Macit Tozutuk hayalinde geziyor.

VALENCİA-İSPANYA

Roma-Valencia arası boğa kovalamasıyla on beş dakka. Valencia çok enteresan bir kent. Burada yaşam gece ve gündüz aynı tempoda sürüyor. İnsanlar iki üç dakkada bir on-on beş saniye uyuyorlar. Hayat, kötü internet bağlantısıyla film seyreder gibi kesik kesik. Valencia belediyesi bu yıl çok enteresan bir uygulama başlatmış. Belediye otobüslerinde tabela yok. Nerden gelip nereye gittikleri belli değil. Bu da insanların hayatlarına bir hareket, bir neşe katıyor. Valencia'nın doğusundaki kıyı kesimlerinde şahane plajlar var. Suyun tuz oranı çok yüksek olduğu için, halk yazın iple bağladığı lahanayı denize atıp çektiğinde enfes bir turşu elde etmiş oluyor ve sekiz kişilik bir aile, koca bir kışı başka hiçbir şey yiyip içmeden tek lahanayla geçirebiliyor. Ayrıca tuzlu deniz suyunun kaldırma kuveti de büyük. On bin metre yükseklikte uçakla giderken yanınızdan gemi geçebiliyor. Motoruna Leylek kaçtığı için düşen gemiler oluyor. Neyseki su bol tuzlu da fazla sarsmıyor.

ROMA- İTALYA

Doğma büyüme Palermo'lu dostum Kostanza'nın nostaljik Fiat 124'üyle bol virajlı Apeninlerden, vaktiyle Aşağı Roma imparatorluğu'na bağlı, Kara Kukuletalı Şövalyelerin at oynattığı, boydan boya mis gibi kuzu kulağı bahçeleriyle örtülü Lamburcini vadisine indiğimizde uzaktan yarı bulanık, sisler içinde tarihi Roma kapısı göründü. Roma'nın bir de arka kapısı var. servis kapısı. Burası harika bir şehir. Ortası geniş, eski baltalı kavga stadyumu, mavişlerle yeşillerin yarıştığı tartan pist, Totti'li Roma'nın hafta içi düz koşu yaptığı o çamurlu arsa anlatılamaz. Sezar heykeli omuzuma dokunduğunda bende şafak attı. Kireç oldum. Neyseki heykel, heykel değilmiş. İçi insan, dışı beyaz çarşaf ve alçı tozu kaplı bir sokak sanatçısı performansıymış. Roma'nın Pizzasına da doyum olmuyor. Manda peyniri kullanıyorlar. Süt dolu kazanda şamandıra bağlayıp yüzdürdükleri mandanın şahsiyeti zamanla peynire geçiyor diyorlar. Elbette İtalyanca olarak Roma dondurması enfes. Almamak istiyorsunuz, adam kepçe ile zorla koynunuza cebinize sokuşturuyor. Bizdeki Maraş dondurmasının tersi. Bizimki hep çeker ya...

MOZAMBİK

İnanın Afrika çok büyük. Akşama kadar ayaklarıma kara sular indi, gene de göremediğim pek çok yeri kaldı. Bir defa her yer orman. bitki örtüsü o kadar sık ki ağaçların arasında geçecek yer olmadığı için sokakta mesela bir buzdolabı taşımanız imsansız. Ya söküp parça parça taşıyacaksınız ya da nehre atıp akıntı yoluyla götüreceksiniz. Mozambik'te buzdolapsız hayat çekilmez. Hava sıcaklığı gündüz, güneş altında 60 derece, gölgeye kaçsanız gölgede 90 derece, gece 120 derece, kışın 230. Yani sıcaktan kurtulmanıza imkan yok. Klima çalıştıramazsınız. sıcaktan düğmesi erimiş. Buzlu limonata içemezsiniz. Buzlar fokur fokur. Bu anlattığım, ağaçlık serin bölge. Bir de çöller var. Çöllerde yaşayan insanların yaptığı böreğin altını bilmem de üstünü yakmamaları mümkün değil. Daha yaparken yanıyor. Hamuru açarken aniden parlayan hamur, yoğurt yumurta orada ne varsa, oklavayı mokavayı tutuşturuyor. İtfaiye portakal sıkarak müdahale ediyor. Çünkü Portakal bol. Halk portakal yetiştirerek geçiniyor. 20 litre portakal sıktırıyorsunuz, 15 kuruş. Muz eksi iki lira. Kilosu değil, bir kamyonu. Poşet yerine kamyon kullanıyorlar. Evde çöpünüzü boş kamyona atıp kapının önüne bırakıyorsunuz. Fillerle gelip kamyonu ters çevirerek çöpleri zürafaların çektiği dev konteynırlara boşaltıyorlar. Çok enteresan yer.

MANİLA-FİLİPİNLER

Filipinler'e de çok gittim. Çoğunu tanıyorum. Filipincem iyidir. Bazı harfleri gırtlaktan, bazılarını genizden, bazılarını da böbrekten çıkararak konuşuyorlar. Filipincede çok harf var. Bazen adam konuşurken çantasından hiç duymadığınız bir kova renk renk plastik harf çıkarıp masaya seriyor ve bunlarla konuşuyor. Bazen gözünden harf çıkaran oluyor. Harfi süt gibi yüzünüze fışkırtıyor. Neyse işte. Filipinler irili ufaklı yüzlerce adadan oluşuyor. Bizdeki gibi adalar vapuru var. Ama 1821 yılında çıktığı seferden henüz dönememiş. E doğal olarak balıkçılık süper gelişmiş. Her yerbalık içinde. Canlısı, ölüsü, hastası, konservesi, tuzlusu, tavası. Herkes balıkçı olduğu için ülkede bakkal, manav, kasap falan yok. Müşteri de yok. Herkes birbirine balık satmaya çalışıyor. bu yüzden büyük kavgalar çıkıyor. İş bazen birbirini balıklamaya kadar varıyor. Balıklar hep kılıç balığı. Ortalık kılıç şakırtısından geçilmiyor. Kılıcın ucu göğsünüze deydiğinde elektronik pano rakibinize puan veriyor. Evet. şaşırtıcı. Yalan gibi değil mi? Bence de.

RİO DE JANEİRO BREZİLYA

Hayatımın önemli bir bölümü Brezilya'da geçti. bebekliğim, çocukluğum, gençliğim, orta yaşlılığım, olgunlukçağım ve ihtiyarlığım. O derece. Şu anda otuz yaşındayım. Geriye kalan bütün zamanımı dünyayı dolaşarak geçirdim. O da toplasan 48 saati geçmez. Ama ne yalan söyleyeyim, Brezilya'ya her dönüşümde "işte bu" dedim. "İşte benim on beşinci yirminci vatanım." başka vatanlarım da var çünkü. Oralarda da çok maceralar yaşadım. Az kahrımı çekmediler. Ama ah Brezilya, plajları, bembeyaz kumları, o voleybolları, sarp ve keskin kayalardan güreşerek yuvarlanan magandaları, minder yerine kaktüs döşeyip üstüne sırıkla yüksek atlayanları. Doğuştan sporcu millet. Ha az daha sambalarını unutuyordum. Karnaval yaklaştığında halk, sadece karnaval kostümleri ve maketleriyle ilgileniyor. Futbol maçlarına beş altı seyirci anca gidiyor. Onlar da kulüp başkanları. Kulüp zarar etmesin diye otuz bin bilet alıyorlar. Paranın boşa gitmemesi için hızlı hızlı stadın bütün koltuklarına oturuyorlar. Maç da zaten ikişerli yapılıyor. Garip ama gerçek.

PEKİN-ÇİN

Mesela bak, Çin de çok acayip yerlerden biri. Lokantalarda küçük ejderhaları mısır ununa bulayıp kızartıyorlar. Evet vet. Bildiğiniz ejderha. Ama istavrit boyunda. Ağzından ateşi çıkıyor. Zaten tavayı da doğalgaz faturası ödememek için kendi ağzından çıkan ateşin üzerine oturtuyorlar. Çin, çay ülkesi. Yeşil çay, mavi çay, kırmızı çay artık ne renk isterseniz. Rengârenk. Var oğlu var. Kahvaltıda kazayla devrilen çaydanlıklar yüzünden sofra örtülerinde her yıl iki milyon kadar Mona Liza tablosu meydana geliyor. Onları hemen Avrupa'daki müzelere satıp yeni çay bahçeleri, çay takımları, fincanlar alıyorlar. Çin'de ulaşım büyük ölçüde bisikletlerle sağlanıyor. traktör arka lastiğinden on kat büyük tekerlekleri olan dev halk bisikletlerine 200 kişi binebiliyor. 2 metre çapında metal borulardan yapılmış 40 tonluk bisikleti devirmeden sürmek ise büyük marifet. Vapur yerine deniz bisikletleri, uçak yerine kağıttan yapılmış renkli hava bisikletleri kullanıyorlar. Çinliler panda seviyorlar. Bizde kedi neyse onlarda da Panda o. Fakat Panda tırmalaması çok beter bir şey okaliptüs dalıyla panda oynatırken bir panda beni tırmaladı da çevredeki üç yüz kişiyle birlikte 45 gün hastanede yattım. Çin falı ayrı bir alem. Orada sinek burcunda doğanlar var mesela. Yazın belediye onlara ilaç sıkıyor. Ne fena.

LONDRA - İNGİLTERE

İngiltere'ye ilk gittiğimde çok şaşırdım. Çünkü ülkeyi kraliçe yönetiyordu ve herşeye karışıyordu. Mesela trafiği de o yönetiyordu. Şehir meydanında düdük çalıyor, sen geç, sen dur falan yapıyor, bazı arabaların şöförlerini indirip direksiyonlarına geçiyor, güvercinlere buğday atıyor, buğdayları kendi yiyor falan. Beni de İngiltere'nin girişinde o karşıladı. Bir hafta Bakingam sarayında yattım. Kraliçe, Edinburg'a dayısıgile gitti. Saray boştu. Bana anahtar verdi. saray kırk kilometre kare. Küçük tüpgaz sobası vardı, hiç ısıtmıyor. Kareli İskoç battaniyesine sarınıp yattım. Sabah farkettim ki sarayın mutfağındaki buzdolabının kapısı gece açık kalmış. Buzdolabı sekiz yüz metrekare. Ev ondan buz gibi. Yoksa aylardan Ağustos. Dışarda hava 35 derece. Londra çok yağış alıyor. Adım başı şeffaf şemsiyeciler var. Şemsiyeler değil satıcılar şeffaf. Burdan bakınca adamın arkası görünüyor. Demokrasi ülkesi olduğu için şeffaflık ön planda. Koca kalpaklı askerlerle ilgili bir şey öğrendim. O kalpakların içinde askeri sırlar muhafaza ediliyormuş. Bütün gizli dosyalar orada birikiyormuş. Neler oluyor yav şu dünyada.

ZETA ORİONİS UZAY

Dünyayı karış karış gezdim. Gitmediğim yer kalmadı. Bir ara NASA'da profesörlük eden bir arkadaşım bana bilet ayarladı, uzay mekiği ile yurtdışına pardon yıldız dışına bir gezi yapma olanağı buldum. Zeta Orionis çok şirin bir gezegen. Uzay aracınızı şiddetle kendisine çekiyor. çekim gücü dünyadaki yer çekiminin doksandört katı. Sokaklarda sürünerek geziyorsunuz. Sürtünme katsayısı 36. Pantolon ve gömlekler hep köseleden yapılıyor ve yere sürtünmekten beş gün içinde paçavraya dönüyor. Bu mevsimde her metrekareye 80 kg meteor düşüyor. Çocuk yaratıklar neşe içinde birbirine meteor atıyorlar. Her meteor patladığında 20 milyon santigrat ısı yayıyor. zeta Orionis gezegeni halkının geçim kaynağı turizm. En yakın gezegen 300 milyon ışık yılı mesafede, altı milyar senede bir turist geliyor. Ona bir şey satabilirlerse altı trilyon yıl yan gelip yatıyorlar. Dilimlenmiş kriptonit gibi yeşil bir tatlıları var. Bizim lokuma benziyor. Üç beş tane yediğinizde soğuk algınlığına iyi geliyor. Birazcık fazla yerseniz anında sıvıya dönüşüyorsunuz.

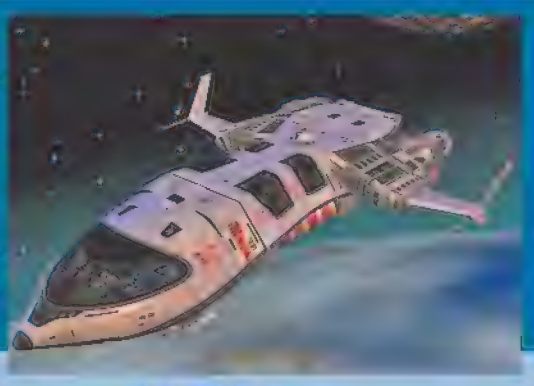

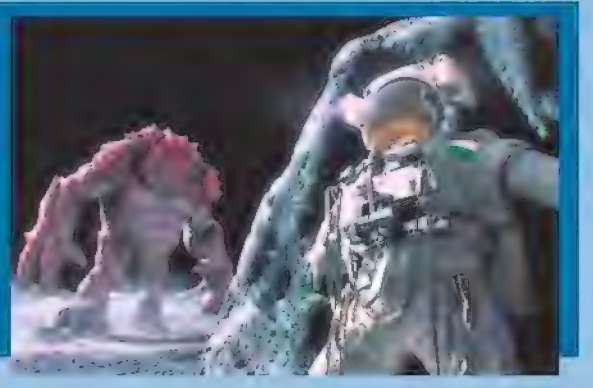

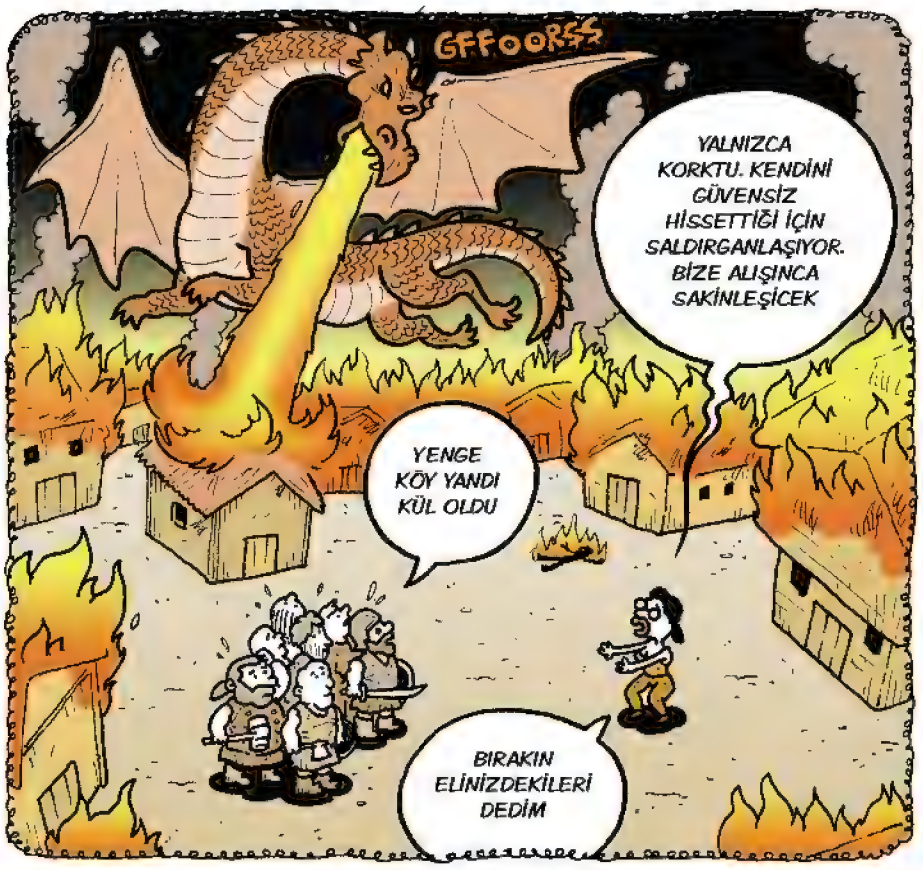

NURİ ÇETİN

nuricetin@yahoo.com

bu farz benim!

Yeni Türkiye'de mini etek giymek kimilerine göre iffetsizlik ve tecavüz etme sebebi iken televizyondaki Bu Tarz Benim ve İşte Benim Stilim adlı yarışmalarda maşallah göz, göbek, bacak ortada. Oralarda bir özgürlükçüyüz bir özgürlükçüyüz…

Ya bu tarz benim tarzı özgürlük ya da çarşafa girme özgürlüğü buyurun seçim sizin. İleri demokrasilerde sandıkta tabi ki seçim seç beğen bas. Hatta ben de Yeni Türkiye'ye yakışır bir vekil aday adayı olmak için çarşaf giyme özgürlüğümü kullanıyorum. Bu tarz benim mi bu farz benim mi bilemiyorum. Yazıyı yazabilmek için 3-5 gün "İşte Benim Stilim", "Bu Tarz Benim" izledim devrelerim yandı.

Bir kadın her türlü maymunluğu yapıp sonra pantolonun basenlerini geniş göstermiş lafına "Haddini bil!" gibisinden bir tepki gösterir mi? En çok edilen laf "Haddini bil!" hemen her şeye atarlılar, sonra bir şarkı çalıyor göbek atıyorlar. Anne, baba gibi hassas mevzular konuşulunca duygusal şekilde ağlıyorlar. Bazen ise sinir krizi geçiriyorlar yine ağlıyorlar ama ne için yok paça boyu, yok styling yok doğru kombin yapamadım. Genelde dertler bu. İnsan ne giyeceğini düşünerek sabahlar mı? Sanki atomu parçalıyorlar mübarek.

Bu ilk program bir başka kanala transfer olunca isim hakkının sahibi olan kanal hemen programın çakmasını yaptı. Bunda asıl olan stil ve tarzdan çok paçozluktu. Bazı eski Türk filmlerindeki Bizans kostümleri gibi bir ortaokul piyesi havası mevcuttu yarışmada. Birkaç hafta sonunda programın formatını değiştirdiler. Artık programa erkekler de dahil olmuş. Acaba iş evlenme programına mı bağlanacak dedim baktım. Bakmaz olaydım!

Bildiğin, şimdilerde çok moda Osmanlı stili pala bıyıklı genç erkekler bir tarzın yok, o gömleğin altına o pantolon olmaz şeklinde yorumlar yaparak kavga ediyorlar ve genelde benim tanımadığım, onların tanıdığı çeşitli ünlü şahıslara benzetiyorlar. Tabi benzetilmek taklitle başlayan bir yarışmanın yarışmacıları için gurur verici bir durum. Fakat iki erkeğin pantolon kesimi yüzünden kavga etmesi… biz nereye gidiyoruz…? Tehlikenin farkında mısınız beyler!

Eskiden erkeklerin böyle dertleri yoktu. Erkeklerin kadınları döveceğine, birbirleriyle kanlı bu bıçaklı kavga edeceğine tarz değilsin, taklitsin kavgası belki de daha iyidir. Fakat olay tarz ise bir anekdot paylaşayım ve o bahaneyle sayfaya erkek çıplaklığı sokayım. Erkek bedeni de meta olarak kullanılsın. Emekçi kadınlar gününde hep biz kadınlardan mı çıplaklık bekliyorsunuz? Biraz da onlar soyunsun, hizmet etsin.

Efendim geçenlerde Oscar ödülleri dağıtıldı ve orada sunucu Neil Patrick Harris İngilizce'de "brief" denilen beyaz slip donla altta siyah çoraplarla sunum yaptı. Tarz sayılır mı emin değilim ama bu beyaz slip don 50-55 yaş üstü okumuş, yazmış genelde eski moda erkeklerin bir prensibidir. Gördüm, bizzat şahidim. Nerede nostaljik, hafif "nerd" adam var hepsi beyaz slip giyer. Hollywood'dan da Walter White karakteri ve Birdman bunun nadide örnekleri. Bu emekçi erkek modellerinden güzide ülkemize geri dönelim.

Ortada iki ayrı tablo var. Bir tanesinde bize lütuf olarak sunulmuş, modernizmin, laikliğin, özgürlüğün, eğlencenin çakmaları, yani televizyonda gördüklerimiz. Kıyafet, tarz, şekil için ya da şöhret için birbirini yiyen kişiler; diğerinde ise Yeni Türkiye mensupları Neo-Osmanlıcı eli palalı, kafası, gözleri, ufukları bağlı bir tebaa. Seçim sizin.

Tabi arada ben bunların ikisi de değilim diyip hayatınızı yaşamaya çalışıyorsanız bir gün minibüste ya da kartopu oynarken katledilebilirsiniz. Bu yüzden kararınızı çabuk verin.

karolin Fişekçi

HATIRALAR GEÇİDİ

Mem-Coş

TERMİNATÖR-2

METALDİM, HAMDIM, PİŞTİM... NE VARLIĞA SEVİNİRİM NE YOKLUĞA ERİNİRİM...

HHIMM GÜZEL.. PEKİYİ BİR SEN VAR MI SENDEN İÇERİ?.

HARDDİSK VAR...

MAALESEF DELİKANLI TEKKEYE YAZILIM ALMIYORUZ...

BİR ARKADAŞ, ÇIKTIĞI AŞIK OLDUĞU KIZA DOĞUM GÜNÜNDE BÜYÜK BİR PASTA ALARAK KUTLAMIŞ... İLİŞKİLERİ MUTLU Bİ BİRLİKTELİKMİŞ... BERABER MUTLU BİR YAŞAM SÜRÜYORLARMIŞ, HER ŞEY ÇOK GÜZELMİŞ..

DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN AŞKIM...

CANIM BENİMM... ÇOK TATLISIN...

FAKAT SIRA KENDİSİNİN DOĞUM GÜNÜNE GELDİĞİNDE KIZ BUNA BAKKALDAN UCUZ Bİ ÇİKOLATA ALMIŞ... ÇOCUK İLİŞKİLERİNE VERİLEN DEĞERİN BOYUTUNU O AN ANLAMIŞ... İLİSKİYİ BİTİRMİŞ.

DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN Bİ TANEM...

ÇİKOLATA MI?..

ÇİKOLAT

KÜÇÜKKEN OKUMA YAZMA ÖĞRENMEM ÇOK SIKINTILI OLMUŞTU... BİRAZ GEÇ ANLAMA GİBİ Bİ PROBLEMİM VARDI. HARF DENEN ŞİFRESEL SİSTEMATİK TARİH BOYUNCA İLETİŞİM AMAÇLI GELİŞTİRİLMİŞ BİR ŞEY... İNSANOĞLU İÇ DÜNYASINDAKİ DUYGULARI HERKESİN ANLAYACAĞI ŞİFRELERLE ZİHİNDEN DIŞ DÜNYA'YA AKTARIMI İHTİYACIN! ALFABE'YLE GİDERMİŞTİR... BİR TÜR BİLİNÇ NOTALARIDIR HARFLER.

OKUMA YAZMAYI ÖĞRENİP DERSLERİ HAKKIYLA YAPINCA İLKOKULDA KIRMIZI KURDELA ALMIŞTIM... O GÜN ÇOK MUTLU OLDUĞUM BİR GÜNDÜ. BUGÜN BİLE ÇOK NET HATIRLARIM O GÜNLERİ...

AFERİM MEHMET ÇOK İYİ ÇALIŞIYORSUN, BUNU HAKETTİN ..

ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM ÖRTMENİM...

O MUHTEŞEM KIRMIZI KURDELAYI ALMAK ÇOK KOLAY OLMADI... HARFLERİ TANIMAK CÜMLELERİ OKUMAK İMKANSIZLIK DERECESİNDE ZORDU...

HAY.. MINA KODUMUN CİN ALİSİ! HIÇ BİRŞEY ANLAMIYORUM KI. SUÇ CİN ALİ'DE Mİ BENDE Mİ?.

CİN ALİ

BENİMLE AYNI DURUMDA OLAN SINIF ARKADAŞLARIM VARDI... HEPİMİZ OKUYUP YAZMA KONUSUNDA SIKINTIDAYDIK... AMA BİZİ ZORLA OKULA YOLLAYIP ÖĞRENMEMİZİ İSTİYORLARDI.

ULAN GERÇEK HAYATTA NE İŞİMİZE YARIYCAK Kİ ALFABE?. ANLAMADIM GİTTİ... İŞKENCE ...MINA KODUMUN HAYATI..

DOORU DİYOSUN... NE GÜZEL SAKLANBAÇ VE TOP OYNAMAK VARKEN...

MELİSA AŞKIM.

O ZAMANLARDA OKUYUP YAZMAKTA ZORLANDIĞIM İÇİN KOMŞU TEYZENİN KIZI ZEYNEP BABA BİZE GELİR DERS ÇALIŞTIRIRDI... ÇOK İYİ BİRİSİYDİ. ONUN DA ÜZERİMDE KATKISI BÜYÜKTÜR SAĞOLSUN.

NE YAZIYOR MEHMET? A.. ALİ... T... TOPU. T.. TUT...ÇOK KOLAY TATLIM OKU HADİ...

GNAM.. GNAM... ÜHÜ ÜHÜ.. HİÇBİR ŞEY ANLAMIYORUM ZEYNEP APLA... GNAM... ÜHÜ...

HIIMM İŞİM BİRAZ ZOR OLUCAK!

ALİ TOPU TUT

GERİZEKALI BEN BİLE ANLIYORUM.

DERKEN Bİ SABAH ERKEN TÜM ÇALIŞMA VE ÇABALARIM MEYVESİNİ VERDİ... ULAN ŞAKA MAKA DİİL HARBİDEN HARFLERİ TANIYIP CÜMLELERİ OKUYABİLİYORDUM... NE DE GÜZELMİŞ OKUYUP YAZMAK...

Ö... ÖZ... ÖZAL Z.. Z... ZAM. P... PA... PAKETİNİ A... AÇIKLADI.. LANN! OKUYORUMM! VAY ANASINI, SÜPER!

GÜNAYDIN

ŞUBAT AYININ AKILLARA ZARAR 10 GELİŞMESİ

• Kim Kardashian'ın bilmem kaç kuşak önceki dedelerinin yaşadığı Kars'ın Karakale köyü sakinleri, ''Gelsin kaz pişirelim'', ''Kars kaşarına adını verelim'' gibi uç tekliflerle ortaya çıktı. Köy sakinleri, Kim'in evli ve 1 çocuk anası olduğunu duyunca, ''Allah bağışlasın'' diyerek geri adım attı.

• Dünyaca ünlü aktör Hugh Jackman, Mart'taki Türkiye konseri öncesinde verdiği röportajda, ''Atalarım Yunan ama o zamanlar oraları Osmanlı'ydı. Yani ben de Osmanlı torunuyum, Türk'üm'' dedi. Jackman, bu sözlerinin ilk mükafatını röportajı yapan gazeteciden, ''Biraz fazla bizden: Cahil, şapşal ve sevimli'' iltifatını alarak gördü.

• Survivor adasına gitmek için özene bezene yaptırdığı "Brad Pitt tıraşı" boşa giden türkücü Nihat Doğan'a en büyük cezanın "Nihat doğmak" olduğu ortaya çıktı.

• Bir dönemin efsane udi şarkıcısı Coşkun Sabah, Posta Gazetesi'ndeki söyleşisinde, "Magazin seyreden biriysen nereden tanıyacaksın beni? Araştırmacı isen tanırsın. Salaksan (estağfurullah) nereden tanıyacaksın, ama zeka seviyen yüksekse, akıllıysan araştırır bulursun beni.." dedi. Sabah'ı tanıyan yüzbinler rahat bir nefes alırken, tanımayanlar korkuyla Google başına üşüştü.

• "Pazar Gezmesi" programında evinde Nazlı Ilıcak'ı ağırlayan modacı Cemil İpekçi, "Ben bir kadın kadar güzel ve küstahtım.. Cemil İpekçi olarak bu dünyaya ruhum bir daha geri gelebilir ama bir Cemil geri gelmez.. Bir dahaki sefere Hasan, Hüseyin, Fatma diye dünyaya gelmek beni ilgilendirmiyor, reenkarnasyonla bu yüzden ilgimi kestim" dedi. Cemil İpekçi'nin bir sonraki reenkarnesi olmayı ümit edenler büyük hayal kırıklığı yaşadı.

• Şarkıcı Mustafa Ceceli, "Bazen herkesi şaşırtan, beklenmedik şeyler yapabiliyorum. Mesela turne otobüsünde, koltukların üzerindeki o el çantası filan konulan yere tırmanır, araya girerim. Öyle akrobatik şeyler yaparım. Demir buldum mu ayaklarımdan ters asılırım" dedi. Olası tehlike karşısında irkilen Türkiye Otobüsçüler Federasyonu bir dizi önlem alarak teyakkuza geçti.

• Sayısız ünlünün hayalini kurduğu bir fantezi, ilginç bir şekilde gerçek oldu. Vahşi doğa fotoğrafçısı Christophe Courteau, Orta Afrika ülkesi Ruanda'daki doğa gezisi sırasında doğal yaşam parkındaki 190 kiloluk gorili görüntülemek isteyince yumruğu yedi.

• CHP Milletvekili Mahmut Tanal, Şanlıurfa'da canlı yayına katıldı. Balyoz davası sırasında mahkeme önüne kurulan barikatları aşmak isterken düşerek ayağını kırdığını belirten Tanal, ayağının kırık olduğunu ispatlamak için ilginç bir yol seçerek çorabını çıkarıp ayağını masanın üzerine koydu.

• Antalya'da 38 yaşındaki bi kadın vatandaş, ''Deli bu kadın diyormuşsun'' diye acayip sinirlendiği 22 yaşındaki gence uçan tekmeyle saldırarak ''deli olmadığını'' ispatladı. Testislerinde deformasyon oluşan talihsiz genç rapor aldı.

• Erotik film Grinin Elli Tonu'nun vizyona girmesinin ardından Londra İtfaiyesi teyakkuza geçti. İtfaiyenin, filmdeki ''kelepçe fantezisini'' uygulamak isteyenler çıkabileceği ve kendilerinden yardım istenebileceği gerekçesiyle bu aklı evvel kararı aldığı ortaya çıktı.

Erkek olsaydım...

Pınar ÖZEL

Kadın olmakla ilgili bir sıkıntım yok çok şükür. Neticede 38 senedir kadınım ve şimdiye kadar bir zararını görmedim bu durumun. Aksine sayısız avantajını yaşadım.

Güzeldir kadın olmak...

Şimdi uzun uzun kadınlığın güzelliklerini ve avantajlarını yazabilirim ama ne zaman yanımda **"Kadın"** dense; batasıca empati huyum devreye giriyor ve aklıma **"Erkek"** geliyor.

"Erkek olsaydım ne olurdu, nasıl olurdu?" diye düşünmeden edemiyorum.

Erkek olsaydım, klitorisin yerini 45 yaşıma kadar öğrenemeyip, öğrendiğimin ertesi gününden itibaren kendimi Kazanova sanmaya başlayabilirdim.

Ama ben bir kadınım ve ortalama bir zekâya sahip her kadın gibi penisin ya da testislerin yerini en geç 12- 13 yaşımda öğrendim ve bu bilgi bana kendimi "Ultra seksi, dayanılmaz, aşırı cazibeli bir kadın" gibi hissettirmedi hiç.

Yazık bana!

Erkek olsaydım, kadınların da ölçü birimi diye bir kavramdan haberlerinin olduğunu bilmezdim. Niyeyse akılları ermeye başladığı andan itibaren ölçtükleri penisleri eğer küçükse, bunu kadınların da ilk bakışta anlayabildiklerini hesaba katamazdım. Ve bu hesapsızlık bana gereksiz bir özgüven verirdi.

Oysaki bir kadın olduğum için küçük penisine rağmen gereksiz özgüvene sahip bir erkeğin **"Dayanılmaz"** olduğu yönündeki tavırlarına maruz kalıyorum.

Kıyamam bana!

Erkek olsaydım, seviştiğim her kadının benimle evlenmek için ölüp bittiğini ya da benimle ciddi bir ilişki yaşamak istediğini sanırdım. Seviştikten sonra hızla uzaklaşırdım; yıkıcı cazibemle kadını kendime daha çok bağlamayayım diye...

Ben zavallı bir kadın olarak, sevişmekten ve beraber vakit geçirmekten başka bir şey beklemediğim adamların, benim onlarla 7/24 vakit geçirmek istediğimi sanmaları gibi bir talihsizliğe sahibim.

Ölem ben!

Erkek olsaydım, bir kadını yatağa atmak için bir sene uğraşıp, bir kere yattıktan sonra da fellik fellik kaçardım. Çünkü **"İki kere sevişirsek, bu bir ilişkiye dönüşür"** diye korkardım. **"Ne de olsa her kadın bir ilişki ister"** şeklinde akıl dolu bir düşüncem olurdu.

Ama annem beni dişi cinsinden doğurduğu için ben **"Lan acaba bu herif geri zekâlı mı? Bir sene uğraştıktan sonra sadece bir kere sevişti. Ben olsam beni iki kere daha 'götürürdüm'!!"** şeklinde bir düşünceye kapılıyorum ve mantıklı hareketler bekliyorum.

Zavallı ben!

Erkek olsaydım, ön sevişmeyi kadının kulağını yalamaktan ibaret zannederdim.

Ben ise kadın olmanın bana verdiği yetkiye dayanarak ön sevişmelerde daha fazla alanla ilgilenmek durumundayım.

Ağır işçi ben!

Erkek olsaydım, bir gece önce, benim evimde seviştiğim kadının mümkünse ben uyanmadan ya da en geç ben uyandıktan 15 dakika sonra evi tahliye etmesini beklerdim. Zira biraz uzun kalırsa aramızda bir ilişki başlar filan diye panikleyip, kadın tahliye etmeden önce ağırdan almamın bir sebebi var. Evi çok hızlı terk edersem, yatakta ne kadar kötü olduğunu düşündüğümü belli etmekten ve onu rencide etmekten korkuyorum.

Korkak ben!

Erkek olsaydım, seviştiğim bir kadınla rakı da içebileceğimi bilemezdim. Hem sevişilip, hem rakı içilen kadının kendini **"Sevgili"** ilan edeceğini sanırdım.

Ben sıradan bir kadın olarak, sevişmekten hoşlandığım adamın aynı zamanda bir beyne de sahip olduğunu anlayabiliyorum ve onun da diğer arkadaşlarım kadar konuşulabilme yetisine sahip olduğunu algılayabiliyorum. **"Neden adama sadece 'Eskort' muamelesi yapayım ki?"** diyorum ve onunla rakının da dibine vurmak istiyorum.

Acınası ben!

Erkek olsaydım, kolay bir şekilde seviştiğim kadının, **"Fahişe"** olduğunu ve onun her şeyi yapabileceğini düşünürdüm.

Kadın olduğum için kadınların bir erkekten hoşlandıkları zaman taktik filan yapmadan, doğal bir şekilde beraber olduklarını, bunu fahişe oldukları için değil de adamı beğendikleri için yaptıklarını ve fakat bunun, o kadınların **"Her şeyi"** yaşayabilecekleri anlamına gelmediğini biliyorum.

Bilmiş ben!

Erkek olsaydım, çok fazla kadınla beraber olduğum için kendimi **"Çapkın"** sanırdım.

Lakin ben bir kadınım ve çok fazla kadınla beraber olan ve kolay yatağa atlayan erkeklerin **"Çapkın"** olduklarını düşünmüyorum. Sadece biraz şey olduklarını düşünüyorum... Şey... Sümdük? Evet, sümdük olduklarını düşünüyorum.

Kötü ben!

Erkek olsaydım, kadınların sadece göğüsleri, bacakları, kalçaları, vajinaları var zannederdim ve hayat çok kolay olurdu.

Kadın olduğum için ***"Baktığın yerde sadece göğüslerim yok canım! Bir de kalbim var aynı yerde!"*** diyorum ve ben de karşımdaki adamı sadece bir penis olarak görmüyorum.

Vizyonuma tüküreyim!

Herkes onlarla evlenmek istiyor. Onlar süper güçlü. Hepsi yatakta şahaneler. Hepsininki **"En büyük"**. Herkes onlara âşık. **"Merhaba"** dedikleri tüm kadınlar onlara hasta. İlişki yaşamamak için yaşayabilecekleri güzel anlardan kaçacak kadar özverililer. Hepsi çok akıllı. Hepsi çok popüler. Hiçbiri yaşlanmayacak. Özgürlük sadece onların tekelinde.

Neymiş de, 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'ymüş...

Kalsın annem, 8 Mart!

Tüm 8 Martlar erkeklerin olsun; siz bana bir erkeğin özgüvenini verin ve dünyayı yerinden oynatayım ben...

Öperim hepinizi...

Sevgili Dostlar, (bu dostlar lafı da yeni moda oldu) Gerçekten yaşanmamış sayfalarınız veya olmazsa olmazlarınız varsa, yazılarınızı bekleriz.. (maksimum 3bin vuruş) Ve dahi becerebiliyorsanız, çizede bilirsiniz.. Çizmeyin demiyoruz.. (iletiş: lemangrafik@gmail.com)

Yağmur yağmış
Yer ıslak
Yer Ankara kokuyor
Ağaçlar natür
Ankara mort...

LMANYAK
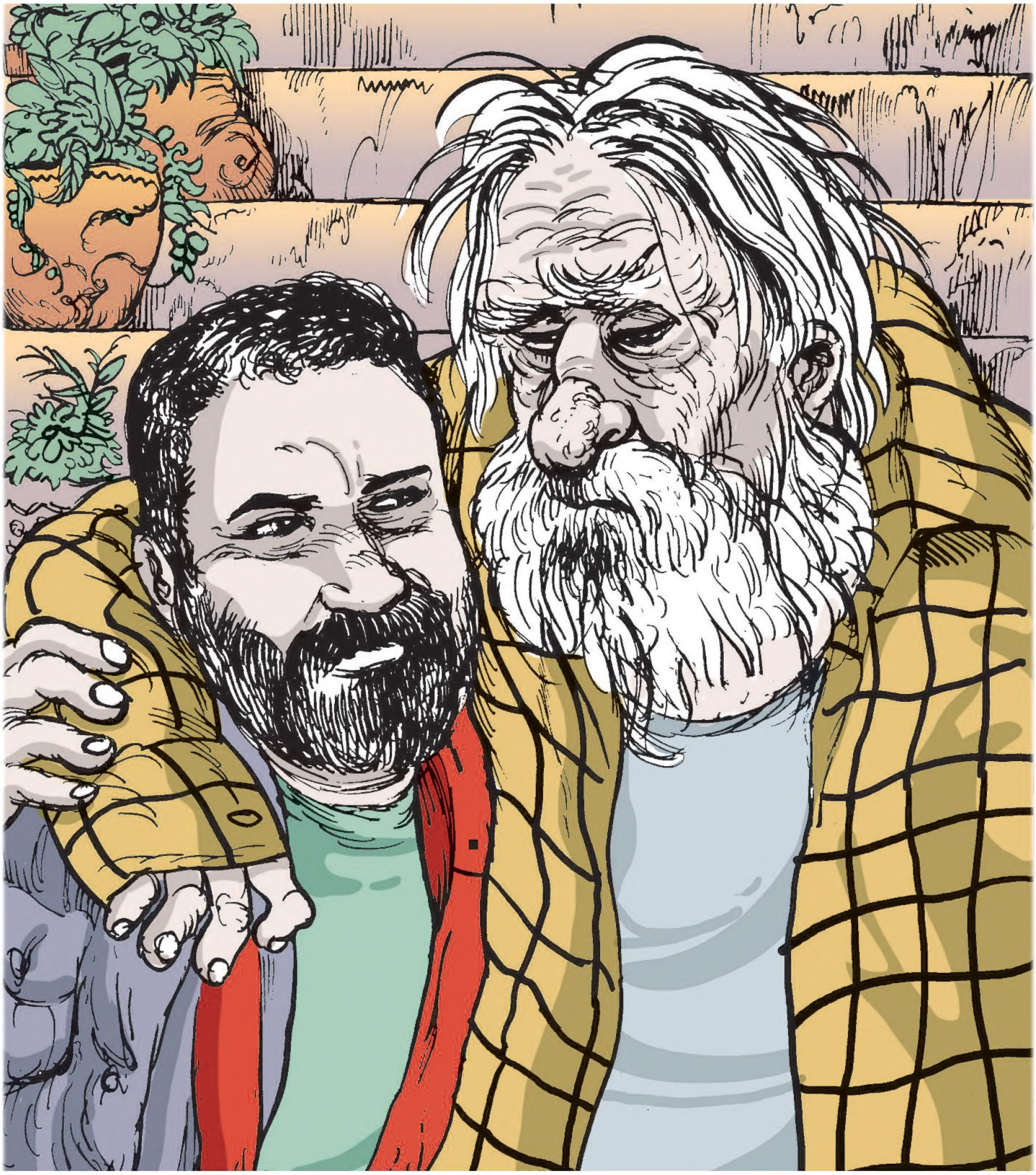
NE KADAR YALANSIZ YASARSAK O KADAR İYİ!